

Laatste wapenfeiten

Willem Oltmans

Editie Sjors Hoevenaars

bron

Willem Oltmans, *Laatste wapenfeiten* (ed. Sjors Hoevenaars). Papieren Tijger, Breda 2009

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/oltm003laat01_01/colofon.php

© 2014 dbnl / Willem Oltmans Stichting

De laatste wapenfeiten van Willem Oltmans

Jarenlang stemde ik de televisie op een ander kanaal af als Willem Oltmans in beeld kwam. Ik vond hem vervelend eigenwijs en arrogant. Dit veranderde in 2002 toen hij wekelijks bij Robert Jensen op de radio zijn visie op de actualiteit kwijt kon. Het viel mij op dat Willem meestal niet alleen iets anders beweerde dan de media, maar dit ook nog logisch kon onderbouwen. Ik werd nieuwsgierig naar de man. Geloofde hij echt alles wat hij beweerde of zei hij de dingen om mensen tot nadenken aan te zetten? Ik schreef hem een brief en ontmoette hem kort na de Amerikaanse invasie in Irak in zijn penthouse aan de Singel.

Het antwoord op bovenstaande vraag heb ik nooit uit zijn mond gekregen, ik heb hem de vraag ook nooit zo direct gesteld. Wel hebben de gesprekken die ik met hem heb gevoerd mij geleerd niet voor zoete koek aan te nemen wat er in de kranten geschreven wordt. Ieder mens heeft zijn eigen verhaal dat van zeer grote invloed is op de keuzes die gemaakt worden in het leven. Willem was daar sterk van doordrongen en keek in zijn commentaren vaak naar dat verhaal. Zeker wanneer de publieke opinie sterk was, probeerde Willem de zaak van de andere kant te bekijken. Al in het derde jaar van zijn journalistieke loopbaan (in 1956) kwam hij er achter dat dit niet in dank afgenomen werd. Zijn drang om ook het verhaal van Soekarno te vertellen toen hij als vijand van Nederland te boek stond, heeft hem tot in het jaar 2000 beziggehouden. Waar hij ook ging, de Staat der Nederlanden probeerde hem - met succes - het werken zeer moeilijk, of liefst onmogelijk te maken. In mei 2000 werd na een tien jaar durend juridisch gevecht met de staat Willem in het gelijk gesteld. Hij ontving een schadevergoeding van 16 miljoen gulden, waarvan hij de helft mocht afstaan aan de belastingkist.

In 2003 stelde Henk Krol van de *Gay Krant* hem een website ter beschikking waarop hij mocht schrijven wat hij wilde. Het was een podium waar hij met erg veel plezier gebruik van maakte. Er was niemand meer die hem restricties oplegde over wat hij wel of niet kon schrijven en alles werd gepubliceerd. In januari 2004 werd bij Willem kanker geconstateerd. De ziekte trok een

zware wissel op zijn anders tomeloze energie en dwong hem vaak tot het bed. Noodgedwongen liet hij steeds meer van zijn activiteiten vallen. Slechts met zijn dagboeken is hij langer doorgedaan dan met het schrijven van columns voor zijn website. Het podium waar hij vijftig jaar lang op hoopte, heeft hij tot het laatste moment benut. Op 30 september van dit jaar is het vijf jaar geleden dat Willem stierf.

De columns in deze bundel zijn allemaal op www.willemoltmans.com gepubliceerd geweest. Ik heb me laten leiden door de 'leesbaarheid in de tijd' en heb geprobeerd Willem zo breed mogelijk te laten zien. Zijn humor, zijn opvallende schrijfstijl, zijn scherpe kritiek en zijn uitgebreide geschiedenislessen. Van een aantal columns is zijn gelijk bewezen, van anderen zijn zijn beweringen door de geschiedenis achterhaald maar ze zijn allemaal ècht van Willem.

Sjors Hoevenaars

Bij de redactie van deze columns heb ik me zoveel mogelijk beperkt tot opmaak, interpunctie en spelling. Slechts daar waar het voor de leesbaarheid noodzakelijk was is ingegrepen in de zinsbouw of woordkeus.

Vietnam revisited

Ever since the sending of Marines or warships to impose Washington's will became unpopular and outmoded after Korea and Vietnam, America developed additional techniques of blackmail and extortion to get done what needed to be done to advance its dollar imperialism. Cuba was illegally blockaded since 1960, because Eisenhower did not like what Castro was doing to establish a socialism oriented regime. After military action failed, Washington tried various ways to assassinate him. They did the same in Vietnam. They assassinated Vietnam president Ngo Dinh Diem and his brother and felt they solved the crisis. Instead they drowned in an Asian quagmire for 15 years at the cost of the lives of 56.000 soldiers plus those of several million innocent Asians. It seemed that the humiliation of the Saigon defeat induced Americans to keep the Marines at home and halt terrorist attacks on foreign lands. In the 21st century, when Mafia tactics blackmail and extortion failed, the White House again launched preemptive strikes, first preferably with cruise missiles to save American lives. Bill Clinton fired 32 missiles into Afghan mountains to try to assassinate Osama bin Laden. Military attacks on the territory of sovereign nations became standard practice in US foreign policy. Nobody seemed to be surprised or even mind, when Bush 41 send outside the UN machinery 36.000 military troops into neighboring Panama to pick up the country's head of state, Manuel Noriega. He was locked up in an underground jail never to be heard of again.

Bush 43 is even more determined than both Ronald Reagan and his father. Reagan bombed Libya, invaded Grenada and achieved through intense economic blackmail the destruction of the USSR. Bush 41, after having participated as vice-president in Reagan's illegal aggression, initiated the 1991 Gulf War, this time with the blessing of the UN. He avoided entering Baghdad, being aware of the fact, that the US could not afford another Vietnam in the heart of the Arab world.

Bush 43 is characterized by obvious signs of mild retardation and an IQ range between 51-70. 'I am not a textbook player,' he

told Bob Woodward (author of *Bush at War*), 'I am a gut player.' A gut player, saddled with an inexperienced, seriously undercoded Texas brain, is in the meantime running the most dangerous military machine in the world. Bush 43 presents an imminent danger to all of us.

He was a C student at Yale during the Vietnam war, and wrote in his autobiography, *A Charge to Keep* (pp50), 'Some speakers came to campus to talk about the war, but my friends and I did not attend the speeches. We discussed Vietnam, but we were more concerned with the decision each of us had to make: military service or not.' His memoir presents a clear glimpse of how Bush 43's brain is processing data from the outside world. Junior did not sign up for Vietnam. He flew in the Texas Air National Guard. Therefore, his recent spectacular landing as an Air Force fighter pilot in full gear on an aircraft carrier, was perhaps the most infantile publicity stunt dreamt up in the White House to date. He never fired a shot in his life. At Yale he was deaf and blind for what went on in the 60's and 70's in southeast Asia, including US chemical warfare against Asian peasants.

Reasoning is the process of thinking, especially of logical thinking and problem solving. In the mind of Bush, Saddam is the principal problem. Assassinate him and peace will be achieved. Therefore 25 million dollars are now being offered to hasten his demise. That is what the Kennedy White House believed was the way to solve the problem in Vietnam: shoot the Diem brothers. But the Vietnam war lasted 12 years after their deaths. Even if Saddam would be killed, the Iraqi war theatre is being transformed in a Vietnam type guerilla war. It will all end like Saigon, with Paul Bremer fleeing the country by helicopter from the roof of the Baghdad Hilton.

Paul Bremer heeft Irak niet als laatste verlaten. Wel is Bremer met een straalvliegtuig van de CIA in het geheim twee dagen eerder dan gepland uit Irak vertrokken. De vrees voor een raketaanval op het vliegtuig dat Bremer zou vervoeren, was groot (Na Saddam, mijn leven als bewindvoerder van Irak, Paul Bremer III, 2006).

Kamp Delta (deel II)

Professor Noam Chomsky van het Massachusetts Institute of Technology (MIT) vatte in een vraaggesprek met David Barsamian samen hoe hij aankijkt tegen wat er in Kamp Delta op Cuba met Amerikaanse gevangenen gebeurt.

Wat Bush & Co zich daar permitteren met honderden bij razzia's opgepikte gevangenen te doen roept volgens Chomsky het gedrag van totalitaire systemen op. 'Treatment of people - what is going on at Guantanamo - is a gross violation of the most elementary principles of international humanitarian law since World War II, that is, since these crimes were formally criminalized in reaction to the Nazis,' constateerde hij.

De eerste groepen gevangenen werden in januari 2002 bij aankomst op Cuba in kooien gestopt in Camp X Ray, moesten urenlang geknield en geblinddoekt doodstil blijven zitten terwijl hun voeten met zware kettingen waren vastgeklonken. Pas na een jaar en na stromen internationale protesten - ook uit Den Haag? - is Kamp Delta gebouwd, waar voor het eerst in een jaar gelegenheid was zich te wassen. Er zijn 2.000 Amerikaanse soldaten met geweren in de aanslag, gereed om meteen te kunnen paffen als een van de 680 gevangenen een trucje zou uithalen. Er zitten arrestanten uit 42 landen. In 1989 hebben de VN de Convention of the Rights of Children aangenomen. Ook die lapt Bush aan zijn laars. De man weet van niets, en is dus ook daar niet mee bekend.

Ted Conover van *The Observer*, die in het kamp wist door te dringen, schreef dat er 250 gevangenen zitten, wier leeftijden onder genoemde, ook door de VS ondertekende, VN conventie vallen. Het hele systeem is gebaseerd op eenzame opsluiting. Iedere cel is enkele vierkante meters groot. Ze werden in scheepscontainers gemaakt. Gevangenen mogen er drie maal per week voor 20 minuten uit. Zij die slijmen met hun bewakers, krijgen betere uren. En die luttele 20 minuten zijn ook de handen en voeten van gevangenen aan kettingen geklonken. Alsof ze ergens naartoe zouden kunnen vluchten. Wie zou weten te ontsnappen en heelhuids de mijnenvelden door te komen, zou zeker op een vrij bed in de Havana Libre kunnen rekenen, aangeboden door Fidel.

Op de vloeren in de cellen zijn pijlen aangebracht die naar Mekka wijzen, waarbij aangegeven staat dat Mekka 12.793 kilometer verderop ligt, opdat moslims weten in welke richting zij moeten bidden. Amerikanen zijn immers vol begrip voor het geloof van hun gevangenen? Er is een modern hospitaaltje, maar het gaat niet best met de meeste gevangenen. In 2002 probeerden er tien zelfmoord te plegen. Dit voorjaar wilden nog eens veertien gevangenen een einde aan hun leven maken. Er zijn reeds 90 gevangenen onder psychologische en psychiatrische behandeling geplaatst. Ze krijgen chemische middelen toegediend. Dit soort experimenten van de CIA zijn overbekend, maar de waarheid over wat Bush en zijn cipiers met deze moslims hebben uitgehaald, horen we pas over 10 of 20 jaar.

Ik wilde hierover schrijven, omdat ik er in 1945 waarachtig vanuit ging, dat we na de overwinning op de Nazi's nooit meer over een kamp als Amerfoort, een half uurtje op de fiets van Bosch en Duin, zouden horen of lezen. Wie had ooit gedacht, dat onze bevrijders, als de Amerikanen (en Canadezen), ooit zelf dergelijke mensonterende kampen zouden oprichten. *The Sunday Telegraph* berichtte (20 juli l.l.), dat er bij het vliegveld van Bagdad een Camp Cropper is gebouwd, waar ook mijn gesprekspartner in Bagdad in 2002, vice-premier Tariq Azis, volgens verslaggeefster Olga Craig, in het zand zijn eigen latrine moest graven. Dat is de wraak van de Bushites, omdat Azis in 1991 in Genève een brief van vader Bush aan Saddam weigerde van minister James Baker in ontvangst te nemen vanwege de misplaatste toon. Niemand weet hoeveel en waar, behalve in Afghanistan, nog meer US concentratiekampen zijn, en hoe slecht de gevangenen er daar aan toe zijn. Amerika mag dan een *super power* zijn, maar blijf uit hun handen. We zijn 50 jaar verder, maar het is erger dan Amersfoort. We wisten het van de Nazi's. Maar nu doen onze bondgenoten hetzelfde.

Pas in september 2006 erkent Bush volmondig het bestaan van geheime CIA-gevangenissen in onder andere Oost-europa. In The Washington Post verschijnt op 2 november 2005 een artikel waarin een woordvoerder van de geheime dienst stelt dat 'the successful defense of the country re-

quires that the agency be empowered to hold and interrogate suspected terrorists for as long as necessary and without restrictions imposed by the US legal system or even by the military tribunals established for prisoners held at Guantanamo Bay.'

BBC

De Amerikaanse journalist die de vorige eeuw het diepste nadacht en het nauwkeurigst was geïnformeerd, Walter Lippmann, waarschuwde in 1920 dat ‘the manufacture of consent’ volop aan de gang was. Hij doelde op hoe de Amerikaanse regering toen al bezig was te onderzoeken hoe men het beleid van de overheid er het beste door kon drukken zonder al teveel tegenstand van de kiezers op te roepen. Joseph Goebbels en de Nazi's waren grootmeesters in het verlakken. Zij kregen vrijwel heel Duitsland mee om de Tweede Wereldoorlog te voeren.

In 1986 had Amerika 1.500 dagbladen, 11.000 *magazines*, 9.000 radiostations, 1.500 TV-stations, 2.400 uitgevers, zeven grote film studios, circa 25.000 mediabedrijven in totaal. Edward Herman en Noam Chomsky schreven hier in 1988 een indrukwekkend rapport over (Pantheon Books, New York). Het beschreef hoe de Amerikaanse overheid en het Witte Huis steeds meer greep kregen op de media-industrie. Washington besteedde er veel aandacht aan hoe men een meerderheid van kiezers mee zou kunnen krijgen om plannen uit te kunnen voeren, ook als zij in strijd waren met het internationale recht of het Handvest van de Verenigde Naties. Dat lukt alleen na een bombardement van leugens en propaganda, en daarbij zou men 25.000 ongecontroleerde mediabedrijven kunnen missen als kiespijn. Al jaren kopen multinationals met gigantische internationale economische belangen, CNN, Time, TV studios, de hele rataplan op. De ‘voorlichting’ is steeds meer onder controle komen te staan van een handjevol media moguls (hoge omes, wat in Amerika betekent gediplomeerde *crooks*). Dat zijn de heren die op het Witte Huis dineren.

We hebben dus de afgelopen decennia de systematische afbraak van de vrije pers in de VS gezien. Op 23 Juli 1.1. probeerde Bush nog een wet door het Congres te drukken welke de groeimogelijkheden van de grootste nationale TV-netwerken verder zou vergroten. De *NRC* meldde, dat dit snode plan - voorgesteld door de FCC, voorgezeten door de zoon van Colin Powell - met een overweldigende meerderheid van 400 tegen 21 stemmen in het

Huis van Afgevaardigden werd geblokkeerd. De reactie van Bush? Hij gaat een veto uitspreken. Ook dat gevecht moet nog worden geleverd.

Bij de meeste Britten zijn kennelijk de schellen nog niet van de ogen gevallen over de reden van een vrij onverwacht gevecht met het mes op tafel is uitgebroken tussen Downing Street 10 en de BBC. Enkele weken geleden zond de BBC een heel weekeinde een aantal malen een overtuigende documentaire uit, welke een buitengewoon ongunstig licht op Israël liet vallen. De boodschap: waarom zou Israël geen gevaar vormen voor de vrede in het Nabije Oosten, nu dit land een regime heeft dat onder leiding is komen te staan van een voormalige hoge militair, Sharon, die vanwege vermeende oorlogsmisdaden uit het Israëlische leger werd gezet. Temeer omdat Israël over grote aantallen atoomwapens beschikt. Waarom zijn Bush en Blair bereid oorlog te voeren wanneer Arabische landen terecht aan massavernietigingswapens werken om een afschrikking tegen Israëlische agressie op te bouwen? Waarom moet Israël van Washington en London (en Den Haag) tegen iedere prijs het nucleaire overwicht behouden? Dat was de teneur van de BBC-reportage. Daar moest gedonder van komen.

Wie een beetje begrijpt hoe de machinerie tussen Tel Aviv, Bush en Blair opereert, is niet verwonderd over wat volgde. Groot alarm jegens de BBC. Bakken nog niet-gecontroleerde mediavrijheid. Oorlog Blair-BBC. Tony doet immers alles wat Bush en Sharon vragen? Afleidingsmanoeuvres werden bedacht. Moest Alistair Campbell, Blair's *spin doctor* (leugens verzinner) aftreden? De eerste dode in de BBC-oorlog is gevallen, dr. David Kelly, die teveel waarheid naar buiten bracht. 'The government's war against the BBC is a war of hypocrisy,' verzuchtte *The Economist* (26 juli 2003). CNN is opgekocht. Nu BBC-World nog en Bush en Blair kunnen rustiger ademen. Het zijn echter wel Goebelliaanse methoden om de publieke opinie naar hun hand te zetten.

In 2006 wordt uitgeversmaatschappij VNU overgenomen door een consortium van vijf Amerikaanse en een Nederlands bedrijf. Een van de in-

vesteerders is The Carlyle Group, een omstreden maatschappij vanwege grote belangen in de politieke en militaire hoek. (Zie ook de columns Eindelijk met de billen bloot en het boek The Iron Triangle van Dan Briody, John Wiley & Sons, Inc, 2003)

Jihad

Het gezegde luidt, dat de geschiedenis zich herhaalt. Waarom gebeurt dit? Er komen nieuwe generaties aan bod zonder ervaring in het beleven van doodsangst. De betekenis ervan is niet uit boeken te leren. Evenmin zijn de vernedering of woede tegen een van buitenaf opgedrongen wil (bezetting) van veraf te doorgronden.

In de jaren 60 en 70 was Amerika net zo overtuigd, dat het de plicht had Vietnam te redden voor vrijheid en democratie, als men nu meent Cuba, Irak, Iran, Syrië, Libië, Noord-Korea te moeten bevrijden. Het uitgangspunt is misschien zelfs sympathiek. Noord-Korea lijkt een actueel gevaar. Maar zoals president Jacques Chirac zich onlangs in Maleisië liet ontvallen, hij zou alles doen om te voorkomen dat de wereld in de 21ste eeuw zou terugvallen op een 'law of the jungle'. Dit is waar Bush en Blair (om van schoothond Balkenende niet te spreken) op aansturen. Geen van genoemde landen bedreigt Amerika, dus moest er wat Irak betreft zwaar worden gelogen om Saddams dreiging voor de wereldvrede aannemelijk te maken. België, Frankrijk, Duitsland en Rusland deden aan de verneukerij niet mee. Den Haag is altijd haantje de voorste als er met schijnheilige gezichten knollen voor citroenen moeten worden verkocht. Ik kan er uit eigen ondervinding over meepraten.

Toen was het de dreiging van een oprukkend communisme, waarvoor 56.000 Amerikaanse levens werden geofferd. De poging tot bezetting kostte bovendien de levens van miljoenen Zuidoost Aziaten. Nu is de dreiging voor de oliebaronnen op het Witte Huis energievoorziening. De dollar zou een kwartje waard zijn zonder massale aanvoer van energie naar de VS. In Vietnam waren het de Vietcong, heren in zwarte pyama's, die op de fiets in de nacht via het Ho Chi Minh-pad kogels naar het zuiden peddelden. Zij deden er zestien jaar over om een superieur, modern leger van 600.000 man te verjagen. De laatste bezetters vluchtten uiteindelijk per helikopter van het dak van de VS ambassade in Saigon. Nu zijn de olie-amateurs uit Texas een soort-

gelijk avontuur in Irak begonnen. Maar de Arabieren zijn een andere *cattle of fish*. De vriendelijkste formulering voor naïviteit is: gebrek aan wereldwijsheid. De Amerikanen rond Bush zijn naïef en kennen hun geschiedenis niet.

Wanneer men Amerikaanse reacties op de harakiri van Qusay en Uday beluistert, met woorden als ‘nu nog de pa zelf’, wordt slechts duidelijk dat Washington nog altijd niet begrijpt wat er aan de hand is. De Saddams werden irrelevant op het moment dat Irak werd bezet. De Jihad die nu tegen Amerika is opgelaaid, staat los van personen. Een heilige oorlog heeft met Allah te maken en niet met Arafat of Saddam. Daarom is Sharons heisa over Arafat zo belachelijk. Ook als Arafat er niet meer zou zijn, gaat de Jihad door tot Palestina is bevrijd. Een Jihad heeft maar één leider: Allah. In Zuidoost Azië waren het de Vietcong en de Pathet Lao, in Afghanistan zijn het de Mujahedin en Taliban (waar de strijd allesbehalve beslist is al hoort men er nauwelijks over), in Palestina zijn het Hamas en de Al Aqsa brigade. Een Arabische Jihad is nog gevaarlijker dan de Vietcong. Het element Allah is van een andere rangorde dan Marx of Lenin. Het vuur van een Jihad is onblusbaar, zoals acht kruistochten in de elfde, twaalfde en dertiende eeuw overduidelijk hebben aangetoond, voor wie de geschiedenis kent.

Irak

In juni 1916, toen Irak nog in Britse handen was, leidde Faisal ibn Hussein een revolte. Londen spendeerde miljoenen om de macht te behouden, ging door de knieën, en organiseerde een referendum. Met 96 procent van de stemmen kwam in 1921 Faisal I als eerste koning op de troon. Het land bleef onrustig omdat Shiiten en Koerden, zich wilden afscheiden. In 1925 werd via verkiezingen een eerste Iraakse parlement gekozen. De Turken waren reeds bezig in de omgeving van Mosul met zoeken naar petroleum. Shell kwam Irak binnen in 1931.

Koning Faisal I werd in 1933 opgevolgd door zijn zoon koning Ghazi I. Hij kwam om in 1939 bij een auto-ongeluk en werd opgevolgd door zijn driejarig zoontje Faisal II, voor wie een oom optrad als regent. Bij het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog koos premier Nuri al-Said, vanwege een verdrag met Engeland, de zijde van de geallieerden. In 1940 kwam echter een Arabische nationalist aan de macht, Rasjid Ali al-Gailani. In 1941 zond Engeland de eerste keer troepen naar Basra. Irak capituleerde. Er werd een pro-Britse regering geïnstalleerd. Deze werd op haar beurt gewipt door generaal Nuri al-Said, die toenadering tot Arabische staten zocht. Hij sloot een bondgenootschap met wat toen Transjordanië heette.

In 1945 waren de Koerden in het noorden onrustig. Engeland beweerde dat dit een communistisch gevaar inhield en zond een expeditiemacht, ook om oliebelangen veilig te stellen. Bij het uitroepen van de onafhankelijkheid van Israël trokken Iraakse en Jordaanse troepen onmiddellijk Palestina binnen. In 1949 kwam het tot een staakt-het-vuren met Israël. Op zijn 18e verjaardag in 1953 werd Faisal II gekroond. De eerste Amerikaanse militaire hulp dateert uit 1954. Hierdoor ontstonden scherpe binnenlandse politieke tegenstellingen in Irak. Dit leidde tot nieuwe verkiezingen, welke door de zittende regering met glans werden gewonnen. In 1955 werd het Bagdad Pact met Turkije gesloten. Andere landen werden uitgenodigd toe te treden, een verzoek waaraan Engeland gevolg gaf, gevolgd door het Iran van Shah Mohammed Reza Pahlavi en Pakistan.

Bij de crisis van 1956, toen Israël, Engeland en Frankrijk een oorlog tegen Gamal Abdel Nasser begonnen, stond de Iraakse koning achter Egypte. In 1958 maakten koning Hussein I van Jordanië en Faisal II van Irak van hun landen een federatie om een tegenwicht te vormen tegen de door Nasser gevormde United Arab Republic (Egypte en Syrië, UAR). Premier Nuri al-Said vroeg en kreeg de steun van het parlement. Hij werd premier van deze Arab Union (AU), welke in Cairo werd gezien als pro-Westers.

Op 14 juli 1958 vond in Bagdad een beslissende staatsgreep plaats. Koning Faisal II, de voormalige regent, en premier Nuri al-Said werden gedood. Zoals de Italianen indertijd Mussolini omgekeerd aan een benzinepomp ophingen, zo werd de premier Nuri op een punt van het hek van het ministerie van Defensie aan den volke getoond. Irak werd overgenomen door generaal Abdul Karim Qassem. Dat was de ommekeer, waarbij Irak de nationalistische kant op ging. Irak werd een republiek. De regering trok zich terug uit het Bagdad Pact en de pond sterling zone.

Koeweit werd in 1960 een onafhankelijke staat, omdat Londen het Britse protectoraat over het oliestaatje opgaf. Irak maakte onmiddellijk duidelijk dat Koeweit en haar haven altijd tot de Iraakse republiek hadden behoord. Londen bleef manoeuvreren om een vinger in de imperialistische pap te kunnen houden. Als zogenaamde voorzorgsmaatregel vroeg de sjeik van Koeweit om bescherming van Britse troepen tegen Irak, welke prompt werd gegeven.

In 1961 en 1962 was de regering in Bagdad genoodzaakt troepen naar het noorden te zenden om Koerdische opstanden neer te slaan. In 1963 werd president Qassem vermoord. Zijn opvolger, Abdel Salam Arif kwam in 1966 om bij een helikopterongeluk. Zijn broer, generaal Abdel Rahman Arif nam het roer over. In 1968 werd deze mijnheer via een staatsgreep verwijderd en opgevolgd door generaal Ahmad Hassan al-Bakr. De geschiedenis van Irak, meer dan iedere andere Arabische staat, bestaat uit bloedbad na bloedbad, reeds lang voordat Saddam in 1958 in het nieuws kwam en zes maanden naar de gevangenis moest vanwege vermeende deelname aan moord.

Ook president Qassem had zuiveringen onder leden van de Baath-partij gehouden. Volgens Con Coughlin's biografie *Saddam* (Spectrum, 2002, pag. 50), nam Saddam reeds deel aan een eerste aanslag op Qassem, (7 oktober 1959) in een drukke straat van Bagdad, die de president door snel ingrijpen van artsen overleefde. Uiteindelijk zou Qassem dus in 1963 bij een gruwelijk wrede coup om zeep worden gebracht. De CIA zat toen al achter dit complot tegen een Iraakse leider. Wanneer de geallieerden nu dus jacht maken op deze Saddam, in de verwachting dat na zijn dood een epoche van rozengeur en maneschijn zou aanbreken, gaan zij voorbij aan het feit dat in Irak een heel speciaal soort koppensnellers woont. Zo gaat men daar nu eenmaal met elkaar om.

Waar zij onderling toe in staat zijn, zoals het verraad van een vriend van de familie die Uday en Qusay al twee dagen in huis had, en hen rustig gaat aangeven bij de Amerikanen in ruil voor een cheque van 30 miljoen dollar en de volgende dag naar Californië verhuist onder protectie van Washington, is Irakees standaardgedrag. Men kent daar vormen van gewetenloosheid en bloeddorstigheid, die beter dan waar ook ter wereld tot levenskunst zijn verheven. (Het was niet de Mossad, die de twee zonen opspoorde, zoals ik in een eerder kolom vermoedde. Ook niet de CIA. Het was verraad.)

Wanneer zes Britse para's, ook nog met honden, helemaal fout, woonhuizen binnendringen bij Basra, dames en kinderen de schrik op het lijf jagen, en ook nog in lingerieladen van die dames rommelen, dan kunnen ze beter ook meteen naar Californië vertrekken. De volgende dag waren de para's morsdood. Als een Iraakse heer over de rooie gaat, bijvoorbeeld inzake wat men zijn vrouw aandoet, is het leven van de overtreder geen stuiver meer waard. Saddam kwam aan de bak (als zijn voorgangers) in dit klimaat van verraad en contraverraad, van moord en doodslag. Om zijn macht te behouden, zette hij de traditie voort. Pa Bush besepte, dat dit de Iraakse *adat* was. Het is ook mede om deze reden, dat andere Arabische landen Irak in uren van nood hebben laten stikken. Hoewel ze geen van alle tot de zachtste volkeren op aarde behoren, spant Irak in dit opzicht de kroon.

Saddam was een voortzetting van een traditie. Hij was alleen nog bloediger bezig dan zijn voorgangers. De oorlog tegen Iran werd een nationale ramp. Er zijn massagraven ontdekt. Tijdens de Golfoorlog van 1991 kwamen veertien van de achttien Iraakse provincies tegen Saddam in opstand. Vader Bush begreep dat hij Saddam moest laten zitten als men Irak bijeen wilde houden. Zijn veiligheidsadviseur, generaal Brent Scowcroft, en vele anderen hebben junior, zelfs in artikelen in de media, gewaarschuwd. Nu is het te laat. Vader Bush wist, dat Saddam met de Republikeinse garde de veertien provincies weer bij de achttien zou trekken. Dit zou de nodige massagraven opleveren. Maar Irak bleef als staat overeind. Als zoon Bush verwacht, dat indien hij de wereld foto's van een dode Saddam zal tonen de oplossing binnen bereik is, staat hem een afschuwelijke verrassing te wachten.

In Irak lopen nog honderdduizenden andere type-Saddam monsters rond, zoals de man, die van een brug een granaat kieperde op een Amerikaans legervoertuig. Dat deed hij niet na een telefoontje van Saddam. Dat deed hij omdat de Jihad tegen de bezetting is begonnen. De escalatie ervan zal meedogenloos zijn, niet omdat Saddam dit was, maar omdat de Iraakse traditie zo in elkaar zit. Therapeuten Bush en Bremer gaan Iraakse mannen democratie leren. Jammer dat deze waanzin eerst vele Iraakse en Yankeelevens gaat kosten voor men de Iraakse puzzel door heeft. Dan vertrekken de geallieerden weer met de staart tussen de benen en zullen er weer nieuwe massagraven bij komen.

Spoort niet

In de Jordaan zegt men: ‘Hij spoort niet.’ Hij heeft de werkelijkheid onjuist waargenomen. Er zit een onjuist beeld in zijn brein gecodeerd. De cognitieve psychologie gaat er van uit, dat het gemiddelde geheugen 100 triljoen bits informatie bevat. Men stelt: ‘The circuitry of one brain has sixty times the informational complexity of the entire United States telephone system.’ De neuro-anatomische kaart van het menselijk hoofd komt steeds meer overeen met de werkelijkheid. Hoe zijn echter gecodeerde waanbeelden te decoderen? Sommigen, die zich tenminste realiseren dat zij niet sporen, zijn zo verstandig bij een deskundige te rade te gaan. De hopeloze gevallen zijn zij, die overtuigd zijn van hun gelijk, maar in werkelijkheid opereren op basis van *screwed up bits of information*. Is zo iemand, die niet spoort, ook nog president van de VS, dan geeft hij als hij zijn mond open doet achteloos en klakkeloos waanbeelden door naar miljoenen TV kijkende hoofden. Geleidelijk aan ontstaat een wereldwijd waanbeeld, zoals momenteel bij de Babylonische spraakverwarring tussen vrijheidstrijder en terrorist.

Wanneer George Bush in de Rose Garden een demonstratie weggeeft van hoe zijn bovenkamer opereert aan de hand van *bits of information*, die onjuist zijn, met als gevolg dat hij nonsens staat te verkopen, is de enige mogelijke reactie, zich te realiseren dat deze *Commander in Chief* hopeloos *fucked up* is, met alle gevolgen van dien voor Amerika en de wereld. Wanneer het brein van Bush het woord ‘*freedom fighter*’ aanklikt, blijkt er een fout in zijn ‘computer’ te zijn geslopen. De neuronen (*information processors*) van George leiden hem namelijk naar terrorist, met alles erop en eraan, op de plaats tussen zijn *bits of information* waar het woord ‘vrijheidstrijder’ zou moeten zitten. Dus, staande naast een gediplomeerde oorlogsmisdadiger uit Israël, verspreidt hij via de verwarring in eigen brein, een nieuw stukje chaos onder de miljoenen zich van geen kwaad bewuste televisiekijkers. De foute klik bij de neuronen van Bush is uitgegroeid tot een wereldwijd virus, waarbij vrijheidsstrijders en terroristen nu overal hopeloos door elkaar gehaspeld worden. Op mijn ‘*word processor*’ gebeurt

iets dergelijks. Als ik een vraagteken aanklik, verschijnt een dubbele streep.

Iemand is het euvel in mijn Packard Bell komen herstellen. Maar hoe fix je het brein van de machtigste man ter wereld, met het meest gevaarlijk militaire apparaat in handen, voor er een ramp gebeurt? De ellende is trouwens al aan de gang in Afghanistan en Irak. Hoe decodeer je George's *bit of information*, dat terrorist naar het bewustzijn brengt, terwijl het *freedom fighter* moet zijn? Condoleezza Rice of Paul Wolfowitz zijn zelf in de war op dit heikele punt, en de rest van de entourage weet nog minder waar het over gaat.

Het begon allemaal met Vietnam. De Vietcong waren toen nog guerrilla's. Zoals toen wij hier ondergronds streden tegen de Duitsers. De Nazi's zijn begonnen met vrijheidsstrijders terroristen te noemen. Presidenten Reagan, Clinton en de beiden Bushes hebben die truc overgenomen. In Vietnam sprak men nog over het verzet van Vietcong guerrilla's. Nu heten verzetsstrijders als Al-Qaeda en andere groepen voortaan terroristen, terwijl zij hetzelfde verzet plegen tegen buitenlandse overheersing in Palestina, Afghanistan, Irak en elders, als Vietcong strijders deden in Zuidoost Azië. Amerika terroriseerde de burgerbevolking in Vietnam, Laos en Cambodja met napalm, en chemische oorlogvoering. Zij waren de eigenlijke terroristen in die oorlog van 1960 tot 1975. In de breinen van Amerikanen was Vietnam een bevrijdingsoorlog zoals D-Day in 1944 in Frankrijk. De Schepper had immers Amerika aangewezen het Marxisme te vuur en te zwaard te bestrijden? Nu is het Bush, dia als grote Verlosser op treedt in een oorlog tegen terroristen, die vrijheidstrijders zijn.

Joris Luyendijk heeft in zijn boek Het zijn net mensen (Uitgeverij Podium, Amsterdam, 2006) uitgebreid geschreven over de manier waarop de codering van de breinen in de media bepaalt hoe een gebeurtenis wordt geduid. Het boek is als zoete broodjes over de toonbank gegaan.

Sitting ducks

Wat hebben de Amerikaanse bondgenoten nu weer bedacht? Een methode om nooit meer Mariniers de hort op te hoeven sturen of boten naar de Golf te laten varen. Er zijn onbemande hypersonische toestellen in de maak, die op ieder moment, van duizelingwekkende hoogten, iedereen van de aardbodem kunnen wegvagen als het Witte Huis er om vraagt. Hiermee zal iedereen, die niet in de USA verblijft, gereduceerd worden tot *sitting duck*. Dit is geen sciencefiction of een speculatie van een medewerker van een sensatie krant. DARPA, de Amerikaanse Defence Advanced Research Projects Agency is hier bloedserieus mee bezig.

Dag mijnheer Kamp. U bent toch die mijnheer, die bij hoog en bij laag volhoudt niemand te hebben voorgelogen over Irak? Natuurlijk niet, want de U door onze vrienden aangeboden geheime informatie - die U verdomt om aan Bert Koenders van de PvdA te laten zien (zou ik ook niet doen, want die club van Wouter is echt verloren tijd) - was immers door Washington en Londen bij elkaar gefantaseerd? U bent er alleen maar ingetrapt. Nu zitten 1.100 man in een Iraakse woestijn in het zand te bijten. Ik zou er niet van kunnen slapen als ik voor die waanzin verantwoordelijk was. Maar ik ben dan ook geen door de wol geverfde VVD-er als U.

Nu Amerika met DARPA bezig is heeft U toch eindelijk een gegronde reden geen Joint Strike Fighters meer aan te schaffen? Dit heb ik trouwens bij Frank de Grave (VVD) in de TV-show van Menno Buch ook al bepleit. Franks mind ten aanzien van die rotzooi staat nog op een kompas daterend uit de tijd dat prinses Wilhelmina werd aangehouden in haar koets te Goejanverwellesluis. Tien miljard euro's zijn beter besteed aan AOW, WAO en zorg voor bejaarden, dan aan toekomstig schroot. Of zelfs aan onderwijs, zoals Boris, de overloper van D66, zo graag wil.

De Amerikanen zijn bezig met de constructie van een *reusable hypersonic cruise vehicle* (HCV). Testvluchten beginnen in 2006. Deze machines hebben een snelheid van tienmaal het geluid en kunnen gigantische ladingen explosieven meenemen. De raketten aan boord hebben CAV's (*Common Aero Vehicle warheads*) die,

wanneer zij zich in hun HCV's bijvoorbeeld boven China bevinden, vanuit de VS bestuurd tot op de meter nauwkeurig hun doelen kunnen raken. Ik begin de grote wafel van de regering Bush steeds beter te begrijpen. Het duurt niet lang meer of Amerika heeft inderdaad de VN niet meer nodig. Dan zijn zes miljard wereldburgers *sitting ducks*. Wie dus onder deze omstandigheden een cent van belastingbetalers aan toestellen uit een andere eeuw gaat uitgeven, zou door het parlement verplicht moeten worden zich te onderwerpen aan een psychotechnisch onderzoek. Dan krijgt misschien ook Bert Koenders toch nog zijn zin. Niet omdat men intelligent bezig zou zijn in het torentje, maar dankzij een psychiater.

Messias

Ik ontdekte in mijn archief een omslagreportage van *US News and World Report* (19 december 1994) welke aangaf dat 61% van alle Amerikanen vurig geloofde dat de Messias zal terugkeren op aarde. Dit gebeuren zou het goddelijke rijk van Christus op aarde vestigen. Dat was 1994. Er is niets mis mee met wat mensen geloven tot het punt dat het een verschijnsel van massahysterie wordt, zoals dit in Amerika al geruime tijd het geval is. Geef ze (de Amerikanen, 4% van de wereldbevolking) dan ook nog de militaire alleenheerschappij over de wereld in handen en het plaatje voor de andere 96% wordt alarmerend.

George Bush Jr. had een drankprobleem en vader Bush nodigde evangelist Billy Graham uit naar de ranch om de oudste zoon door handoplegging te genezen en hem in de Here Jezus te doen opstaan. Het blijft een open vraag of Graham van die jongen een ware christen heeft gemaakt, zoals de propaganda van de Bushes aangeeft. Tenslotte hebben vader en zoon Bush beide ruimschoots aangetoond pathologische leugenaars te zijn. Als je stemmen nodig hebt, is je richten op die 61% nooit weg.

Het beroerde voor de christenkliek uit Texas is, dat ze niet schijnen te beseffen dat er meer dan een miljard islamieten, een miljard hindoes, een miljard boeddhisten en de hemel mag weten hoeveel confucianen, taoïsten, Tibetanen, joden, protestanten en andere door en door gelovige mensen op deze aarde ook een rustig heenkomen zoeken. Wanneer dus een bepaalde sekte opstaat, in dit geval de Amerikaanse, en zich begint te roeren onder aanvoering van de herboren christen George Bush, roept dit bij vele andere gelovigen een terugkeer naar de elfde eeuw en de fameuze kruistochten op. Daarbij gevoegd, dat deze sekte ook nog over een militair apparaat beschikt dat hen de titel *Global Cop* heeft bezorgd, dan hijsen anderen overal ter wereld de rode stormbal. Is het dan zo verwonderlijk dat zij, die niet over helikopters, vliegdekschepen en langeafstandsbommenwerpers beschikken, binnen hun vermogen liggende signalen van heftig protest afgeven, zoals de laatste bomexplosie in Jakarta? Indonesië is 32 jaar door een pro-Amerikaanse, via de CIA geïnstalleerde

generaal en massamoordenaar bestuurd geweest. Honderdduizenden Indonesiërs zijn onder toezicht van Amerika (en Nederland) door de Amerikaanse quislings afgeslacht. De overgrote meerderheid van de Indonesiërs weigert George Bush Jr. ook als een nieuwe Messias te aanvaarden. Dit wordt kenbaar gemaakt door een Amerikaans hotel op te blazen. Hoe anders?

Een stompzinnig hoofdartikel in *NRC Handelsblad* van 6 augustus 2003, ISLAM TERRORISME, demonstreert alleen maar hoe blind men hier is voor de realiteiten van wat gedacht en gevoeld wordt in die andere en buiten-christelijk wereld. In Rotterdam, *of all places*, weten ze niets beters te doen, dan het verzet van die andere miljarden aardbewoners af te doen met het woord terrorisme. Om van de rest van de vaderlandse pers, en de zogenaamde actualiteitenrubrieken maar niet te spreken.

Destructive behavior

The American psychologist Daniel Goleman produced another fascinating book. The title: *Destructive Emotions* (Random House, 2003).

The 366 pages are the outcome of a dialogue between 12 scientists and philosophers, who sat down two years ago with the Dalai Lama in Dharamsala, India, under auspices of the Life and Mind Institute.

Journalists, who study the daily stream of international news, are virtually exclusively dealing with random irrationality or plain madness demonstrated by people everywhere. They are inclined to lack the patience or set the time aside, to sit down with a book like Goleman's, in which superior minds are trying to trace the roots of the lack of sound judgment everywhere. What causes this ever increasing epidemic of destructive behavior, as seen at the start of the 21st century on all continents?

The Dalai Lama is convinced that Buddhism and science can both contribute to bring out-of-control emotions more in line with reality. He says: 'In Buddhist training, it is essential to investigate reality. Science follows its own ways to go about this investigation. While the purposes of science may differ of those of Buddhism, both search for knowledge and understanding. We Buddhists can make use of the findings of science to clarify our understanding of the world we live in, but scientists may also be able to utilize some insights from Buddhism.'

'We seem to be living in the Stone Age so far as our handling of human relations is concerned,' noted Harvard psychologist Gordon Allport in his study *The Nature of Prejudice* (Doubleday, New York, 1958). I was a correspondent at United Nations headquarters at the time, when I developed in the 5th year in my profession the habit to look for explanations why people constantly behaved like lunatics. Allport coined the famous phrase: 'It's easier to split an atom than a prejudice.' That was half a century ago.

I write about this, because August 11, 2003, I participated in a symposium on the Future of Israel at Leiden University. There

were a few hundred students. At 78, they looked to me like wonderful young kids. The discussions remained at the level of terrorism versus freedom fighters, Israeli wrongs versus Arab wrongs, and visa versa. But there was not one moment the entire evening, that someone suggested to examine the origin of the destructive behavior of masses, like Allport did in 1958 and Goleman did in 2003. Science has made such fantastic inroads on understanding the mind. Has the time not arrived to try to explore the deeper roots of these problems in order to correct them before someone someday blows us all to hell? I intended to redirect the discussion into this direction, but admit, the mood of the evening seemed not ready for it. But perhaps some students will pick up the Goleman-Dalai Lama book.

Emotional agendas

In this 21st century, the overriding road block to peace remains the dilemma, how to coordinate emotional agendas on all five continents. While summits and global forums consistently deal with political, economic and social programs to enable the coming into existence of universally acceptable management of the global village, the 64.000 dollar question remains, how to find a common dominator for emotional peace between minds everywhere. How to orchestrate this tutti-frutti of minds that constitute the conscience of humanity?

Clinical psychologist, Richard Bentall, reminds us that the English language has 2.000 emotion words. Some languages have less than 200. As an extreme example, the aboriginal Gidjingali in Australia do not distinguish between fear and shame. Studies comparing emotions in the Japanese language - Japan running the second largest economy in the world - reveal substantial differences compared to African, Islamic or Latino nations. Prototypical emotions, that have a central place in western concepts of psychopathology appear to be entirely absent. Cultures even appear to differ in where they draw the line between emotional and non-emotional states. (*Madness Explained*, Richard Bentall, Allan Lane, London, 2003, pp 212-215).

How do individuals everywhere come to possess a vocabulary of feelings and internal states? Harvard psychologist B.F. Skinner concluded in 1945 that since we learn to label stimuli according to rules and conventions from the parents and people around us, coined by him as 'the wider verbal community', we all work with wholly different interpretations for the same emotions. This state of affairs occurs between allied nations (the United States and France), let alone between Palestinians and Israeli's, or for that matter between Bush, Saddam, Osama bin Laden, you and me.

Perhaps, even when we discuss multi-cultural communities, and certainly in the case of that much maligned word of globalization, we must continuously take into account the cold fact, that cultures describe internal states, including words expressing

emotions, differently, and at times even fundamentally inconsistently. This emotional road block to the road map between Israel and Palestina should be clearly identified and thoroughly examined. While their peoples bleed to death, Israeli and Palestinian negotiators can not even agree on the substance of what makes a freedom fighter. One party continues to see them as terrorists while they should know better by now. As long as emotional, or even linguistical agendas do not jive, thoroughly confused political agendas only guarantee more war and bloodshed.

Krokodillentranen

Na de bomaanslagen in Bagdad en Jeruzalem van gisteren schreeuwt een belangrijk deel van de Westerse pers moord en brand over ‘de bloeddorstige wreedheid van terroristen’. De VN was immers in Irak om vrede en ware democratie te helpen vestigen? Waarom dan deze vredesengelen aanvallen?

Miljoenen Irakezen of de suïciderijder van de truck met explosieven zien de Verenigde Naties als een club die twaalf jaar in opdracht van Amerika en Engeland een blokkade van Irak doorvoerde, met alle gevolgen van dien voor het land, inbegrepen honderdduizenden ondervoede en stervende kinderen.

The New York Times (Thom Shanker) vertelt zijn lezers vanmorgen dat deze truck was bedoeld om te voorkomen dat Irakezen via de VN een beter leven zouden krijgen. Via de VN? Irak heeft twaalf jaar VN-terreur achter de rug! Jonathan Steel waagt het om in *The Guardian* te schrijven dat de dood van VN-baas Sergio Vieira de Mello betekent dat de man ‘die een stem gaf aan Irak’, nu voor Irak verloren is gegaan. De Mello is opgeblazen omdat ze hem niet moeten. Niets verloren gegaan. Voor Irak is het pure winst. Irakezen weten wat deze mijnheer in Libanon, Bosnië, Cambodja en Oost-Timor tot stand bracht, namelijk de wil van Washington en andere Westerse landen opleggen. De overgrote meerderheid wil geen De Mello, geen Annan, geen Bremer of andere christelijke missionarissen van waar ook. Irak wil zelf en zonder inmenging van wie dan ook, bepalen wat er na het bewind van Saddam moet gebeuren.

Wanneer zal men dit in Washington, Londen of Den Haag begrijpen en eindelijk accepteren? Hoeveel suïcidebommenwerpers zullen en nog nodig zijn om dit duidelijk te maken? Er horen geen Nederlandse mariniers in Irak. We hebben er niets te zoeken. Den Haag moet Wim Kok en Wouter Bos voor de Shell op pad sturen alvorens Bush en Cheney alle oliebronnen in bezit hebben genomen.

En de bom van gisteren in Jeruzalem, door een vader van een gezin met twee kinderen tot ontploffing gebracht, was geen aanval op de fameuze *road map* van Bush en Powell. Het was een

vergelding van de Islamitische Jihad op een hele reeks executies de afgelopen dagen van Palestijnse vrijheidsstrijders volledig in strijd met de beruchte *road map*. Ook de Israëli's willen maar niet begrijpen dat niet één partij in het conflict met de meest *sophisticated* Amerikaanse middelen in moderne oorlogvoering naar hartelust vijanden kan blijven executeren en dat de slachtoffers van die terreur niet met blote handen op hun gat blijven zitten.

Een psychiater voor Israël? (deel II)

In 1979 interviewde ik voor het *Algemeen Dagblad* de Joodse psychiater-antropoloog professor Howard Stein aan de Universiteit van Oklahoma. ‘Men zal de betrokkenen eerst moeten helpen het ziektebeeld van verwrongen verbeelding over nieuwe realiteiten herkenbaar te maken. Niet de Arabieren zijn het probleem van Israël, maar de Joden zelf. We zouden Israëliërs moeten helpen om tot het besef te komen, dat wat Joden denken te vrezen van de Arabieren, in werkelijkheid de spiegel is van henzelf. We moeten Israël helpen om hun jeugd verstandig te laten opgroeien en hen beschermen tegen neurotische complexen van voorgaande generaties.’

‘Ik denk aan de opera *Peter en de Wolf* van Prokofiev,’ vervolgende deze Joodse hoogleraar in Oklahoma. ‘De 1000-jarige historie van Rusland wordt er in verpersoonlijkt door de grootvader, die bang is voor de verschrikkelijke wereld daarbuiten. Daar zijn de vijandige wolven die je zullen opeten. Maar de kleine Pjotr is helemaal niet bang. Hij vreest de wolven niet. Hij doodt de wolf ook niet. Hij vertrouwt op zijn jeugd en is bereid zijn angst de baas te worden.’

‘Symbolen en mythen worden van generatie op generatie klakkeloos overgedragen en op den duur als realiteit op het scherm van de historie geprojecteerd,’ vervolgde professor Stein. ‘Psycho-historici proberen overerfde mythen en symbolen herkenbaar te maken. Men moet leren om de mythe van de realiteit te onderscheiden. Zij proberen de geschiedenis te ontmaskeren. Het allesoverheersende groepsdenkbeeld van het Joodse volk is het slachtoffer te zijn van een onvermijdelijk martelaarschap. Het offer van de eerstgeborene, het offeren van dieren, de Sabbath-moraal en de intellectuele strengheid van het Joodse denken, dat alles is een vorm van gezamenlijke herhalingsdrang, die zijn oorsprong vindt in de psychische noodzaak bestraft te willen worden. Vast staat dat zolang Joden er niet in zullen slagen hier van los te komen, de geschiedenis van het Joodse volk gedoemd zal zijn zich te blijven herhalen. Joden zoeken onbewust het lot dat keer op keer zo tragisch uitpakt. Zij zijn onbewust deelnemers

aan de uitkomst van hun verdrietige verhaal. Joden waren en zijn nog steeds slachtoffer van hun groepsdenkbeeld. Wat Joden denken dat niet-Joden tegen hen ondernemen, is precies datgene wat Joden zichzelf sedert de oudheid hebben aangedaan. Israël vertoont ook vandaag een psychopathische drang om te gokken met zijn lot. Israël lijkt gedreven door een obsessie voor collectieve zelfmoord.’

Aldus de Joodse hoogleraar in Psychiatrie en Antropologie aan de Universiteit van Oklahoma in 1979. Ik berichtte hierover op 14 juli 1979 in het *AD*. Na Steins mening te hebben overgebracht, mocht ik nooit meer in het *Algemeen Dagblad* schrijven. Het treurige van deze reportage is, dat deze 25 jaar later helaas nog even ter zake doende is.

Kontlikkers van Bush

Twee CDA'ers, Balkenende en De Hoop Scheffer hebben het gepresteerd om zich namens zeventien miljoen Nederlanders als kontlikkers van de huidige bende van vier op het Witte Huis (Bush, Cheney, Powell en Rice) te presenteren. Zo diep is Nederland na de tumultvolle twee jaren rond Pim Fortuyn gezakt, dat we even ver zijn als Engelsen, Italianen, Spanjaarden, Polen en Turken, waar soms tot 90 procent van de kiezers tegen aap wat heb je mooie jongen spelen met idioten in het Witte Huis was, terwijl politieke leiders in strijd met de meerderheid de agressors die buiten de VN om de oorlog tegen Irak doordrukten, domweg toch steunden. Nu is de invasiemacht in zwaar weer terecht gekomen en zoekt men als de wiedeweerga bondgenoten. Ze lijken warempel hun oog te hebben laten vallen op twee aan de weg timmerende CDA'ers uit Den Haag. Althans zo stelde het *NOS Journaal* en Charles Groenhuijsen het voor, alsof beide heren een absolute primeur in ontvangst hadden genomen, dat Bush nu wel zaken met de VN wilde doen. Ook dat was dus geklets. We weten dit al zeven dagen, nadat onderminister Richard Armitage (*NRC*, 28 augustus 2003) bekend maakte, dat Washington had besloten met hangende pootjes dan toch maar met de VN in zee te gaan.

Waarom handelden de regeringen van Duitsland, Frankrijk, Rusland, China, Indonesië en India wel in overeenstemming met de overweldigende meerderheid van de publieke opinie en spraken die regeringen zich vierkant uit tegen de Amerikaans-Britse agressie in Bagdad en lukt het ons Nederlanders niet om afgezanten naar Washington te sturen, die een reflectie zijn van hoe Nederland tegen Bush en die oorlog aankijkt? Waar haal je aan het Binnenhof boodschappers vandaan, die de communis opinio van het poldervolkje in Washington eerlijk overbrengen? Dit CDA-duo sprak namens zich zelf en de kerk, en niet namens het volk dat zij vertegenwoordigden. 'Beseft U, dat drie kwart van de Nederlanders president Bush niet vertrouwt,' vroeg Max Westerman van RTL4 aan de heer Balkenende, nadat hij door president Bush en diens top coterie om 07:00 uur in de ochtend

op een zacht eitje was getrakteerd en breed glunderend naar buiten kwam. Ach, meende de premier, Bush was een goede vriend, die het beste met de vrede en de wereld voor had. De president had hem een prima gevoel mee gegeven. Wat wil je? De cowboy noemde zijn gast op de valreep 'een ware leider van Europa'. Geen hond weet in Europa wie Balkenende is. Maar wat zal onze premier vannacht lekker slapen, want als de grote Bush dit zegt is het immers waar?

Jeroen Pauw pakte in *NOVA* de premier via de satelliet nog priemender aan. Ging Balkenende nu tussen Amerika enerzijds en Parijs en Bonn anderzijds bemiddelen? Had Bush hem dit gevraagd of had hij dit Bush aangeboden? Alsof Fransen en Duitsers op deze nieuwkomer/amateur uit Den Haag zitten te wachten. Pauw herinnerde aan de kritiek heden van spuit elf, ons aller Wim Kok, die een eerdere uitspraak van Hans van Mierlo overnam en zei niet te begrijpen waarom deze CDA-bewindslieden zich gedroegen als schoothondjes van Bush. Toen Hans dit indertijd in *Buitenhof* zei, doelde hij op Kok, die toen op schoot zat bij Bill Clinton (en Tony Blair). De sollicitatie van De Hoop Scheffer als topbaas van de NAVO was volgens Jaap (kortaf) niet ter sprake gekomen, al suggereert de aanwezigheid van de bende van vier, dat ook dat een leugen was. Jaap is juist de ideale kontlikker voor Washington bij de NAVO, zoals Joseph Luns dit in de jaren 70-80 was. Helemaal infantiel, zelfs koddig, was Harry Potters mededeling, dat hij Bush had gevraagd er bij Vladimir Putin op aan te dringen, dat de Tsjetsjenen Arjan Erkel zouden loslaten. Alsof Putin daartoe in de verste verten bij machte zou zijn. De enigen die Arjan op vrije voeten zouden kunnen krijgen zijn Osama bin Laden en Saddam Hoessein. Maar na het ontbijt op het Witte Huis van heden is kans op medewerking van die zijde alleen maar minder geworden.

4-9-2003

Brief Abbas aan Bush

*The right honorable George Bush
President of the United States
The White House
(diplomatic pouch)
Gaza, 7 September 2003*

Dear George,

You will remember, when we met June 4, 2003 at Sharm el Sheikh, we, the leaders of Saudi Arabia, Egypt, Jordan, Bahrain, and I, as prime minister of the Palestinian authority, spent 90 minutes with you alone. We pledged to you unanimously, that we would actively counter the culture of extremism and violence. Also Mr. Ariel Sharon stressed in your presence that day, that he was a man of peace.

Hardly had we left Aqaba, as you will remember, or on June 8 Israel carried out another helicopter attack with missiles, this time on the number 2 of Hamas, Abdel Aziz Rantisi. He was only wounded, but three Palestinians got killed. This was an open and blatant attack on your assurances to us that Israel, too, would abide by the road map.

When on June 10, you took Ariel Sharon to task for endangering the peace process, we were indebted and grateful to you for keeping your word to us, that Israel would not be allowed to derail the road map by continuing to execute our resistance leaders. With the help of our Egyptian friends we eventually managed a tour de force to halt from our side the cycle of bloodshed for seven long weeks. Then Israel attacked us again and executed by helicopter with US missiles our comrade Abu Shanab. This was a deliberate Israeli act to derail the peace process once more. Imam Misk retaliated immediately and blew up 20 Israelis on behalf of our resistance fighters.

Sharon knew, that if Israel resumed executions of our freedom fighters, we are unable to restrain our resistance movement, because they are sworn to revenge the murders of their blood

brothers, the more so since our forces are not supplied, in the way Israel is, with billions of US dollars and the latest US military equipment or electronic devices to be able to carry out this latest 21st century US invention: executions from the skies.

When Shanab was executed you kept silent. Why? Were you playing golf that day with your father at his vacation home in Maine? You did not condemn Sharon a second time for the same offense. Of course, Israel considered this as a silent nod from the White House to continue this unique method to eliminate freedom warriors seen by you as terrorists. You should have known, that if you broke your solemn promise to us in Sharm el Sheikh, I would lose control over our resistance movement. I was left with no other choice than to render my resignation. This has nothing to do with a power struggle between president Yasser Arafat and me, as western media try to misrepresent our dilemma. This rather is connected with the naked fact - as Nelson Mandela already flatly pointed out to the world - that there is something wrong with your brain. As Mandela said it: 'Bush cannot think.'

If you do not get hold of yourself and bring a cognitive consistency and balance into your perception and understanding of why Palestinians and Jews are locked into bloodletting for 55 years, the Middle East turmoil will continue to spread. The Muslim Jihad against Israel will turn into a worldwide guerrilla war against America and its allies. It is already operating like that in Iraq, Afghanistan and Indonesia. You cannot continue a double faced policy of waging war against Baghdad because Saddam ignored for 12 years UN resolutions and allow Israel to flout UN resolutions since 1967. Actually, you award Jews for their violation of their obligations to the Charter of the United Nations and their violation of some sixty Security Council resolutions, while you bombed Iraq since 1991 for the possession of weapons of mass destruction, you told the world they had and that proved to be not there. You can fool the world for some time, but not for ever.

You cannot get away for paying lip service to Sharon about the so-called 'unwise provocation' to construct a crazy Berlin wall

straight through our Palestinian land, knowing full well that without US dollars, Israel would not be able to erect this monstrosity which is an open insult to anyone's intelligence. If you blockade other member states of the UN unilaterally (Cuba, Libya, Iraq, Iran, North Korea and many others) why not Israel? Are you fearing the Jewish vote in the next election and therefore behaving like a gangster in world affairs?

My resignation is as yet not final. There still is time. I know, President Arafat and my government are ready to continue to cooperate with you, and Secretary Powell, to achieve a peaceful solution to the present crisis. But it takes two to tango. Please keep your promise of Sharm el Sheikh of June 4, 2003 and together we will achieve the noble goals of the US road map.

Mahmoud Abbas

Het aftreden van Abbas was toch definitief. In 2005 zou hij verkozen worden tot president van de Palestijnse Autoriteit.

Al vermoorden we 1000 Hamas per dag...

De voormalige voorzitter van de Knesset (1999 tot 2003), Avraham Burg, heeft in het Amerikaanse blad *The Forward* zijn hart gelucht over hoe hij het huidige Israël ziet als een samenraapsel van illegale nederzettingen, 'run by an amoral clique of corrupt lawbreakers who are deaf both to their citizens and to their enemies'.

Volgens Burg zal geen staat het overleven, welke op onrecht is gestoeld. Het is heel comfortabel om een Zionist te zijn in nederzettingen als Beit El en Ofra. De snelweg van Ramot naar Jerusalem is voor joden een ritje van twaalf minuten. Voor Arabieren en Palestijnen is dezelfde afstand een nachtmerrie. Zij mogen alleen via wegversperringen en landweggetjes rijden. Een snelweg voor de bezetters. Een karrenpad voor de slachtoffers van de Israëlische bezetting.

Burg schrijft: 'Even if the Arabs lower their heads and swallow their shame and anger for ever, it won't work. A structure built on human callousness will inevitably collapse on itself.' Eigenlijk beschrijft hij niet alleen wat er in Israël speelt, maar ook wat Bush nu aan het doen is - mede op dringend advies van Sharon - in Afghanistan en Irak. 'Israel, having ceased to care about the children of Palestinians, should not be surprised when they come washed in hatred and blow themselves up in the centers of Israeli escapism. They consign themselves to Allah in our places of recreation, because their own lives are torture,' aldus Burg.

En dan de dringende waarschuwing: 'We could kill a thousand [Hamas] ringleaders and engineers a day and nothing will be solved, because the suicide bombers come up from below - from the well of the hatred and anger, from the infrastructures of injustice and moral corruption.' Daarom meent Burg dat 'crying out against all this is a moral imperative'. De enige hoopvolle zin in het pleidooi van Avraham Burg tegen waar de regeringen Bush-Sharon mee bezig zijn, is de zin: 'more and more Israeli's come to understand this'. Ook vandaag blies een Hamas verzetsstijder zich op bij een Israëlische militaire basis.

Ik moet het eerste Nederlandse medium nog ontdekken, dat

deze noodkreet van 2.500 woorden van een vooraanstaande Israëlische politicus heeft gepubliceerd. Het pleidooi voor een andere politiek werd oorspronkelijk afgedrukt in het Israëlische Yediot Ahronot.

10-9-2003

Op 27 december 2008 begon Israel een offensief in Gaza. Het doel zou zijn Hamas uit te schakelen. Na 22 dagen van felle bombardementen en grondgevechten door het Israelische leger, kondigde Hamas een bestand van een week aan. Israel had een week de tijd om Gaza te verlaten. Een dag eerder had de Israelische regering al tot een eenzijdig bestand besloten. Het heeft twee dagen stand gehouden. Hamas ging door met raketaanvallen, Israel ging door met beantwoording daarvan. Netanyahu stelde in zijn verkiezingscampagne zelfs: 'Wij gaan het Hamas-regime in Gaza ontmantelen' (de Volkskrant, 7 februari 2008). Lieberman heeft gezegd niet aan een regering mee te werken die zich niet ten doel stelt Hamas volledig uit te schakelen.

Verloren paradijs (deel II)

Morgen twee jaar geleden, was voor zowel Amerika als George Bush een keerpunt van formaat. De moslim harakiripiloten speelden in op de donkerste zijden van het karakter van de president. Hij voelde zich persoonlijk op zijn pik getrapt en ging er als een vernederd rijkelui-zoontje tegenaan. Hij zette een arrogante grote mond op zoals dat de *nouveaux riches* uit Texas gewend zijn. Chirac, Schroeder en Poetin waren er minder door gecharmeerd en besloten deze Amerikaanse geldproleet op zijn plaats te zetten. Geen krimp. Hij had immers niemand nodig, ook de Verenigde Naties niet. *Super power* Amerika zou de klus alleen klaren. Bush bleek als een Franse zonnekoning aan een ernstig *L'état cést moi*-complex te lijden.

Maar geruime tijd na de zogenaamde overwinning in Irak, worden dagelijks Britten en Amerikanen uit de straten geschoten. De dodenlijsten worden alleen maar langer. Het werkelijke probleem in het Nabije Oosten lag niet in Irak maar in Gaza. Daar deed Bush gedurende de twee jaar van zijn jacht op imaginaire verboden wapens in Irak helemaal niets aan. Nu was hij na de bezetting van Irak wel gedwongen zich met het meest dringende vraagstuk van de huidige wereldpolitiek bezig te houden en maatregelen voor te stellen om de spiraal van chaos en geweld proberen te doorbreken. Ook dat mislukte, omdat hij eigenlijk niet echt begrijpt wat er aan de hand is. De *road map* voor de vrede is al naar de knoppen, ook omdat Bush, zoals Nelson Mandela stelde, niet kan nadenken. *The Observer* verwacht zelfs dat als het zo doorgaat, hij zijn herverkiezing in 2004 zal verspelen als direct gevolg van de *suicide bombers* en islamitische guerrilla's van Afghanistan tot Janin.

De aanslag op het VN hoofdkwartier in Bagdad schijnt bij Bush een ommekeer te hebben veroorzaakt. Zoals Paul Krugman in *The New York Times* onderstreepte, nu staat George ineens *chapeau bas* op de stoep bij diezelfde regeringsleiders, die hij eerst schoffeerde. Nu komt hij met nederige verzoeken om hulp en liefst ook veel soldaten, die dan in plaats van Britten en Amerikanen uit de straten kunnen worden geschoten. Vandaag merk-

te *The New York Times* hierover in een hoofdartikel op: ‘Diplomats are wondering, with good reason, whether Bush is embarking on a new era of international cooperation or whether simply giving them permission to clean up his mess.’ Deze typering van de *Times* aan het adres van Bush liegt er niet om. Zo is het precies.

Voor de zoveelste maal laat het gezelschap heldere koppen aan het Binnenhof zich door Washington in de luren leggen onder aanvoering van ons aller amateur in de wereldpolitiek, professor Balkenende. Eerst werd Bush alleen politiek en niet militair gesteund. Nu worden ook levens van Nederlandse soldaten voor de waanzin van ultrarechts in Washington in de waagschaal gelegd, terwijl de overgrote meerderheid van de Nederlanders er tegen is. Laat staan, dat men wil dat de regering een cent bijdraagt aan de avonturen van de huidige idioten in en rond het Witte Huis.

In 1948 landde ik in New York om twee jaar aan Yale colleges te volgen. Amerika leek toen direct na de oorlog een waar paradijs. Van 1958 tot 1992 was ik ingezetene in New York. Ik zag het toenmalige beloofde land naar de huidige ellende afzakken. Zoals ook *The New York Times* gisteren schreef, hebben 35 miljoen Yankees, of 12 procent van de bevolking, de armoedegrens overschreden. In 2002 kwamen er 1,3 miljoen armen bij. Tijdens het bewind van Bush gingen 2,7 miljoen banen verloren. En nu eist hij 87 miljard extra, omdat hij in Bagdad en Kabul zijn zin niet krijgt. *The New York Times* waarschuwde vandaag: ‘Toekomstige generaties worden opgezadeld met schulden die Bush nu opeenstapelt.’ Vijf jaar geleden wilden de Republikeinen Clinton wippen, omdat hij in kantoortijd orale sex had met Monica in een zijkamertje van de Oval Office. Wordt het niet de hoogste tijd voor de Democraten om Bush af te zetten of in ieder geval onder curatele te plaatsen? Vast staat, dat wat eens de Amerikaanse tuin van Eden was, permanent naar de knoppen is.

10-9-2003

Botsende persoonlijke waarheid (deel I)

Wanneer een opinie gebaseerd is op onvoldoende ingrediënten van informatie, of erger, wanneer een mening op Pavloviaanse wijze direct is overgenomen vanuit het papegaaiencircuit, dan ontwikkelt zich in breinen van mensen een afweermechanisme, dat ‘preference falsification’ heet (Zie *Private Truths, Public Lies*, Timur Kuran, University of Southern California, Harvard University Press, 1995).

Dagelijks merk ik, sinds ik een website opende, hoe sommigen surfers zich onbedaarlijk opwinden, wanneer persoonlijke waarheden botsen met informatie, of stellingen, die geheel nieuw zijn. In 1958 tekende ik met W. Colston Leigh lezingenbureau in New York een contract. Tot in de jaren 70 reisde ik heel Amerika af en vertelde over journalistieke ervaringen in Cuba, Kongo, Vietnam, Indonesië, etc. Bill Leigh, de grote baas, gaf me het advies mee, ‘Willem, if you want to be a successful speaker, tell people what they want to hear.’ Dus de formule voor succes van *De Telegraaf*. Omdat Luns en ambassadeur Van Roijen in Washington niet wilden, dat ik in de VS zei, dat Nieuw-Guinea aan Indonesië behoorde, spanden zij zich in mijn contract met Leigh ongedaan te maken, wat overigens mislukte. Ik ontwikkelde een eigen methode hoe vooroordelen in lezingen te tackelen zonder meteen te worden uitgejouwd. Tot Kuran een en ander echt duidelijk maakte.

In Maart 1968 vloog ik een aantal dagen in Richard Nixon's vliegtuig mee op verkiezingstournee in New Hampshire. Na goed naar hem geluisterd te hebben, speech na speech, en na een persoonlijk gesprek in Keene, N.H., over Indonesië en Sukarno, was ik overtuigd, dat Nixon een glibberige en onbetrouwbare politicus was. Ik heb dit toen niet onder stoelen of banken gestoken (zie *Memoires: 1967-1968*, Papieren Tijger, 2002). Jarenlang heb ik Nixon in lezingen een groot strateeg genoemd, bijvoorbeeld met diens diplomatieke opening naar China en Mao Tsetung, om hem daarna neer te zetten als een man van wie je inderdaad beter geen tweedehands auto kunt kopen. Het duurde even, maar in 1974 kreeg ik dus definitief gelijk. Intussen waren

er hele volksstammen die geen kwaad woord over de man wilden horen; hem zelfs, ondanks Watergate en Vietnam, voor een tweede termijn naar het Witte Huis stuurden.

Professor Kuran doceert Islamic Thought in Californië. Hij zet glashelder uiteen hoe 'preference falsification' en de 'living lie' nauw met elkaar zijn verbonden. Wat we de publieke opinie noemen is in werkelijkheid een vreemdsoortig mengsel van persoonlijke en publieke zogenaamde waarheden, die in de verste verten niet meer overeenkomen met gewijzigde omstandigheden en nieuwe realiteiten. Met andere woorden, men is heilig overtuigd van een persoonlijke waarheid, terwijl deze als gevolg van een nijpend gebrek aan steekhoudende informatie feitelijk neerkomt op een scheve toren van Pisa, welke ieder moment om kan vallen. Men sleept stutten aan om de misvattingen tegen iedere prijs overeind te houden, en informatie die niet in het geijkte straatje past, wordt verfoeid en geweerd, om de constructie van het misbaksel staande te houden.

Zo krijg ik soms e-mailtjes waaruit blijkt, dat het voor velen geen haalbare kaart blijkt, nu al te constateren dat George Bush een warhoofd is, om het aardig te houden, in de klasse Nixon. Dat zijn de mensen die Bush (als Nixon) voor een tweede termijn naar het Witte Huis willen sturen, om hem dan pas later te vragen op te hoepelen, omdat hij zich uiteindelijk ook voor de Bushgelovigen ontpopte als hoogst ongeschikt voor het ambt van president. Zo heb je vluggertjes en langzamertjes. Dat heeft vooral te maken met in welke mate men open staat om nieuwe informatie tot zich te nemen.

(wordt vervolgd)

12-9-2003

Botsende persoonlijke waarheid (deel II)

Freud stelde dat de meeste mensen niet met twee benen in de werkelijke wereld stonden, zoals deze was. Men leefde volgens hem aan de hand van een collage van stukjes en beetjes informatie, die in het brein te hooi en te gras aan elkaar worden gelapt. Met als resultaat, dat denkbeelden van mensen doorgaans weinig overeenkomen met realiteiten van de wereld, zoals deze zijn. Timur Kuran, professor in Islamic Thought aan de Universiteit van Southern California, schreef in 1995 in dezelfde geest, dat modern psychologisch onderzoek had aangeduid dat men nog altijd klakkeloos voor waar aan nam, wat weinig of niets met de werkelijkheid en de feiten van doen had. De gevolgen van denken, praten en weten zonder eigenlijk de klepel te ontdekken zijn hetzelfde: men bazelt terwijl men zelf in de veronderstelling verkeert wijsheid te verkondigen.

Professor Kuran benadrukt in het hoofdstuk, THE DYNAMICS OF PUBLIC OPINION (pp 60-84 van het in deel I genoemde boek): 'Psychological research shows that people routinely weigh information inappropriately, thus producing systematic errors when they characterize others on the basis of fragmentary information.' Zo gaat het met alles. Zij die in stembokjes in Zuid-Afrika een kruisje achter een foto zetten omdat zij niet kunnen lezen of schrijven, verschillen niet al teveel met hen die in een schoollokaal in de Jordaan aangeven wie hun voorkeur heeft om naar het Binnenhof te gaan, want vrijwel iedereen heeft een voorkeur aan de hand van fragmentarische informatie, en vervalst daardoor de waarde van zijn stem (mening). De chaos in de Amerikaanse, Nederlandse of Zuid-Afrikaanse politiek lijdt onveranderlijk aan een en hetzelfde euvel, men denkt, men kletst en men weet eigenlijk niet waar het over gaat, wat Freud bijna 100 jaar geleden al omschreef als opinie's tot stand gekomen aan de hand van 'bits and pieces of information'.

Als het *NOS-Journaal* vanavond aan het televisiepubliek de laatste pathologische uitbarsting van Ariel Sharon presenteert, laat men de minister van Defensie van Israël in beeld zeggen, dat het de grootste vergissing van de joodse staat is geweest, dat men Ar-

afat niet al jaren eerder heeft ‘opgeruimd’. Men ‘vergeet’ te melden, dat de Israëlische premier al twee jaar geleden open en bloot stelde er spijt van te hebben Arafat twintig jaar geleden niet meteen te hebben doodgeschoten. De wereld erkent Arafat echter als de democratisch gekozen president van de Palestijnse staat in wording. Wanneer men dus tolereert, dat de premier van buurland Israël via CNN en BBC-World onomwonden over het vermoorden van zijn buurman spreekt, is de wereld medeschuldig aan het feit als dit ooit zou gebeuren. Om over NOS-nieuwslezers maar te zwijgen, die kijkers gefragmenteerd en naar eigen voorkeur informeren. De dreiging van Sharon met doodslag aan het adres van Arafat, had hem feitelijke al een enkele reis naar Den Haag moeten bezorgen. Het is geen toeval dat deze generaal Sharon is gaan denken boven de wet te staan. Wie tikt hem op de vingers? George Bush uit Crawford, Texas? Als hij straks toch onverhoopt Arafat laat doodschieten, maakt deze militair, eerder reeds veroordeeld wegens oorlogsmisdaden, alsnog een gereede kans om in een kamertje naast Slobodan Milosevic terecht te komen. Dat zou voor Arafat en het Palestijnse volk beslist mosterd na de maaltijd zijn.

Het *NOS-Journaal* en het gros van de samenstellers van nieuwsberichten in dit land (en elders in de Westerse wereld) doen al jaren aan ‘preference falsification’. Ze weten het zelf niet en begrijpen niet dat zij het doen. Ze naaien woordjes en termen in hun teksten, die de door hen zo gevoelde en geprefereerde draai aan het nieuws geven, waar we met zijn allen mee worden opgescheept en gehersenspoeld. Kijkers krijgen naast eigen fragmentarische beeldvorming, nog meer Freudiaanse *bits and pieces* via televisie voorgeschoteld, die dikwijls niets met de werkelijkheid hebben te maken. En dan ontmoet je dagelijks mensen, die zonder een sprankje kwaad geweten op hun fysionomie vragen: ‘Hoe kan dit nou?’

12-9-2003

Bush is meer dan geschift

Op 18 december 2000, vlak voor de nieuwe minister van Buitenlandse Zaken, Jozias van Aartsen, was overgestapt van het saneren van de varkensstapel op de Haagse apenrots der diplomatie en voor een kennismakingsbezoek naar Colin Powell zou vertrekken, zei hij over de lunch in Hotel Promenade tegen mij (nadat ik de nieuwe president voor geschift had verklaard): ‘Maar mijnheer Oltmans, George Bush is toch een keurige mijnheer?’ Het duo Balkenende en De Hoop Scheffer (dat aanzienlijk meer gelegenheid heeft gekregen dan Jozias in 2000 had om te onderkennen dat in het huidige Witte Huis een loslopende en gevaarlijke idioot zit, en blijkbaar niet in de smiezen heeft wat er sinds 2000 in Washington aan de hand is), dat duo is zelf geschift. Zij die blind zijn voor de nieuwe realiteiten van Amerika, vertegenwoordigen een gevaar voor ons land en zijn gek genoeg om zelfs soldaten onder auspiciën van Washington naar Irak te zenden.

Het heeft even geduurd, maar per 14 september 2003 is ook *NRC Handelsblad* zo ver. Hoofdredacteur Folkert Jensma haalt het nog niet in zijn hoofd dit recht voor de raap te schrijven, maar de prominente *NRC*-commentator Karel van Wolferen noemt het beestje vandaag eindelijk bij de naam. De Heer zij gelooft en geprezen. In een paginagroot interview door Jeroen van der Kris merkt Karel op dat correspondenten die vanuit Washington berichten, gisteren hadden moeten beginnen met de aankondiging (in bijvoorbeeld het *NOS-Journaal*) dat Bush in zijn rede van gisteren als gewoonlijk weer loog. Van Wolferen laat er op volgen: ‘Maar helaas, dat kan dus niet.’ ‘Waarom niet?’ vraagt Jeroen terecht. Dan antwoord Karel: ‘Hoe bericht je objectief over iets wat een stel gekken doet?’

Als ik zoiets lees, dan vallen, om met mevrouw Winnie Sorgdrager te spreken, de oren van mijn hoofd. Een topcommentator van de *NRC* die niet weet hoe je moet rapporteren over idioten als Bush? Ik zette die mijnheer al twee jaar geleden op de omslag van een pamflet *Global Terrorist* (Bush), (Papieren Tijger, Breda). Bij Athenaeum zijn ze sedertdien als kadetjes de winkel

uitgegaan. Een journalist die over wat Bush doet, liegt door niet met zoveel woorden te melden dat Bush de wereld om de tuin leidt (of prinses Margriet, of Luns, of Pietje Puk niet bij de naam durft te noemen), is niet alleen een lafaard maar zelf een man die zijn lezers of TV-kijkers bedriegt. Van Wolferen noemt de Bushkliek ‘een stel gekken’ (*NRC Handelsblad*, 14 september 2003). Hij zegt ook dat Schroeder, Chirac en vergeet Poetin even, dit sneller door hebben gehad dan Balkenende en De Hoop Scheffer. Daar noem je er dan ook twee gedresseerde Haagse CDA-ezelsveulens, die natuurlijk als was waren in de handen van *crooks* uit Texas...

Van Wolferen is voor mij nog te onnauwkeurig in zijn antwoorden. Wanneer Jeroen hem vraagt waarover Bush gisteren in zijn TV-speech loog, antwoordt Karel: ‘Hij blijft herhalen dat Saddam een gevaar was voor zijn buurlanden, etc.’ Nee professor Van Wolferen, Bush en Powell bazelden dat Saddam een gevaar was voor Amerika en de wereld!! Irak had immers massavernietigingswapens die binnen 24 uur ingezet konden worden, niet op Koeweit, volgens de leugens van Bush en Blair, de Britse Balkenende, op Londen en New York!!

(Gebaseerd op *NRC Handelsblad* van vandaag)
14-9-2003

Brief aan Jaap

Aan Jaap de Hoop Scheffer, Minister van Buitenlandse Zaken

15 september 2003

Excellentie,

De Israëlische vice-premier, Ehud Olmert, heeft van de daken geschreeuwd dat het voor de regering Sharon een serieuze optie is om Yasser Arafat voor zijn raap te schieten.

Ik begrijp dat u hedenochtend, na elkaar, de Israëlische ambassadeur en de aanklaagster bij het Tribunaal voor Oorlogsmisdaden, Carla del Ponte, op uw aparte matje voor loslopende idioten heeft doen verschijnen.

Uit Haagse kringen wordt vernomen, dat u de Israëliër duidelijk heeft gemaakt, dat hij als ambassadeur van Israël in deze christelijke natie met christelijke leiders niet langer zal zijn te handhaven, wanneer moord op een democratisch gekozen president van een buurland in wording op het menu van zijn premier staat. Alvorens ik deze moedige daad uwerzijds op mijn website zet, zou ik u willen verzoeken uw woordvoerder mij te laten bevestigen dat u aldus hebt gehandeld. Ook hebt u Nederlandse initiatieven in Brussel en in New York in voorbereiding om Israël uit de VN te verwijderen, want ik begrijp, dat uw directe chef, prof. Balkenende, u instrueerde datgene te doen wat nodig is, zodat hij bij de Algemene Vergadering later deze maand in NYC, niet op de gang van het VN gebouw Sharon behoeft tegen te komen, laat staan een hand zal moeten geven. Dus een enkele reis ook voor hem naar Carla.

Is het eveneens juist, dat u mevrouw Del Ponte vanmorgen hebt gepolst, over wat Nederland zou kunnen doen om de heren Sharon en Ehud Olmert als oorlogsmisdadigers gearresteerd en opgesloten te krijgen? Ik begrijp via mijn lek, dat u heel tactisch er op toe zag, dat de Israëliër en madame Del Ponte in afzonderlijke kamertjes op hun beurt wachtten. Alleen de zoon van een ambassadeur denkt aan dergelijke details. Bovendien zouden met

een ontmoeting tussen hen slapende honden zijn wakker gemaakt.

Misschien komen Luns en Van den Broek - en misschien zelfs Balkenende - als uw illustere leermeesters en helden, een gedeelte van de uitzonderlijke dankbaarheid toe, die heel Nederland vandaag voor u voelt bij deze door u genomen manmoedige stappen, geheel in overeenstemming met de hoge normen en waarden van het Nederlandse volk. Opnieuw heeft u getoond hoe recht uw ruggengraat staat en hoe'n eerbaar man u bent. Appeltjes van Oranje vallen ook nooit al te ver van de boom.

Na de oefening van heden om correct te reageren op snode plannen en oorlogsmisdaden van Israël, kunt u misschien in de naaste toekomst ook de ambassadeur van de VS er uit smijten. Deze etalagepoppenfabrikant uit New Jersey representeert in Den Haag een sujet, dat eigenlijk niet al te veel verschilt van Sharon, misschien zelfs nog erger is. Hij heeft in ieder geval meer tanks en bommen. Pijnlijk, nu u juist bij hem bent gaan ontbijten. Maar hij heeft een wankel brein en nauwelijks een geheugen, dus bij uitzetting van de heer Sobel, hoeft uw witte voetjes halen bij Bush geen belemmering te zijn. George is dit trouwens allang vergeten. Want toen Putin belde en vroeg waarom hij juist u bij de NAVO wilde hebben, antwoordde Bush: 'The Hope who?'

Willem Oltmans

Superlul

Pardon the expression - en ik zie de e-mailtjes al weer komen, dat ik moet ophouden met 'schelden' op 'den hoogsten in den lande' - maar als ik warempel Jan Peter Balkenende op TV hoor zeggen, dat Wim Kok vijf (!) maal excuses aanbood omdat hij in een radioprogramma de premier als 'schoothondje van Bush' had omschreven, dan denk ik: de superlul. Waarom dit dan niet geschreven? De ellende met de toestand in dit land, is dat niemand meer zegt wat hij denkt. En als journalisten ophouden met te zeggen (en schrijven) waar het op staat, krijg je hier Amerikaanse toestanden. Daar bedoel ik mee, dat 70% van de Amerikanen tot op vandaag heeft gedacht, dat Saddam betrokken was bij 09-11. Hoe komt dit? Omdat de media in Amerika en masse te bang waren om de idioot in het Witte Huis tegen te spreken, die de lachers massaal op zijn hand had. Die andere superlul in het kwadraat, Bush, heeft nu eindelijk onder druk toegegeven dat 70% van zijn onderdanen misleid werd. Daarmee is pas de eerste leugen over Irak ontmaskerd. Wat volgt?

Kok is 30 jaar in het vak geweest. Hij is van A tot Z mislukt, ook al hebben de bonzen van Nijenrode hem vorige week een eredoctoraat toegekend. Natuurlijk is hij benoemd tot minister van Staat in de Raad van State voorgezeten door Beatrix, zoals alles en iedereen die mislukt in Den Haag óf in de club van Beatrix wordt bijgezet, óf naar Brussel wordt afgevoerd. De heer Scheffer is de laatste CDA-er die, als Luns, bij de NAVO mag gaan uithuilen over het feit dat hij nooit echt iets gepresteerd heeft in zijn lange loopbaan.

Het kabinet Kok donderde vlak voor het einde van de rit, omdat jarenlange leugens over Srebrenica niet langer waren te handhaven. Kok loog even bewust over Srebrenica als Bush over Irak. Wij, de kiezers, zijn het die de politieke misbaksels naar Den Haag sturen. Die spelen jarenlang mooi weer van en met belastingcenten, en eindigen hun briljante carrières als doekje voor het bloeden in de Raden van Bestuur van Shell, ING en de rest, of bij de NAVO (Luns en Scheffer). Wanneer (*if ever*) wij, de kiezers, ooit breken met de traditie slaplullen als Kok en Balkenen-

de naar het torentje te sturen, mag de Heer weten. Want Kok noemde Balkenende niet zo maar een schoothondje. Hij meende het gewoon. Hij loog pas toen hij zijn opvolger vijf maal excuses aanbood. Weet iemand een betere typering voor deze superlul te bedenken?

18-9-2003

Antisemitisme hardnekkiger dan griep (deel II)

In zijn boek *The New Attacks on Free Thought* (University of Chicago Press, 1993) pakt de joodse socioloog en journalist Jonathan Rauch het fundamentalisme aan. Hij werkte in Washington en botste tegen dogmatisme, ideologie en *true believing* aan. De voorlopers van de Bushklikek ten voeten uit. Bij ons babyboomers Balkenende en de scheve Hoop. Hij wees erop dat fundamentalisme doorgaans werd geassocieerd met Islam, Christendom en Judaïsme, maar dat fundamentalisme overall, ook in niet religieuze sectoren van de samenleving, opdook. Hij citeerde Ayatollah Khomeini die te kennen gaf van een ding zeker te zijn: dat hij zijn leven lang altijd gelijk had gehad. ‘Hij dacht dat hij de totale toegang tot de waarheid had,’ aldus de schrijver.

Rauch concludeerde tien jaar geleden tijdens zijn werk voor *The Economist* in Washington, dat alle mensen wel ergens een fundamenteel totempje in hun brein hebben opgeslagen waar ze blindelings in geloven. Daarbij mist men de intellectuele nieuwsgierigheid en de bereidheid om een serieuze poging te doen, na te gaan of datgene waar men heilig en vurig in gelooft wel waar is. *Checking* en *double-checking is the key*. Luns was heilig overtuigd, dat hij gelijk had in zijn beleid jegens Sukarno. Ik was in 1956 de enige van negen Nederlandse correspondenten in Rome die met Sukarno acht dagen op reis ging in Italië, ondanks het telegrafische verbod daartoe van de hoofdredacteur van *De Telegraaf*. De Haagse fundamentalisten hebben me schade betaald, maar de verliezers, zowel aan het Binnenhof als bij *De Telegraaf*, hebben nooit door hun keel kunnen krijgen dat ze ongelijk hadden. Dit is puur Hollands fundamentalisme waar men zich niet van bewust lijkt.

Volgens Rauch is het zoeken naar zekerheid ‘as deeply imbedded in the human soul as seeking food’ (hij had er van mij bij mogen zeggen *and seeking love*). Daarop volgde (pp93): ‘Those who know the truth should therefore decide whose opinion is right. That rule is what is to be feared and fought.’

Dit is nu exact het grove mankement dat kleeft aan het huidige fundamentalistische regime Bush (Of het huidige regime Bal-

kenende, wat het niet voor niets zo goed kan vinden met de Bushieten). Bush is de man, (à la Luns, die samen met Drees keer op keer in het parlement verkondigde: ‘We willen met Indonesië praten maar niet met Sukarno.’), die het verdomt om met Arafat te spreken en dit al bijna drie jaar als president niet heeft gedaan. En waarom wil hij niet met Arafat spreken? Omdat hij, met Cheney, Rumsfeld, Wolfowitz en anderen, als Khomeini, à priori op het standpunt staat gelijk te hebben. (Zo wemelt ook Den Haag nog altijd van fundamentalisten van christelijke of joodse huize, die een afschuwelijke rem op reële vooruitgang zetten).

Sharon heeft aan Bush gezegd: ‘Begin niet aan Arafat, ik heb er spijt van hem twintig jaar geleden niet voor zijn raap te hebben geschoten.’ De Israëliische premier was bovendien als de dood, dat hij een herhaling te zien zou krijgen van Carter, die onderhandelde met Anwar Sadat en Menachem Begin, of van Clinton, die dagenlang met premier Barak en Arafat op Camp David op les was, om iets te begrijpen van wat er speelde. Bush, als onbehouwen Texasproleet en superfundamentalist (zogenaamd tot overmaat van ramp ook nog in Christus herboren via de hand van Billy Graham), weet niet wat *intellectual curiosity* is. Eigenlijk stelt hij alleen belang in olie- of baseballcenten. Deze Bush is in wezen een fundamentalist, als Khomeini, Sharon, Blair, Aznar, Berlusconi en Balkenende, die weten hoe het moet aan de hand van een set onwrikbare uitgangspunten, waar de rest óf de Sint Vitus op danst óf op wordt afgeschoten. (Balkenende en Scheffer kozen voor de Vitus).

Bush's economische waanzin

President Bill Clinton sloot zijn achtjarige presidentschap af, ondanks regelmatige interrupties veroorzaakt door freule Monica Lewinsky, met een surplus van 230 miljard dollar. Het rond Bush heeft kans gezien in nog geen drie jaar dit overschot naar 400 miljard dollar in het rood terug te draaien. Wie doet het hem na?

Regelmatig bereiken mij e-mailtjes van surfers, razend, dat ik hun aller Bush en diens vriend Balkenende heftig bekritiseer. Ik begrijp dat deze critici, mede ingevolge hun vaderlandse paspoort, recht op een mening en recht op het uitbrengen van een stem hebben. De teksten die via internet binnenkomen, zijn evenwel soms reden tot bezorgdheid, want men bazelt in het niets.

De parkoersen van Bush, Balkenende, of De Hoop Scheffer (John Vinocur citeert onze minister vandaag in *The New York Times* met een van diens botste uitspraken ooit) zijn nog geen aanleiding geweest voor Nobelcomité's om met een prijs te gaan rammelen. Daarom houd ik het eerst nog maar op de mening van professor Joseph Stiglitz, econoom aan de Columbia University in New York, winnaar van een Nobelprijs, die het economische beleid van de huidige Amerikaanse president omschrijft als 'waanzin'. Hij lijkt in deze sector, althans op het eerste gezicht, meer recht van spreken te hebben dan Scheffer of boze surfers.

Stiglitz wijst er op, dat de VS twaalf jaar nodig hadden om de gevolgen van het rampzalige beleid van een andere ultrarechtse president, Ronald Reagan, te boven te komen. Hij verwacht, dat het minstens even lang zal duren om de economische puinhoop van Bush te overwinnen. Stiglitz waarschuwt, dat diens *folly* in de hele wereld gevoeld zal worden. Bijvoorbeeld: 'America's deficits are certain to sop up vast amounts of the world's pool savings.'

Intussen lichtte Scheffer bij Vinocur een tipje van de sluier op, waarom de Amerikanen hem graag in Brussel zien. De logica in zijn brein opereert aldus: niet België, Frankrijk of Duitsland garanderen onze veiligheid, maar Amerika doet dat. Om die reden, sloot het kabinet Balkenende zich in het Irak conflict bij Wash-

ington aan en deed niet mee met de onwrikbare pogingen van onze buurlanden om het Handvest van de VN en het geldende internationale recht voorrang te verlenen aan de bandieterij van Bush en Blair in Irak.

Scheffer zei letterlijk: 'I cannot imagine a world order built against the United States'. We hebben dus een chef op BuZa, en straks bij de NAVO, die dermate diep onder de indruk is van de macht van de VS, dat hij daarom bereid is dit feit voorrang te verlenen boven bestaande internationale, ook door Den Haag eerder aanvaarde rechtsregels en verdragen, die bovendien de enige echte garantie voor onze werkelijke veiligheid vormen. Sinds *World War II* hebben niet Amerikaanse raketten, maar heeft het handvest van de VN voor vrede op aarde gezorgd. Het was de Veiligheidsraad welke er voor zorgde dat atoomraketten in hun silo's bleven. Gooi je de VN over boord, zoals Bush, Blair, Balkenende en Scheffer blijkbaar gewoon vinden, dan is er, wat professor Bert Roling eens noemde, *periculum in mora*. Warempel: op het moment dat ik dit bericht op mijn website zet, wordt bekend gemaakt, dat Jaap naar Brussel gaat. Dan kan Jozias weer terug naar de apenrots.

22-9-2003

De economische waanzin van Bush is niet opgehouden bij de 400 miljard dollar in 2003. In 2009 laat Bush een tekort van 1,3 biljoen dollar na aan zijn opvolger Barack Obama. (International Herald Tribune, 22 februari 2009).

Jaap de Hoop for NATO

Appearing to a journalist, who has reported on Dutch politics for 50 years, the rosy accolades in *The New York Times* and other media about Jaap de Hoop Scheffer have a hollow ring to them and pertain to no connection with reality. In fact, to hail this man as a diplomatic genius, as Lord Robertson has done, is perfectly ridiculous. Of course, the outside world has never heard of him. But we in the field of journalism, have met him, and followed his career for the past quarter century. To the average Dutchman, Jaap is a decent guy with no particular achievements to his name. Worse, his diplomatic and political career ended rather abruptly two years ago, when he was finally kicked out of the top post of his party (CDA). Informed circles were unanimously in assuming that he had outlived his usefulness and all that was left for him to do was writing memoirs.

The story of how his recent resurrection came about is a weird and puzzling one. De Hoop is the discovery of the new US envoy in The Hague, Clifford Sobel. This man made a fortune in shop window displays, donated 360,000 dollars to the Bush campaign and was rewarded with an ambassadorship. All in line with the silly US tradition to saddle foreign capitals with dumbass diplomats. It turned out that Sobel was an exception. He also had particular clout with the Bush White House. In brief: he was (and still is) a man to watch.

Clifford developed a habit of unceremoniously dropping in on Dutchmen who attracted his attention. He paid a call on controversial politician Pim Fortuyn, whose platform in the 2002 elections was based on getting rid of most of the armed forces, including the Air Force, with the exception of the Navy. Obviously, Fortuyn's political ideas clashed head-on with the vision of the White House, especially after Bush launched in 2001 the War on Terror. Sobel's primary assignment in The Hague was to pressure the Dutch to buy the Joint Strike Fighter for the price of 10 billion dollars.

Fortuyn had written in his election platform: 'Discontinuance of the Royal Dutch Air Force' (page 175). This alarmed Sobel

as well as his superiors. Pim was seen as an obstacle to US defense designs, especially if he had a chance, as seemed to become ever more likely, to indeed become prime minister of Holland. A few days prior to the 2002 election, he was conveniently assassinated, leaving the political field open to Jan Peter Balkenende, who had unseated De Hoop Scheffer as leader of the CDA. When Balkenende did become prime minister, instead of Pim, he offered an olive branch, the post of foreign minister to Jaap. For him, this development was true Alice in Wonderland stuff. Together Balkenende and De Hoop Scheffer soon got parliament to approve the purchase of the Joint Strike Fighter, just as Bush and Sobel wanted them to do. Their cordial cooperation encouraged Sobel to pay a personal visit to Jaap.

It is rumored in The Hague, that the two men developed remarkable chumminess and personal relations. Jaap, at the time, had no clue that he was being eyed by the US ambassador as a possible replacement for departing Lord Robertson at NATO. Washington was looking for another loyal, inconspicuous errand boy to do its bidding in Brussels. Jaap, it seemed to Sobel, fitted the bill perfectly. Not too bright, blindly pro American, and as a diplomat, always having held jobs as secretary to higher ups.

When former Dutch prime minister Ruud Lubbers was proposed in 1995 to become secretary general of NATO, he was unanimously vetoed in Washington, as far too bright, far too independent, and far too knowledgeable. Too much brains. Condoleezza Rice even seemed to have come up with Jozias van Aartsen, a former Dutch foreign minister, as possible SG for NATO. But, he too, was too intelligent, too independently minded for Washington's liking. So, as seen from the White House, Sobel made the right choice. As a close friend of Bush, he engineered the American president to personally invite De Hoop Scheffer to become secretary general of NATO, reports *NRC Handelsblad* tonight.

However, in the Dutch media and on television, jokes are circulating about Balkenende and De Hoop Scheffer operating as lapdogs for Bush. 'Why should Bush decide who is the next 8 years SG. in Brussels,' said one commentator on television. 'Of

course, we are pleased, he picked one of us, even if Jaap is stupid.’ Another called the behavior of the White House smelling off dictatorship. ‘Bush goes it alone in Irak, UN or no UN. He disregards other nations, refuses to listen to others apparently believing that he himself knows best, while he is a man, who comes from nowhere and obviously knows nothing. No wonder George and Jaap get along fine.’

23-9-2003

In februari 2009 zegt Richard Armitage, ex-onderminister van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten, dat de politieke steun van Nederland aan de inval in Irak, zeker geholpen heeft bij de benoeming van Jaap de Hoop Scheffer. Een opmerking die tot verontwaardiging heeft geleid in Den Haag en de media. De uitspraak van De Hoop Scheffer in april 2003 in een verklaring waarom Nederland niet aansloot bij Frankrijk, België, Luxemburg en Duitsland om een Europees defensiepact te vormen: ‘Belgium and France will not guarantee our security,’ he said. ‘Germany will not guarantee the security of the Netherlands. I cannot imagine a world order built against the United States.’ (International Herald Tribune, 30 april 2003) heeft de Amerikanen ongetwijfeld als muziek in de oren geklonken.

Balkenende: rattenvanger van rechts

Het persgesprek van de premier op vrijdagmiddag is eigenlijk ‘het’ moment in de week, dat de natie stopt en luistert naar de eerste minister, die de dienst uitmaakt en de toestand in de wereld samenvat. Ik ga, als velen, er even voor zitten en denk, goed luisteren naar het orakel uit het torentje. Hoedje af. Maar steeds krijg je bij het luisteren een nieuwe klap in je gezicht. Hoe zijn we toch zo diep gezakt, dat we met deze mijnheer voor onbepaalde tijd zitten opgescheept?

Zo werkt de democratie. Het kiessysteem garandeert ons een niet aflatende stroom van middelmatige heren of regelrechte derde rangers, bestemd voor de hoogste posten in het koninkrijk. Zou men besluiten een speelfilm over dit gebeuren te maken, zou men de grootste moeite hebben *stand-ins* te vinden, die de werkelijkheid benaderen. En zij die zijn mislukt, gaan naar de Raad van State of naar Brussel.

In de VS levert dit systeem een Bush (of Schwarzenegger) op. De president daar baseerde zijn verkiezingscampagne op de belofte de integriteit van het Witte Huis te zullen herstellen. Clinton had immers alles bij elkaar gelogen over Monica Lewinsky? Het was een kwestie van karakter. Na alles wat er sinds 2000 is gebeurd, inbegrepen de wijze waarop de man aan de bak kwam, is deze week nog altijd 53% van alle Amerikanen overtuigd, dat hun president een eerlijk en rechtschapen man is. Het is alsof zijn bedrog over Saddam Hoesseins massavernietigingswapens en zijn unilaterale oorlog tegen Irak, in strijd met alle geldende rechtsbeginselen (plus de duizenden doden die zijn agressie tegen Bagdad met zich meebracht), nooit hebben plaats gehad. Een op de twee Amerikanen blijft overtuigd dat hij een eerlijke en oprechte mijnheer is.

Jeroen Pauw nam Balkenende heel à propos en subtiel in *NOVA* op de hak met het tonen van beelden van de wekelijkse persconferentie gisteren, waarin de premier twaalf keer herhaalde niets over prinses Mabel, eens het liefje van een gangster, te willen zeggen. Balkenende heeft al meer van elementaire hufferigheid blijkt gegeven. Op een woensdag kondigde hij aan prinses

Margarita voor de rechter te zullen brengen en op donderdag bood hij haar schriftelijke excuses aan. Hij wilde zich aan Mabel niet opnieuw branden. Stel je voor dat we een premier zouden hebben, die recht voor de raap zou hebben gezegd: 'Naar mijn mening kan deze mevrouw nooit meer als stand-in koningin dienst doen.' Dat hij dit niet deed, bewijst dat, na zijn blunders rond Margarita, hij in zijn broek doet voor Hare Majesteit. Prettige gedachte. Past helemaal bij dit aan de weg timmerende broekie, zelfs tot aan het Witte Huis toe.

Hij spreekt over 'vedder' in plaats van 'verder' met een 'r'. Hij zegt dat het voor chronisch zieken beter 'uitpaste'. Volgens Van Dale bestaat uitpissen, ook uitpooien, maar uitpassen moet de minister-president hebben opgepikt uit zijn lokale kerkblaadje. De professor gaat ons thans voor, omdat hij profiteerde van de hysterie rond de liquidatie van Fortuyn. Hij was de enige politicus, die Pim niet a priori de grond in kletste. Daarbij meet hij zich een mitrailleurachtig tempo van woorden aan, wat na de lijzige toon van Kok verfrissend werkt. Toen Pim was uitgevallen waren een paar miljoen rouwende kiezers naarstig op zoek naar een plaatsvervangend totem. Uit pure afschuw voor Ad Melkert kwamen honderdduizenden linkse kiezers bij Balkenende terecht, ook omdat hij het minst rottig tegen Fortuyn was geweest. De ene zijn dood is de ander zijn brood. Nu sjokt de hele bende van pure ellende achter deze rattenvanger van rechts aan. We zullen het er mee moeten doen.

4-10-2003

Achterhaald Oranjesprookje

De traditie van koningshuizen stamt uit een grijs verleden. Klasseverschillen in de samenleving hadden duidelijke contouren. Het volk was onmondig. Democratie moest nog geboren worden. Prinsen en prinsessen kropen bij elkaar in de koffer en leefden lang en gelukkig. Wij woonden in de dertiger jaren op de Baarnseweg in Bosch en Duin, waar buurman jonkheer Schimmelpenninck huwde met een juffrouw uit een bloemenwinkel in Utrecht. Zij werden prompt niet meer door iedereen uit het rode sufferdje (adelsboekje) voor vol aangezien. Kan je nagaan hoe Elisabeth II over Mabel zou denken. Lady Diana was al een probleem, toen zij op een boot met Dodi Al-Fayed ging slapen.

Koning Willem III bracht de jonge prinses Emma van Waldeck-Pyrmont naar Het Loo om op het nippertje de dynastie te redden via dochter Wilhelmina. Zij werd op haar tiende jaar tot de troon geroepen, die regentes Emma waarnam tot het achttienjarige kind in 1898 werd gekroond en op haar 21ste werd uitgehuwelijkt met prins Hendrik. Tot en met de negentiende eeuw werkte de adellijke apartheid via zogenaamd blauw bloed min of meer. De twintigste eeuw was een overgangperiode, waarin hele volksstammen met hun neus op de werkelijkheid zouden worden gedrukt. De 21ste eeuw is voorbestemd om vergeelde fabelboeken over koningshuizen definitief dicht te slaan. Het is lief bedoeld van de Oranjes om met kunst en vliegwerk allerlei jonge dames met een koninklijke pennenstreek nog even de titel van prinses te verlenen, opdat achterblijvers, die geen afscheid van het verleden kunnen nemen, niet een psychiater onder de arm behoeven te nemen. Maar hoe scheid je het kaf van het koren? De Oranje-boys komen thuis met dames, die geen van allen meer het fel begeerde blauwe bloed bezitten. Prinsen en prinsessen benoemd bij koninklijk besluit, zijn even herkenbaar als papieren rozen zijn te onderscheiden van rozen uit een kwekerij.

Hendrik en Wilhelmina brachten slechts één appeltje van oranje voort, Juliana. Opnieuw hing het Huis van Oranje aan een zijden draad. De 20ste overgangseeuw zou het koninkrijk dan ook door drie vrouwen worden voorgezeten, een teken aan de wand.

In 1934 overleed prins Hendrik, partner van Wilhelmina. Onlangs heeft men in een televisieserie nog eens kunnen zien hoe naar en pijnlijk de betrekkingen tussen de grootouders van Beatrix waren. Majesteit had de broek aan. De prins-gemaal bungelde er als nietsnut bij en geen wonder dat hij gefixeerd raakte op de corduroy *knickers* van padvinders. Door zijn plotselinge dood heeft hij de Wereld Jamboree van 1937 in Vogelenzang moeten missen. Hij zou er zijn ogen hebben uitgekeken. Ik was er wel, maar was 12 en wist natuurlijk nog niet waar Abraham de mosterd haalde. Als verkenners van De Bisons in Zeist hieven we driemaal hoera voor Wilhelmina aan. Zij werd, als weduwe van Hendrik, naar Vogelenzang begeleid door de bejaarde Lord Baden Powell, bij wie verkenners in veiliger handen waren dan bij de Hertog van Mecklenburg.

De nieuwe Oranje *Godfather* is nu 92 jaar. Hij werd in 1936 door de oude majesteit als partner voor dochter Juliana voorgesorteerd. Prins Bernhard zur Lippe-Biesterfeld was een nieuwe koninklijke greep in het duister, maar hij was een prins, daar ging het tenslotte om. Ik herinner me de beelden uit het Polygoonjournaal, die we (er was geen TV) in de Cineac op het Damrak bekeken. Twee overgelukkige, jonge mensen. Daar was het hele land het over eens. Nederland ging gouden tijden tegemoet met Oranje. In de jaren 30 verwarde het hele volk het Oranjesprookje nog blindelings met de werkelijkheid. Sigmund Freud had juist *De toekomst van een illusie* gepubliceerd, waarin hij glashelder stelde, dat het een normale gang van zaken was dat men van kindsheid tot volwassenheid illusionaire ballast over boord zou zetten, onzin zou kwijt raken en vervangen, door in psychische harmonie te komen met nieuwe realiteiten. Maar wie las Freud?

Ook in 2000 verafgoodt nog altijd 80% van de mensen Beatrix vanwege haar voorvader, de zestiende eeuwse Willem van Oranje. Amerikanen eren George Washington, maar zouden het niet in hun hoofd halen diens achter-achter-achter-achter-achter-achterneef of -nicht 200 jaar later automatisch als staatshoofd te installeren. In dit opzicht zijn wij Nederlanders helaas een beetje onvolwassen en gek gebleven.

8-10-2003

Brallende Pentagon generaal

Ook al is de 21ste eeuw van start gegaan, dit belet luitenant-generaal William Boykin, onderminister voor inlichtingendiensten op het Pentagon, blijkbaar niet om in uniform redevoeringen af te steken, waarin hij Allah als een idool omschrijft en de god van het christendom als de enige ware en echte god opvoert. Om de islam idolatrie in de schoenen te schuiven, vestigt de huidige Amerikaanse regering de indruk naar anderhalf miljard medemensen te kijken, alsof zij hunebedbouwers zouden zijn gebleven. Geen wonder dat premier Mahathir van Maleisië, die zijn land gedurende 22 jaar leiderschap een enorme economische en technologische impuls heeft gegeven om Kuala Lumpur in de pas met de moderne buitenwereld te brengen, uit zijn slof is geschoten.

Door het primitivisme van de islam aldus te stellen, demonstreerde Boykin overduidelijk zelf in een primitief stadium van volwassenheid te verkeren. Het is op zijn minst opmerkelijk, dat een rechterhand van minister Donald Rumsfeld anno 2003 openlijk en in zijn functie van onderminister stelt, dat hun hoogste baas, George Bush, op het Witte Huis zou zijn beland omdat 'God put him there for a time such as this'. Hij vergeleek de *War on Terrorism* zelfs glashard met een gevecht op leven en dood met Satan. De Franse maarschalk baron de Retz (1404-1440) dacht in soortgelijke termen. Ze zijn in 2003 overgenomen door generaal Boykin van het Amerikaanse Pentagon. Ook in Engeland leefden in de middeleeuwen en daarna soortgelijke emotie's. De laatste executie in verband met tovenarij en hekserij aldaar vond plaats in 1722.

Generaal Charles de Gaulle werd op 9 december 1960 in Algiers als held binnen gehaald, omdat de islamitische bevolking wist en geloofde, dat hij de Algerijnen hun vrijheid daadwerkelijk gunde en hun god, Allah, oprecht respecteerde. Minister Rumsfeld mag dan smalend spreken over 'the old Europe', maar een halve eeuw geleden sprak De Gaulle over het Algerijnse verzet allerminst in termen van idolen of satanisme. Nadat in Amerika een golf van verontwaardiging over deze kletsboek van een

top-Pentagongeneraal was opgestoken, nam de even onvolwassen minister Rumsfeld zijn rechterhand generaal Boykin onmiddellijk in bescherming.

Toch haalde hij meteen bakzeil via een uitzonderlijk hypocriete interventie van het Witte Huis. Mevrouw Condoleezza Rice tikte generaal Boykin onmiddellijk op de vingers, ook al beluistert zij in de Oval Office dagelijks dezelfde onzin over islam als die in de gangen van het Pentagon circuleren. Naar buiten toe pretendeert haar baas, George Bush, dat hij het diepste respect gevoelt voor de islam en islamieten. Op Bali hield hij dezer dagen, staande naast Megawati Sukarnoputri, eenzelfde praatje. In realiteit weet men dus dat deze president via Billy Graham in Christus werd herboren, waarmee generaal Boykin en Bush twee vogels van dezelfde pluimage zijn. Gefingeerde piëteit van deze Amerikaanse president vis-à-vis de islam wordt door niemand in de islamitische wereld geloofd. De Gaulle werd geloofd. Bush wordt geminacht.

The New York Times (22 oktober 2003) sprak in een hoofdartikel de overtuiging uit dat Rumsfeld maar een ding te doen staat en dat is generaal Boykin uit het Pentagon te verwijderen. Hij is bovendien de generaal die de verantwoordelijkheid draagt er niet in te zijn geslaagd Osama bin Laden en Saddam Hoessein bij de kraag te pakken. De krant wees er op, dat president Bush premier Mahathir voorzichtig bekritiseerde voor diens anti-semitische opmerkingen. Het blad herinnerde er aan dat de premier van Maleisië die beschuldiging meteen terug smeedt in het gezicht van Bush door op de 'biased views' van diens Pentagonmedewerkers ten aanzien van de islam te wijzen. Het zou trouwens weinig helpen om Boykin zijn congé te geven. Pentagon en Witte Huis wemelen onder de leiding van deze president van infantiele types als hier besproken. Soort zoekt altijd soort.

24-10-2003

Einde apartheid voor de Oranjes

Onzinnige praatjes over de vraag of Bernhard in 1942 een brief aan Hitler zou hebben geschreven, leiden slechts af van andere onordentelijke zaken, die onomstotelijk vast staan. De Führer was al op zijn retour in 1942. De prins was allang zeker wie de oorlog zou verliezen. Hitler was de laatste op wie PB zijn kaarten zette. Wilhelmina wilde hem zelfs opperbevelhebber maken.

Later, in het zakenleven, zou hij wel op verkeerde paarden wedden, zoals in de Lockheed-affaire op zijn amices Hauser, Weisbrod en Meuser. Een kat in (geld)nood maakt ongewone sprongen. Juliana was een ouderwetse dame, die de hand op de knip hield. Zelfs heden ten dage, wanneer prinsessen van burgerlijke huize op Soestdijk kroonjuwelen komen lenen, laat naar verluidt de koningin-moeder de dames voor deze Oranjekostbaarheden tekenen. Bernhard hield van reizen, dames en Ferrari's. Door leugen op leugen te stapelen, wist hij menige klip te omzeilen om zijn aparte status veilig te stellen.

Friso heeft ter wille van het intact houden van het Oranjesprookje sommige geheimen verborgen. 'Het volk hoeft niet alles van ons te weten', leerde hij thuis. Nu heeft hij op last van Balkenende afstand gedaan van zijn rechten op de troon. Waarom moet deze jongen hangen en gaan anderen vrijuit? Wat bleef nog meer uit het privéleven van Oranjes verborgen? Friso handelde zoals hij was opgevoed en van kindsafaan om zich heen had gezien. Feiten die het daglicht niet konden verdragen, werden op Soestdijk ook altijd verborgen. Waarom ook niet eerdere amoureuze avontuurtjes van Mabel achtergehouden? Hoeveel geheime vriendinnen heeft opa niet versleten? Ook PB heeft tot over de oren onbehoorlijke zakenrelaties gehad. Maar helaas, dit zijn andere tijden.

In 1972 logeerde ik op Villa à Rajada in Gland aan het meer van Geneve bij mevrouw Dewi Sukarno. Ik ontdekte dat haar dochttertje Karina, in Parijs in de klas zat met een even oud dochttertje van prins Bernhard. Ik besprak de informatie met NOS-programmadirecteur Carel Enkelaar. Hij koos voor verzwijgen van dit negatieve nieuws ten aanzien van het Huis van Oranje. Zo

ging dit 35 jaar geleden. Er was toen geen Peter van der Vorst bij RTL, laat staan een Peter R. de Vries bij SBS6. Die zaten nog in de fröbelklas. Bovendien waren toen maîtresses van ZKH minder belangwekkend internationaal politiek nieuws.

Pas in 1976, bij de nasleep van de Lockheed-affaire, bracht *De Telegraaf* de dochter van prins Bernhard in Parijs, Alexia Le Jeune, in de publiciteit. Zoals met de zogenaamde brief aan Hitler, zijn er intussen drommen Oranje Huis-‘specialisten’, die van ondergeschoven Bernhard kinderen overal en elders gewag maken, zoals over een fameuze tweeling in Londen. Over het bestaan van de jongedame in Parijs, als dochter van PB, waar ik na onderzoek in de jaren 70 zeker van was, wordt van de zijde van het hof nog altijd ijsig gezwegen. Dit is net zo dom als wat Friso en Mabel deden. Alexia is inmiddels een vrouw van 36 jaar. Ik schreef de prins al jaren geleden om ook voor haar een pakje onder de kerstboom op Soestdijk te leggen. Beter voor de draad er mee, vooral omdat zij zeer leed onder het feit dat *tout Paris* wist dat Bernhard haar vader was, terwijl hier nog altijd geheimzinnig over haar afkomst werd gedaan. Ook voor haar een plaatsje op het bordes van Noordeinde is de snelste oplossing. Maar de koningin, die eerlijkheid in haar vaandel voert, houdt dit soort Oranjeapartheid nog steeds krampachtig in stand.

Waarom Beatrix, als hoofd van het Huis van Oranje, nooit schoon schip heeft gemaakt, is een raadsel. Het is een vorm van zelfverlakkerij en zelfoverschatting. Dit is de *electronic age*. Onderzoeksjournalisten als Peter R. de Vries zijn overal op pad. RTL reageert niet zoals de NOS in 1972. Friso, die nog in de sfeer van ‘wij zijn toch een beetje anders’ opgroeide, is nu het slachtoffer van andere tijden. Hij deed alleen maar wat hij uitdrukkelijk in familieverband zag en leerde, er van uitgaande dat Oranjes nog altijd ongrijpbaar waren en dus nooit de hele waarheid behoeften te vertellen. Wij zijn een kaste apart. *It is not done*, laat staan dat wij openlijk het volk onze zwakheden opbiechten. Vooral het sprookje niet beschadigen, zo redeneerde men nog in de twintigste eeuw. Men verkoos schone schijn boven heldere openheid. Twee wereldoorlogen hebben mensen ook in dit opzicht realistischer gemaakt. We kunnen gerust zijn dat de kinde-

ren van drie zonen van kasteel Drakensteijn, die in de 21ste eeuw zullen opgroeien, helemaal niet meer bereid zijn zichzelf als kaste apart in de Nederlandse samenleving te beschouwen.

Opmerkelijk is, dat het Noorse koningshuis de apartheidstatus al een aantal jaren geleden afschafte. Kroonprinses Matte Marit, zelf een gescheiden vrouw met zoontje en een eigen drugsverleden, kreeg desalniettemin toestemming om met kroonprins Haakon te trouwen. Zij verwacht ongeveer tezelfdertijd als Máxima een baby. Er was geen Noorse Balkenende nodig die een spaak in het wiel van het verliefde paar behoefde te steken, omdat er over aspecten uit hun verleden niet werd gelogen. In Oslo koos de koninklijke familie voor volledige openheid. Beatrix zou er veel van kunnen leren.

Ook in Noorwegen was aanvankelijk de nodige oppositie tegen dit huwelijk. Matte Marit had weliswaar geen affaire met een drugskrimineel, maar zij had zeker geen onbevlekt verleden. Nu zij op het punt staat een baby te krijgen, lijkt alles vergeten en vergeven. Het Huis van Oranje is aan modernisering toe. Beatrix zal ook haar gevoel van een Oranje Nassau zijn een facelift moeten geven. Jammer dat prins Claus er niet meer is om, zelf buiten paleishekken geboren, de werkelijke modernisering van het Huis een extra impuls te kunnen geven. De majesteit zou de nodige hulp uitstekend kunnen gebruiken. Máxima, ook elders opgegroeid, lijkt meer en meer haar huidige steun en toeverlaat. Ook de Oranje's zouden een vorm van waarheidscommissie kunnen gebruiken, zoals deze in Zuid-Afrika werd ingezet om de overgang naar een nieuwe werkelijkheid te vergemakkelijken.

24-10-2003

Rund Bush neemt wraak

George Bush is er ingetuind. Hij heeft gemeend premier Mahathir van Maleisië in Bangkok de les te moeten lezen, een man met oneindig veel meer ervaring in de staatsmanskunde, die in 22 jaar van zijn land een welvarende staat maakte, met bovendien ver superieure hersens vergeleken bij de clown uit Texas. Bush zei tegen hem aanstoot te hebben genomen aan diens herhaalde mededeling, dat de Joden de wereld regeren, wat overigens een waarheid als een koe is. Mahathir antwoordde glashard er anders over te denken.

Wie de *Financial Times* van 25 oktober 2003 open slaat, vind de kop US DROPS OPPOSITION TO ISRAEL'S WALL. Kip ik heb je. Een lichtender voorbeeld voor de waarheid van Mahathir's stelling, is niet te bedenken.

De gek Sharon, en diens medestanders, bouwen dus een Israëlische (Berlijnse) muur niet langs de Palestijnse gebieden, maar dikwijls er dwars door heen, jatten land waar ze kunnen, en gaan ervan uit, dat ze hiermee de veiligheid van Israël zouden bevorderen. Aan de Westbank werden dertien Palestijnse dorpen ingepikt waardoor 12.000 Palestijnen in totale isolatie komen te verkeren. Bush was hier aanvankelijk allemaal tegen, omdat een kind kon bedenken dat deze krankzinnige Israëlische plannen het land van de joden juist onveiliger zullen maken en dat de muur in flagrante strijd was met de door Washington ontworpen *road map*, zogenaamd ook door Sharon geaccepteerd. Dus dreigde Bush manhaftig om negen miljard financiële steun aan Israël te bevriezen, als de muur werd gebouwd.

Maar nu voelde Bush zich door Mahathir, vriend van de Palestijnen, in Bangkok dermate op zijn pik getrapt, dat hij een zogenaamd rake tegenzet heeft bedacht, zonder te beseffen, dat zijn plannetje Amerika en Israël alleen maar nog duidelijker als misdadige staten te koop zet. Beledigd omdat de Maleisische premier voet bij stuk hield en zelfs door ging met te zeggen dat Israël dag in dag uit bewees dat hij gelijk had, is het rund Bush overstag gegaan en is de muur voor hem niet langer in strijd met de *road map*.

Daarmee is tegelijkertijd niets meer over van het vredesplan voor het Nabije Oosten.

Joden kennen hun Amerikaanse pappenheimers maar al te goed. Washington is sinds 1947, als puntje bij paaltje komt, altijd voor Israël door de knieën gegaan. Bovendien komt er voor Bush een verkiezingsjaar aan. In die zin - dat bedoelde de premier van Maleisië - regeren de joden dus inderdaad de wereld. Ik realiseer me tot de weinigen te behoren, die het volmondig met Mahathir eens is. De joodse lobby in dit land zorgt dat geen enkel *mainstream* Nederlands medium het zal wagen het eveneens met Mahathir eens te zijn. Het gezwam over Mahathir in de *NRC* en *de Volkskrant* is niet van de lucht. Men durft geen klare wijn te schenken. Om over *De Telegraaf* maar niet te spreken. Die drie kranten voeden 3/4 van de vaderlandse (gedrukte) publieke opinie. In televisiediscussies roert men dit onderwerp sowieso niet meer aan. De praatrubrieken gaan over Mabel, gevaren voor de kalkoenenteelt, of wat stoute Marokkanen zouden kunnen hebben uitgevreten en waarom. Zo opereert de vorming van een vrije meningsuiting in een parlementaire democratie. De uitkomst is niet alleen te raden. Men ziet en hoort deze dagelijks om zich heen.

25-10-2003

Wolfowitz naar Scheveningen

Stel je voor, je bent onderminister van Defensie, heet Paul Wolfowitz en je bent berucht om de manhaftige taal en jarenlange bedreigingen aan het adres van Saddam Hussein. Je staat aan de top van de huidige onbetwiste *superpower*, die Irak in luttele weken onder de voet liep. De oorlog was gewonnen, maar later bleek, dat deze in werkelijk nog moest beginnen. Stap voor stap is het Iraakse verzet tegen de Amerikaanse invasie op gang gekomen. Het aantal aanvallen op Amerikaanse strijdkrachten begon met een dode militair per dag. Intussen is het gemiddelde opgelopen tot drie per dag. Er zal rekening mee moeten worden gehouden, dat het aantal slachtoffers onder de bezetters, waartoe ook de militairen behoren die door Balkenende werden gezonden, gestadig zal toenemen.

Washington geeft aan het verzet verschillende interpretaties. Sabotagedaden werden eerst toegeschreven aan stuiptrekkende Saddamaanhangers, want heel Irak droeg de bevrijders immers op handen? Vervolgens zouden zwermen leden van Al Qaeda, uit alle richtingen van de Arabische wereld Irak binnenwaaien. Er zouden reeds 700 niet-Iraakse terroristen zijn gearresteerd. Vreemd overigens, dat zij niet naar Camp X Ray in Cuba werden gevlogen. Men zit daar te springen om nieuwe slachtoffers van dit Amerikaanse concentratiekamp, waar gevangenen murw worden gemaakt, opdat zij bekennen terroristen te zijn. Ik verzin dit niet. Het Rode Kruis heeft vastgelegd wat er daar gebeurt. Het roept herinneringen op aan kamp Amersfoort in de Tweede Wereldoorlog. Er wordt zelfs druk vanuit het Europese Parlement uitgeoefend om Washington tot de orde te roepen voor ze te boek staan als oorlogscriminelen.

Wolfowitz reisde gisteren naar Bagdad, omdat hij begon te begrijpen dat wat hij de afgelopen twee jaar over Irak en de oorlog wijd en zijd had verkondigd, steeds minder strookte met de werkelijkheid. Het was dan ook een schok voor hem om bij het krieken van de dag opgeschrikt te worden door een serie raketten. Deze sloegen rechts en links van hem in, terwijl juist met veel bombarie was aangekondigd dat het beroemde Al-Rasjid Hotel

in Bagdad afgegendeld en veilig was. Wat zeg je dan tegen de pers, als je een paar uur later, aangeslagen en verbleekt van de schrik, het woord voert?

Paul Wolfowitz had de onbeschaamdheid om de Iraakse vrijheidstrijders als misdadigers te omschrijven, die een lafhartige aanval op hem hadden gepleegd. Nu beseffen verreweg de meeste mensen in de wereld na bijna drie jaar Bush, dat de hoge heren in deze regering een gaatje in hun hoofd hebben. Maar Wolfowitz maakte het heden wel heel bont. Als je zelf agressie hebt gepleegd jegens Irak, in strijd met het Handvest van de VN (dat Amerika mede ondertekend heeft) en dat land weken lang, liefst 's nachts, van stratosferische hoogte hebt aangevallen, waarbij duizenden mensen om het leven kwamen, en je spreekt dan van een lafhartige aanval op een hotel op een afstand van 400 meter, ja, dan zijn de Irakezen mijn helden. Steeds meer mensen in Irak willen de bezetters verdrijven. De Amerikanen gedragen zich in Iraq als Israël in Palestina. Ze zullen van een koude kermis thuiskomen, *mark my words*.

Zo zijn ook de Palestijnen mijn helden, die de Israëliërs naar afgesproken grenzen zullen teruggedrijven. Wolfowitz is een van de oorlogsmisdadigers, die met zijn vriend Sharon in de Scheveningse strafgevangenis thuis hoort.

27-10-2003

Beatrix en Osama

Willem van Oranje (1533-1584) was onze Osama bin Laden in de strijd tegen de Spanjaarden. Koning Philip II stelde de Inquisitie in tegen het opkomende protestantisme en zond de hertog van Alva naar de Lage Landen om met harde hand orde op zaken te stellen, zoals Bush dit deed, eerst in Afghanistan en nu in Irak. George II stelde een Amerikaanse Inquisitie in tegen het talibanisme en benoemde de heer Karzai als zijn hertog van Alva in Kabul. Straks wordt hij gewipt en begint de dans om de Afghaanse poppetjes van voren af aan. De Amerikanen mogen blij zijn als ze min of meer ongeschonden kunnen vertrekken in navolging van de dure les der Sovjets in Afghanistan.

Willem van Oranje organiseerde een invasieleger, dat meteen werd verslagen omdat onze voorzaten hem onvoldoende steunden. Hij vluchtte naar Duitsland terug, zoals Osama bin Laden naar Noord-Pakistan uitweek. Maar door het wangedrag van de Spanjaarden groeide de oppositie. Holland en Zeeland begonnen in 1572 een anti-Spaanse guerrilla. Willem de Zwijger werd als financier en stadhouder gekozen. In 1579 vormden de noordelijke staten der Lage Landen de Unie van Utrecht, met de vader des vaderlands als hoogste baas. Vijf jaar later werd hij in Delft vermoord en opgevolgd door prins Maurits (1567-1625). Zoals de oudste zoon van Osama in Al Qaeda reeds taken van zijn vader vervult. Mogelijk komt ook de Taliban weer aan de bak in Kabul.

Aldus begon onze Oranjefabel, met als gevolg, dat een papieren nazaat van diezelfde Duitse Oranjemijnheer bijna 500 jaar later nog altijd in een Gouden Koets rondkart om door het volk bejubeld en geadoreerd te worden. Helemaal goed bij ons hoofd zijn we natuurlijk niet. Welke zouden de psychische wortels kunnen zijn van dit hardnekkige infantiele verschijnsel van eeuwigdurende verblinde Oranjeliefde en -adoratie?

Wie de oerdriften van het menselijke bewustzijn bestudeert, belandt bij totemisme en animisme. Is het symbool van de Nederlandse Leeuw terug te leiden naar een door een clan geadopteerd natuurlijk fenomeen? In de jaren van conflict met Indone-

sië schreef *De Telegraaf* hoofdartikelen met de kop GOED GEBRULD LUNS en refereerde dan aan de moedige vaderlandse leeuw. Het Oranjetotem is zo onlosmakelijk verbonden met de Hollandse collectieve psyche, om je Nederlander te voelen behoeft men zich slechts een oranje hesje aan te schaffen en klaar is kees. Men is daarop voorzien van een mentaal veiligheidsvest. Maar lijden Orangisten wellicht aan een dwangneurose? Lotje leerde lopen in de lange lindenlaan, maar zij zet een oranje petje op, omdat Lotje bang is voor wat? Is het een gemiste *Gestalt* als gevolg van uitzonderlijke onvolwassenheid?

Animisme is omschreven als een minimum definitie voor religie. De Britse antropoloog, Edward Burnett Tylor, stelde in 1871 vast, dat 'all religions from the simplest to the most complex, involve some form of animism'. Zou dit religieuze aspect onlosmakelijk met de onuitroeibare Oranjerage verbonden zijn? Waarom gapen Nederlanders naar Beatrix en kijken zij naar mevrouw Balkenende? Zij zijn beide dames van vlees en bloed, van hetzelfde laken een pak. Blijft deze exotische mix van totemisme en animisme voor Oranjes en hun aanhangers gereserveerd, opdat men zich ongestoord het spookje kan blijven inbeelden als psychische veiligheidsklep tegen gevaren in een wijde, boze wereld?

500 jaar heeft men van vader op zoon het Oranjetotem met religieuze ijver omklemd. Hierdoor kwam ons koninkrijkje nooit op een lijn met de rest van de wereld, zelfs niet met ontwikkelingslanden in Azië en Afrika, waar al sinds jaren op democratische wijze leiders worden gekozen. Hoe in ons achtergebleven gebied de angel uit dit religieuze aspect van het Oranjetotem te halen, is de psychoanalytische vraag, die vrij dringend beantwoord zou moeten worden. Osama bin Laden is een Islamitische Willem van Oranje, die bij Beatrix zijn licht zou moeten komen opsteken over hoe een familie zich 500 jaar op een troon weet te handhaven. Mogelijk is de Bin Laden-clan daar reeds te democratisch georiënteerd voor. Blijft dat Osama als de oude Willem een Inquisitie tegen zijn geloof met verve aan het bestrijden is.

30-10-2003 (Abdul-Jalil ibn 'Ulathah)

Kip ik heb je

Het is bewezen, te beginnen bij de ondergang van het Romeinse rijk, dat wanneer *super powers* worden aangevoerd door minder begaafde of soms dementerende hoofden, de zwakkeren, de slimmeren en de werkelijk gemotiveerden, het van de oneindig veel sterkeren uiteindelijk zullen winnen. Lyndon Johnson zond 600.000 man naar Vietnam, waarvan bijna 10 procent, 58.000 man, zou sneuvelen. De VS incasseerden de grootste militaire nederlaag uit haar geschiedenis. Ho Chi Minh en zijn zwarte pyama-guerrilla's bezetten uiteindelijk de Amerikaanse ambassade in Saigon. De Paul Bremer van toen moest met een helikopter vanaf het dak naar een oorlogsschip vluchten. De oorlog in Indo-China maakte ik, wonende in New-York, van 1960 tot 1975 in de VS mee. Het was een preventieve oorlog (zonder VN) welke in een fiasco eindigde. Amerika heeft er niets van geleerd. Altijd weer worden domkoppen met een grote bek naar voren geschoven, die zich verbeelden dat bommenwerpers, precisieprojectielen en vliegdekschepen de middelen zijn die Amerikaanse hegemonie kunnen afdwingen.

Bij de aanloop naar de oorlog tegen Saddam was een van de stokpaardjes van Bush en Blair, dat Irak gedwongen diende te worden om onder VN-toezicht bepaalde topgeleerden en kenners van Saddams geheimen naar Cyprus te vliegen met hun families (opdat Saddam hun vrouwen en kinderen niet zou kunnen vermoorden) om eindelijk de wereld te bevestigen, dat Irak inderdaad een bedreiging voor de wereldvrede betekende, en in het geheim over massavernietigingswapens beschikte. Wapens welke ieder moment konden worden afgevuurd. Geen enkele Iraakse geleerde was bereid aan de eis van Bush en Blair te voldoen. Amerikanen en Britten verlangden van de Veiligheidsraad, dat deze zou ingrijpen. Rusland, Frankrijk en Duitsland tikten aan hun voorhoofd. Washington en London zeiden: 'Zie je wel, we moeten oorlog voeren en we zullen bewijzen, dat we de mensheid voor een ramp hebben behoed, want Saddam zit in de startblokken ons allemaal te vernietigen.' We zullen de getuigen in Bagdad zelf gaan horen.

De invasie van Bush en Blair ging gepaard met de publicatie van een *deck of cards* voorzien van foto's van 50 voornaamste kopstukken van het regime, die dood of levend dienden te worden gepakt. Ongeveer 35 van die gezochte Saddam medewerkers, onder wie een van zijn grootste vertrouwelingen Tariq Azis, meldden zich uit eigen beweging bij de Amerikanen, inbegrepen sommige der hoogste kopstukken uit Saddams geheime wapenindustrie, die alles van massavernietigingswapens afwisten. En wat gebeurde vervolgens? Washington en Londen hadden maandenlang getamboereerd over de noodzaak de top van het Bagdadregime aan de tand te kunnen voelen. En nu hadden ze de voornaamste betrokkenen bij de kraag en er gebeurde helemaal niets. Doodse stilte.

Niemand, geen enkele nieuwsrubriek in Amerika of hier, geen hond heeft dit aspect van het in de maak zijnde fiasco in Irak ooit nog zelfs ter sprake gebracht. Ook niet de parade van Midden-Oostenspecialisten en klets-kousen van het Instituut Clingendael, de Haagse variant op de RAND Corporation in Stanford, California, (dan weet men hoe laat het is). Bush en Blair dachten 'kip ik heb je', maar zij vingen katten in de zak. Diezelfde Iraakse hoge pieten, die Hans Blix zo dringend op Cyprus moest horen, zijn al zes maanden in Amerikaans-Britse handen en hebben niets kunnen toevoegen aan wat de hele wereld langzamerhand weet, dat Bush en Blair de kluit belazerd hebben. Het gearresteerde *deck of cards* in Bagdad zit ergens in de woestijn opgesloten, voor straf, omdat ze het hebben verdomd ter wille van hun belagers te zeggen, wat de schurken uit Washington en Londen wilden horen. Ook in Westerse parlementen (laat staan het Amerikaanse Congres) worden hier geen vragen over gesteld. En onze razende reporters van CNN en de BBC zijn bezig over een neergeschoten helikopter met 15 doden te babbelen. Intussen wacht de voormalige top van het Saddam-regime ergens in tenten in het zand op betere tijden.

3-11-2003

Respecting each others realities

Paul Watzlawick, an Austrian researcher, has edited a book on the subject of *Invented Reality* (W.W. Norton & Co., New-York, 1984). Since 1960, he worked at Stanford University Medical Center as a professor of Psychiatry and Behavioral Sciences and edited this volume. This project examined how individual, social, scientific, and ideological realities are constructed and profoundly differ with factual realities. It is widely naively assumed, that one's own 'dreams' must be globally valid. However, human beings everywhere continue to operate on the basis of archaic programming. Centuries old traditions and beliefs are automatically accepted as factual reality by us and by them.

'How do we know what we believe we know?' asked Watzlawick in his book. Most people assume, that what they know, or what they think they know, indeed is true. Mistakenly it is taken for granted, that knowledge is the result of careful exploration of all options or is covered by basic research. Even the pre-Socratics were weighing questions, whether what was believed to be true had any connection with actual reality, or whether it was a figment of man's imagination. We still fail to examine our beliefs and inherited traditions, testing them against new and scientifically established realities.

After centuries of being brainwashed by utter nonsense, masquerading as the ultimate truth, it is hardly not surprising, that we still witness at the dawn of the 21st century a clash of civilizations. The first major test in our days of this confusion and lack of understanding factual realities, is this crazy Washington led War on Terrorism. The White House does not understand, nor is it aware of the manifold shades of gold that color the world's horizons. For the ruling Texans, there is but one way forward and that is the American way. The sooner King Fahd, Gadaffi and Arafat learn to chew gum, the better.

In 1973, Stanford professor of Law and Psychology, David Rosenhan, published an article titled *On Being Sane in Insane Places*. 'If sanity and insanity exist, how shall we know them? The question is neither capricious nor itself insane,' he wrote (pp

117). What is being viewed as normal in one culture may be seen as quite aberrant in another. This goes also for us living in modern emancipated western nations. If the President of France, Jaques Chirac, would drive up the Champs Elysees in a golden carriage drawn by eight horses, an ambulance would be ordered to have his head examined in a psychiatric ward. In the UK or in Holland, on the contrary, respective queens drive once a year in state coaches to their parliaments to open the yearly parliamentary debate. What is being taken serious in London is called loony in Paris and visa versa.

Somalia, Iran Saudi-Arabia, Nigeria, Sudan and other nations, are practicing Sharia law. Maiming and physical abuse are legal. The hands of thieves are lopped off, women convicted of adultery may be stoned to death. In China prisoners are beaten with clubs and shocked with cattle prods. In India police stick nails through the fingers and fingernails of prisoners. One reason for Bush to invade Afghanistan was to overthrow the Taliban regime which enforced women to observe the tradition of hiding their faces from strangers. Bush introduced female jeans and Levi's stores.

He and Blair felt a war was justified in bringing their set of invented realities to Afghanistan and Iraq. Rosenhan asked in 1984, whether salient characteristics reside in patients themselves or in the environments and contexts in which observers find them. Why do Bush and Blair (and Sharon) assume that assault helicopters and precision bombs are the answer to introduce their own invented realities in an effort to replace structures of mind of a billion Muslims? The trio assumes that their frames of mind are far superior. Why do they even think, that they can bomb thousands of years of Sharia law out of people's minds, because they feel, their invented realities are the sole correct ones? Military force is no effective replacement for the promotion of western human rights. Nor will brute superior force ever create a change of heart. If Osama bin Laden had B-52's, precision bombs and aircraft carriers, and we had to use suicide bombers against him, we would not be prepared to capitulate for Sharia law either.

5-11-2003

Beatrix, politica achter coulissen

Bij de vorming van een zinvolle mening gaat het er om zoveel mogelijk ingrediënten van betrouwbare en feitelijke informatie te verzamelen, die de bouwstenen vormen van een gefundeerde opinie. Wil democratie een kans van slagen hebben, draait succes in laatste instantie om de vraag of iedere stem wordt uitgebracht aan de hand van een op kennis gebaseerde politieke waardering. Helaas leven we, ook in dit welvarende en geavanceerde land, in een zo de wind waait, waait mijn jasje democratie. Het stemproces kan het beste worden omschreven met ‘oppervlakkig natte vinger werk’.

One man, one vote werkt alleen op voorwaarde dat politici onplezierige maar vitale waarheden niet verhullen en dus geen mooi weer praatjesmakers zouden zijn. Maar democratie wordt ook in de 21ste eeuw nog altijd ingevuld door verkondigers van halve waarheden of door regelrechte leugenaars. Eerlijke politici overleven niet. Uniek recent voorbeeld: Wim Kok. Hij wist exact wat er in Srebrenica in 1995 onder zijn regime, in tandem met Joris Voorhoeve, was gebeurd, maar wist de informatie tegen te houden tot 14 dagen voordat zijn ambtsperiode in 2002 was afgelopen, om met het misleidende gebaar van een groot staatsman af te treden als persoonlijke erkenning van eigen falen. Toen was er nog de SHELL, welke als doekje voor het bloeden deze socialist in haar armen sloot. Natuurlijk werd hij ook automatisch minister van Staat, zoals het in deze fopdemocratie vaste prik is. Wie in de politiek mislukt, wordt bijgezet in het hoogste College van Staat.

Een breed onbehagen over het functioneren van de democratie leefde in 2002 bij een meerderheid van Nederlanders. Hoe zou de vicieuze cirkel van meer van hetzelfde in Den Haag doorbroken kunnen worden? Het was Pim Fortuyn die in dit zwarte gat sprong. Men hunkerde naar een andere aanpak, een nieuw gezicht op de tribune, naar een man die recht voor zijn raap met de kiezers in dialoog ging, een politicus die er geen doekjes om wond en man en paard benoemde. Hij werd terecht geloofd. Als hoogleraar, columnist en spreker was hij voldoende onafhankelijk om een eigen politiek gezelschap op te richten. Prompt stak

er een frisse wind op aan het Binnenhof, welke de kiezers als een welkome verademing ervoeren. Men was zeer gedemoraliseerd geraakt over de achterkamertjespolitiek van een handjevol bedisselaars, bovendien voorgezeten door een majesteit, die er niet vies van is met een vinger in de Haagse bruinebonensoep te roeren. Pim werd geëlimineerd, omdat hij in het politieke bedrijf, zoals dit ook nu weer wordt opgevoerd, niet paste. Hij was te open, te eerlijk en te recht door zee.

Het gemeenschappelijke beheer van de 33.823 km² land die Nederland groot is, ligt in handen van maar een handjevol mensen. Op 16,1 miljoen inwoners zijn 300.000 lid van een politieke partij. Dit is 1,8 procent van het totaal, of 2,5 procent van de stemgerechtigden. Dus minikliekjes van politiek bevlogenen stellen partijprogramma's samen. In 2002 heeft 78 procent van de kiesgerechtigden van hun stemrecht gebruik gemaakt. Wie van hen zou op een A4-tje hebben kunnen samenvatten welke de tien hoofdpunten waren van de partij waarop men stemde? Op welke gronden, aan de hand van welke gefundeerde en overdachte informatie, werden stemmen uitgebracht?

Bijna alle kiezers gaan af op wat men opvangt bij de *entertainment industry* (BvD, NOVA, Netwerk of Knevel). *Mainstream* media geven er de voorkeur aan om lezers en kijkers aan zich te binden door te vermijden controversiële standpunten in te nemen. Commerciële argumenten overheersen om mensen aan zich te binden. Het zijn de 'veilige' interviewers en programmamakers die het langst stand houden. Ik openbaarde leugens van Luns en trok voor 46 jaar een rode kaart. Hij wist zich echter achttien jaar met oneerlijk zijn op Buitenlandse Zaken te handhaven en was soms populairder dan Bernhard, die evenmin een onberispelijk parcours afliep. Dus wat betekent de Haagse soap? Er zijn circa tien partijprogramma's, die niemand kent, 10.000 activisten onder 300.000 leden van politieke partijen (op 16,1 miljoen) plus een koningin (en aanhang). Wie mij kan verduidelijken, dat wat wij anno 2002 doen bij het besturen van deze plek aan de Rijn, desondanks een prima functionerende, gezonde democratie is, ontvangt per ommekeer de Willem Oltmans prijs voor Uitzonderlijke Intelligentie.

9-11-2003

Bush trekt Godkaart

The Daily Telegraph zond Martin Newland naar het Witte Huis om met George Bush te speken aan de vooravond van een staatsbezoek aan zijn vriend Tony, al logeert hij op Buckingham Palace. Bush is de man die voor een Brits interview een buste van Winston Churchill achter zijn stoel plaatst, zoals hij voor een gesprek met Jan Tromp voor *de Volkskrant* een buste van Beatrix of De Hoop Scheffer in de kast heeft staan. Harry Mulisch noemde dit dus *Voer voor psychologen*. Newland drukte twee hele pagina's in zijn krant, die ik zojuist heb uitgespeld. Niet de bezoekende journalist stelde de eerste vraag, maar Bush opende het interview. Hij trok de Godkaart, wat misschien effectief is in Texas, maar is het dat ook in Londen, waar een meerderheid van de Britten hem sowieso niet meer gelooft?

Bush kondigde aan dat de gebeden van het Amerikaanse volk en hemzelf bij de familieleden waren van de 52 gesneuvelde Britse militairen. 'I believe in prayer. I believe there is a comforting and healing Almighty. I will ask that their souls will be comforted.' Hoe zou de Heer een vriendelijk verzoek van de machtigste man op aarde ooit kunnen weigeren?

Vervolgens zal Bush de familieleden der Britse gesneuvelden ontmoeten en op het hart drukken, dat hun *loved ones* niet vergeefs gestorven zijn. 'The actions we have taken will make the world more secure and more peaceful in the long run.' Bush drukte Newland op 't hart, dat waar hij in Irak mee bezig is een nobele zaak dient. Amerikanen en hun president zouden lijdende familieleden met hun vurige gebeden ook in de toekomst blijven steunen. Het is een eeuwenoude remedie, waarbij de puzzels van het noodlot en opgelopen psychische wonden door een blind geloof in God leefbaar moeten worden. Het beroerde is echter, dat wanneer men dit genre mythes tegen de werkelijkheid afweegt, de geveinsde redelijkheid als sneeuw voor de zon verdwijnt.

Bush zal dus Britse familieleden der doden in Irak proberen op te zadelen met een uitleg uit het ongerijmde, welke pretendeert verzachtend te werken. Deze gesuggereerde pijnstillers, komend

van de machtige man uit Washington, zullen daadwerkelijk het leven echt weer te dragen maken, meent Bush, die langzamerhand misschien stiekem ook nog denkt Gods boodschapper op aarde te zijn.

In werkelijkheid is het pure verlakkerij, die empirisch bewezen vals is. Transcendentale antwoorden en deze uit Amerika meegebrachte mentale noodverbanden zijn immers in flagrante strijd met de realiteit? We geloven in een God, niet omdat hij bestaat, maar God is er omdat wij in hem willen geloven, zoals Bush dit schijnt te doen in 2003. Op zichzelf een zorgelijke situatie komende van een resolute veldheer, op kruistocht met het machtigste en gevaarlijkste leger op aarde om de wereld naar eigen ideeën te hervormen.

Om een blasfemietje te gebruiken dat ik ergens eens las, maar ik ben vergeten waar: 'De mens schiep God naar eigen evenbeeld.' Bush, onze grote NAVO-roerganger, doet hier in volle kracht vooruit aan mee, notabene in de 21ste eeuw. Deze niet meer bij te sturen naïeveling uit Texas heeft immers alleen maar het beste met ons en de Irakezen voor? Dit hebben we ook vandaag weer in *The Daily Telegraph* uitgebreid kunnen lezen. Zou deze George ooit hebben gelezen dat Frangois Rabelais (1490-1553) over het hiernamaals schreef als *le grand peut-être*?

15-11-2003

Jihad ook tegen Quislings

Woede en verontwaardiging over de heidense bende bij twee synagogen in Istanbul dit weekeinde, zou hebben moeten leiden tot bezinning over wat hier eigenlijk aan de hand was. *The Jerusalem Post* berichtte, dat er drie maal zoveel Turkse moslims als joden waren gedood. Overall doken reacties op met verontruste vragen: keert de jihad zich nu ook tegen moslims? Algemene reactie: ze zijn gek geworden bij Al Qaeda, nu schieten ze ook op geloofsgenoten zoals vorige week in Riyad, waarbij voornamelijk Saudische moslims om het leven kwamen. Maar men zou toch langzamerhand van de moslim jihad hebben moeten leren, dat er niet over een nacht ijs wordt gegaan. Ook niet bij wat we dagelijks in Irak zien gebeuren. Het gevecht richt zich inderdaad nu ook op geloofsgenoten, althans, op hen die hand-en-span-diensten aan Amerika verlenen, waar Turkije zich al jaren voor leent.

Wat zich steeds duidelijker aftekent, en waarvoor men te weinig oog heeft in het Westen, is dat onder leiding van Bin Laden, of andere moslims die nog onbekend zijn, er voor het eerst in de geschiedenis van een dreiging van een *global jihad* sprake is. Eindelijk tekent zich een 'moslims aller landen verenigt U' af. Voor het eerst manifesteert zich een georganiseerde solidariteit met het Palestijnse volk, dat al langer dan een halve eeuw dag in dag uit door Israël wordt geterroriseerd met krachtige US-militaire, financiële en economische steun. Eindelijk zijn Amerika en Israël er in geslaagd, om met hun misdadige beleid tegen een vrijwel weerloze Palestijnse bevolking, het versplinterde moslimverzet in elkaars armen te drijven. De Amerikaanse agressie tegen Irak is er het jongste bewijs van. Bush begint Sharon te kopiëren bij het terroriseren van Irak en noch Bush, noch Sharon wil begrijpen, dat zij daarmee de jihad alleen maar sterker en vastberadener maken om nonbelievers uit hun landen de zee in te drijven. De universele jihad tegen Amerika, Israël en collaborateurs met de vijand, is daadwerkelijk van start gegaan en zal stap voor stap in hevigheid toenemen.

Wie het boek *Bin Laden: the man who declared war on America*,

(Yossef Bodansky, Random House (1999)) las, weet dat Osama geen driftkikker of leeghoofd is als Bush, of een oorlogsmisdadiger als Sharon. Osama bin Laden is de antipode van Bush en Sharon. Ook hij zal de vijand doden. Maar hij is geen gifkikker, die als een wilde er op los timmert. Hij is een man van innerlijke rust, gebed en meditatie. Osama behoefde niet, als Bush, door evangelist Billy Graham van alcoholisme gered te worden via diens Jezusoplossing.

Uitgewezen uit Saudi-Arabië op verzoek van Washington, vestigde deze multimiljonair zich met vrouwen en kinderen in een eenvoudig landhuis in Soedan. Hij begon een plantage van zonnebloemen van vele vierkante kilometers. Amerika had Riyad beloofd, dat duizenden Amerikaanse soldaten na de overwinning van *Gulf War I* zouden worden teruggetrokken. Dit gebeurde niet. Een stroom van moslimpatriotten meldde zich bij Osama in Soedan om te pleiten voor een eind van de Amerikaanse bezetting van de bakermat van de islam met Mekka en Medina. Had Clinton de *boys* maar teruggeroepen, dan zou Bin Laden nooit naar Afghanistan zijn teruggekeerd, om deze keer niet met de Amerikanen tegen de Sovjets te knokken, maar om een jihad tegen Amerika te lanceren.

Wie Bodansky rustig leest, (hij is voormalig directeur van de Congressional Task Force on Terrorism and Unconventional Warfare van het Congres in Washington), krijgt een helder beeld van een bedachtzame intelligente Osama bin Laden, met connecties tot in de hoogste regionen van de regerende koninklijke familie; een man, die niet over een nacht ijs gaat. Hij kreeg van Clinton al de wind in de rug, toen Bill 32 kruisraketten vanaf oorlogsschepen op zijn bergen liet afschieten. Toen kwam 09-11, waardoor Bin Laden op slag veranderde in het universeel monster, dat 3.000 onschuldige Amerikanen had gedood. Voor de duidelijkheid, 09-11 is nooit door Al Qaeda opgeëist. Bush beschuldigde Osama, en de wereld geloofde hem in 2001. In 2003 tikken de meeste mensen in de wereld tegen hun voorhoofd bij het horen van Bush zijn naam. Dus het ware verhaal van Bin Laden moet nog komen. Intussen neemt de aangekondigde jihad in kracht toe.

18-11-2003

Lubbers en wij-denken

Op 29 september 1995 wandelde ik om 08:15 uur de grote vergaderzaal van het Fairmont Hotel in San Francisco binnen en trof, geheel alleen, oud-premier Lubbers op een stoel aan, gebogen over een stapel papieren. Ik ging naar hem toe met de opmerking: ‘U bent vroeg.’ Waarop hij antwoordde: ‘Er moet gewerkt worden.’ Ik kende hem dus, sinds hij mij 8 augustus 1994 in zijn werkkamer in het torentje een royaal voorstel had gedaan om de 46 jaar overheidssabotage van mijn werk met een fooi van 100.000 gulden goed te willen maken. Het leek me geen heldere gedachte dit aanbod te accepteren. Professor Erik Jurgens bakte het nog bruiner. Hij schreef me een brief, waarin hij mij smeekte akkoord te gaan met 20.000 gulden per jaar voor 20 jaar en daarna mocht ik dood gaan. Ik werk aan mijn dagboek en bereikte vandaag 29 september 1995, de dag waarop Mikhail Gorbatsjov een World Forum bijeenkomst had belegd, die Lubbers en ik zouden bijwonen. Ik vertelde zijn artikel van 9 september 1995 op de Forumpagina in *de Volkskrant* te hebben gelezen, waarin hij pleitte voor nieuwe vormen van wij-denken, dus opgeschroefde gevoelens van universele solidariteit. Lubbers is de man bij uitstek om te willen globaliseren. Hij wees op de afwezigheid van een *global culture*. ‘De mens wil zich geworteld weten. Het globale heeft een tekort aan geschiedenis.’ Lubbers bleef hangen in economie, techniek en haar tegeneffecten. Hij gaf in het genoemde artikel aan zich niet bewust te zijn van het ontbreken van *a global mind*.

Ging dus maar even ongevraagd bij hem zitten en stak een pleidooi af, waarover hij aantekeningen begon te maken. Ik vertelde tussen 1971 en 1982 in Club van Rome-verband te hebben leren beseffen, dat je over globalisering niet kunt spreken, zonder er allereerst van uit te gaan dat de codering van breinen bij ons, in Engeland en Amerika of in Indonesië, India en China zo fundamenteel anders en tegengesteld aan elkaar is, dat je zelfs niet over ‘wij-denken’ kunt reppen. Het verwerken van informatie (*input*) verschilt dermate en geschiedt aan de hand van zo totaal andere begrippen en waardesystemen, dat de uitkomst van infor-

matieverwerking (*output*) tot onoverbrugbare verschillen leidt. In hedendaagse taal zou ik als voorbeeld hebben gegeven: wat Osama bin Laden of Arafat als verzetsdaden beschouwen, wordt in Washington door breinen gebaseerd op Texas-*input* vertaald als terrorisme. Ook de goden waarin Bush en Arafat geloven hebben weinig met elkaar gemeen. Bush spreekt dus liever alleen met Sharon. Daarom zijn Osama, Yasser, Ariel en George nog in geen jaren aan het onderwerp globaliseren of wij-denken toe. Zij zitten nog op de kruistochtengolflechte.

Die ochtend opende Gorbatsjov het Forum en zei onder meer: ‘Lubbers is a great friend and partner. He combined culture and politics. He is an active builder for a new Europe. He has a vast horizon,’ waarop hij Ruud uitnodigde de ochtendzitting te leiden. Lubbers retourneerde de complimenten en zei: ‘As Mikhail says, I considered myself to be a no-nonsense prime minister, when I restructured my country. Each person counts. The goal was never to have another European war. My friend Gorbatsjov said no to communism. Now we entered together a new era, the era of globalisation. We are heading towards one world.’ En zo werden twee dagen vol gekletst. Vader Bush arriveerde met hartsvriendin Margaret Thatcher, en alle top-Amerikanen op het gebied van nationale veiligheid vulden de zaal.

Toen Kok en Van Mierlo oud-premier Lubbers niet lang daarna in Washington voordroegen voor de post van secretaris-generaal van de NAVO en Den Haag een afschuwelijk blauwtje liep, want Ruud zakte als een baksteen, heb ik teruggedacht aan de camaraderie in het Forum, waar het rechtse militaire establishment van de VS met ergernis naar had zitten kijken. Gorby en Ruud waren alleen maar intelligent bezig, maar vertaald in de verziekte hoofden van communistenjagers, was Ruud voor de NAVO dus ongeschikt. Nu hebben ze een echte loopjongen gevonden, die zij zochten. Inderdaad zou Lubbers zich nooit voor Washingtons voetveeg hebben geleend. Wie weet zal het wij-denken van Lubbers over 100 jaar nog eens worden gerealiseerd.

24-11-2003

Barack Obama lijkt het verschil in codering van de breinen in bijvoorbeeld Afghanistan toch publiekelijk te onderkennen. In maart 2009 kondigde hij aan met de gematigde tak van de Taliban te willen praten en ook is Iran uitgenodigd voor een conferentie op 31 maart. Of hiermee het tijdperk van het wij-denken in de Amerikaanse politiek is aangebroken, zal de tijd ons leren.

We tellen ze niet

De VS zijn nu negen maanden bezig huis te houden in Irak. De eerste cijfers over Irakese slachtoffers van het Bush-Blair-bevrijdingsfeest moeten nog bekend worden gemaakt. Iedere Amerikaan (Brit of Italiaan) die sneuvelt, wordt afgekondigd en keurig in een met vlag overdekte kist naar huis gevlogen. Irakese mannen, vrouwen of kinderen die overhoop worden geschoten, tellen niet. Op een vraag hierover aan Paul Bremer, de vertegenwoordiger van de Amerikaanse president in Bagdad, antwoordde hij zonder de geringste schaamte: 'We weten het niet. We houden die cijfers niet bij.' En dan vraagt men zich in Washington af, hoe het komt dat woedende Irakezen reeds vermoorde Amerikaanse soldaten ook nog de kelen doorsnijden.

Je moet blijkbaar van christelijke of liberale huize zijn om, zoals De Hoop Scheffer en Kamp deden, gemeld door Theo Koele in *de Volkskrant* (26 november 2003), schaamteloos open en bloot in het parlement voor te stellen snel 70 tot 80 commando's naar dit gevechtsterrein te sturen ter versterking van de 1.100 reeds aanwezige Nederlandse schietschijven voor Arabische guerrilla's. Een kind kan op de vingers natellen hoe rampzalig dit voor sommige van die jongens gaat aflopen. Maar het gaat Scheffer en Kamp er om zich stoer en manhaftig op te stellen in de ogen van de schoften in Washington, die momenteel in Amerika de dienst uitmaken en de waanzin zijn begonnen.

Britse journalisten meldden uit Bagdad dat Human Rights Watch duidelijk en onomwonden heeft gesteld dat 'US soldiers at present operate with virtual impunity in Iraq'. De organisatie spreekt over 'indiscriminate shootings, aggressive tactics and quick reliance on lethal force'. Alleen al in het al-Rashid district in Bagdad, met anderhalf miljoen inwoners, werden bij het 82nd Airborne commando, waar een militaire advocaat, kapitein Patrick Murphy, er naar kijkt, 900 claims van onterechte schietpartijen en vernielingen ingediend. Tot dusverre heeft Murphy in 176 gevallen 106.000 dollars schade aan families uitbetaald. Dus minder dan 600 dollar per per abuis overhoop geschoten burger, in brand geschoten auto, zwaar lichamelijk letsel of vernietiging van huizen.

Een 34-jarige Irakese dame kreeg voor het per ongeluk doodschietsen van haar man en drie kinderen het exorbitant hoge schadebedrag van 11.000 dollar uit het afkooppotje van de divisie. Zij moest eerst een akte tekenen geen aanvullende procedures voor schade te zullen instellen. Een Irakese echtgenoot en drie kinderen zijn in de optiek van Yankees 2.750 dollar per persoon waard. Zo werken de bovenkamers van onze bondgenoten. De moraal: laat de soldaten maar paffen, we keren wel een bloedfooi uit aan nabestaanden. Intussen staat hier te lande een meerderheid achter Scheffer en Kamp. Straks gaan er nog meer mannen naar Irak.

Generaal-majoor Chuck Swannack, een volgevreten cowboy-commandant van de 82nd Airborne Division, doet niet anders dan zijn soldaten overladen met lofuitingen. Anderzijds geeft hij toe dat 'the rules of engagement are so broad that troops know they will not face punishment even if civilians are accidentally killed as a result of their gunfire'. De moordpartijen onder burgers zullen nog wel even aanhouden. En onze volksvertegenwoordiging acht het blijkbaar de gewoonste zaak van de wereld dat Nederlandse soldaten van dat plaatje deel gaan uitmaken. De oppositie sputtert tegen. Waarom zorgen wij, de kiezers, er niet voor dat er een oppositie komt in Den Haag die prutsers als Balkenende, Kamp, De Hoop Scheffer, Donner en Zalm eveneens weg blaast, zoals Pim Fortuyn in zijn eentje er voor zorgde dat Kok, Melkert, Dijkstal, Rosenmuller, Jorritsma, etcetera uit elkaar gemept werden? Dit huidige soepzootje van restanten van het verjaagde regime lijdt aan dezelfde *hidden agenda's* als hun voorgangers. Ophoepelen er mee, niet morgen, vandaag. Ik wil als Nederlander niet bij het Amerika van Bush horen.

27-11-2003

Joodse zelfverlakkerij

Chris McGreal meldde in *The Guardian* uit Jeruzalem (25 november 2003), dat volgens Europese joden en Israëliische autoriteiten de stemming op het Europese continent zich steeds meer tegen Israël zou keren als gevolg van de aanwezigheid van 70 miljoen islamieten in Europa, wat een groeiend antisemitisme tot gevolg zou hebben. Natan Sharansky, een voormalige sovjetdissident en minister in het Sharon kabinet, verkondigde: ‘Antisemitism has become politically correct in Europe.’ Ik volgde Sharansky al toen ik in 1971 voor de NOS in Moskou filmde en hij permanent overhoop lag met de autoriteiten, ook toen al voor de verkeerde redenen. Natan emigreerde naar Israël en kroop onder de vleugels van Sharon, die een even vertekend beeld in zijn hoofd draagt over joodse realiteiten in Europa en de wereld.

Er is geen ‘nieuw’ antisemitisme in Europa ontvlamd, evenmin als er een ‘nieuw’ anti-Amerikanisme is opgestoken. De overgrote meerderheid van Europeanen is fel gekant tegen het gedrag en de oorlogszuchtigheid van Sharon en Bush, wat fundamenteel een totaal andere zaak is en los staat van onveranderde sympathie voor Israëliërs en Amerikanen. Toen Rabin en Peres het vredesproces leidden, kon Israël op brede steun in heel Europa rekenen. Nadat Rabin door een extreem-rechtse idioot overhoop werd geschoten, zoals dit hier met Pim gebeurde, is het Sharon geweest die is begonnen van de daken te schreeuwen, dat zij die zich verzetten tegen zijn bloeddorstigheid daarom verraders en antisemieten waren. Het is verontrustend om te constateren, hoe ook in de 21ste eeuw een verziekt brein van een sedert jaren in de war zijnde man als Sharon, kans ziet miljoenen mee te slepen in deze gigantische zelfverneukerij. Dit zogenaamde weer opgeleefde antisemitisme is het unieke product van Sharons *fucked up* brein, of dat van twijfelachtige medestanders als Sharansky, die algemene Europese woede en afkeuring voor het moorddadige gedrag van Sharons Israël, met antisemitisme proberen te vereenzelvigen.

Wanneer de directeur van het centrum voor de studie van antisemitisme van de Hebrew University of Jerusalem, Robert

Wistrich, vaststelt dat ‘the notion that Jews are a super power that controls America which is a classic and revamped form of anti-semitism’, dan kletst ook mijnheer Wistrich uit zijn nek. In de jaren 50 woonden er vijf miljoen joden in Amerika. Rond 2000 zijn het er 5.500.000, een toename van tien procent. De totale bevolking van de vs groeide van 130 miljoen naar 260 miljoen, wat betekent dat het joodse deel daalde van 3,8 naar 2,1 procent. Volgens deze Amerikaanse cijfers zou het aantal joden in de wereld rond dertien miljoen constant zijn gebleven. Wanneer Wistrich staande probeert te houden, dat oud-premier Mahathir Mohamad van Maleisië blij gaf van gevoelens van antisemitisme toen hij klip en klaar constateerde dat de invloed van US-joden op de Amerikaanse buitenlandse politiek, en in het bijzonder op Bush persoonlijk, in geen enkele verhouding staat tot waar de 2,1 procent joden in een democratie recht op zouden kunnen doen gelden, dan is dat een simpel feit gebaseerd op de realiteit. Breinen als Sharon & Co. vertalen dit binnen de kortste keren in antisemitisme. Ze zijn van god los en infecteren intussen miljoenen met hun obsessies. De chaos, die een handjevol joden veroorzaakt onder een wereldbevolking van meer dan zes miljard, is voldoende om met Mahathir te constateren dat de staat Israël met in de wereld verspreide groepsgenoten kans ziet onevenredig veel commotie te veroorzaken in verhouding tot hun aantal. Zou er ooit een *War on Terror* zijn gekomen, zonder illegale Israëlische bezetting van een moslimland? En ben je, als je dit constateert, antisemiet? Wie die conclusie trekt moet zich laten nakijken.

28-11-2003

Belachelijk?

Ashley Montagu en Floyd Matson schreven een prachtig boek; *The Dehumanization of Man*, (McGraw-Hill, New York, 1983). Het zou verplicht moeten zijn voor eenieder die denkt geschikt te zijn om in regeringsbanken plaats te nemen. Zou er een euro om willen verwedden, dat de bende van vier (Balkenende, Zalm, De Hoop Scheffer en Kamp) noch hun kameraden in Washington (Bush, Powell, Cheney en flutbroek Rumsfeld) zich ooit in de sociale pathologie van de postmoderne samenleving hebben verdiept. Montagu en Matson schilderden een portret van ‘the disease of the human spirit, an invisible contagion that is decivilising humanity and its environment’. De auteurs signaleerden het *dehuman syndrome*, ‘the destruction of our humanity by technology, violence and the culture of nihilism’.

De schrijfster Hannah Arendt meldde al in 1963 in haar studie over Adolf Eichmann en de banaliteit van het kwaad: ‘Evil in the present century wears a new face - it does not look like evil, speak like evil, or hear like evil as we had thought we knew it. It no longer wears horns; instead it wears a face of banality, of everyday normality; and this normality,’ zoals Hannah Arendt benadrukt, ‘is much more terrifying than all the atrocities put together, for it implied that this new type of criminal commits crimes under circumstances that make it well-nigh impossible for him to know or to feel that he is doing wrong.’ We zien haar profetische analyse in 2003 overal om ons heen.

Mevrouw Arendt had geen exactere beschrijving kunnen geven van de meest van zichzelf overtuigde wereldleiders van dit moment: Tony Blair en George Bush, hun banale uitspraken en superieure leiderschap. Voor wie naar ze luistert - Balkenbende & Co zijn geen haar beter, alleen maar erger - is het zaak voortdurend alert te blijven om niet door goedkope retoriek te worden meegesleept. Deze types verschuilen zich niet eens achter een masker, want ze hebben immers niets te verbergen. De Bushes en Balkenendes van de 21ste eeuw worden niet gehinderd, zoals Montagu en Matson het formuleerden, door ‘guilt, shame, or awareness of sin’. Zij zijn als Richard Nixon, die na alles wat

er rond Watergate was gebeurd, glashard op televisie verscheen met de mededeling: 'I am not a crook.'

Johan Huizinga waarschuwde in de jaren 30 voor een ontwikkeling waarbij 'the system of international law is no longer acknowledged, or observed, as the very basis of culture and civilized living'. Toen doelde Huizinga op Hitler en Mussolini, die de League of Nations aan hun laars laptten. 'Society then sinks down to the level of the barbaric, and original violence retakes its ancient rights,' aldus Huizinga, die voor hetzelfde geld over Bush en Blair van nu had kunnen schrijven. Het vertrappen van het VN Handvest in Irak had voor Balkenende & Co iedere medewerking van Nederland aan verdere Iraakse avonturen behoren uit te sluiten. Maar de premier, Zalm, Kamp en De Hoop Scheffer kozen voor meehuppelen op de door Amerika en Engeland verkeerd ingeslagen weg, in plaats van de moed op te brengen een principieel standpunt in te nemen, zoals België, Frankrijk, Duitsland en Rusland deden. Het is duidelijk dat de Haagse bende van vier zich voor de historie een permanent brevet van onkunde heeft toegediend.

Toen Kamp en De Hoop Scheffer ook nog in het parlement (zonder te worden uitgefloten) stelden, dat Den Haag zich belachelijk zou maken door de troepen uit Irak terug te trekken, terwijl de Italianen na geleden verliezen bleven, was de 'dehumanization' van het kabinet Balkenende een feit. Heel Italië is tegen de oorlog in Irak. Waarom verschuilden Haagse bewindslieden zich achter het eenzijdige besluit van een neofascistische zakenman, Berlusconi, die Italië tijdelijk heeft opgekocht? Kamp en De Hoop Scheffer verscholen zich liever achter een Italiaanse *crook*, dan manmoedig te verklaren: 'We trekken de troepen terug en herstellen de eerder gemaakte fout.' En als dan ook nog een krant als de *NRC* met een gevoelloos, schaamteloos hoofdartikel komt DUIIMEN VOOR DE JONGENS, in plaats van te schrijven: KAMP EN DE HOOP SCHEFFER ZIJN FOUT, dan is de 'dehumanization' ook in de sector journalistiek rond en compleet. Johan Huizinga draait zich om in zijn graf.

30-11-2003

Eindelijk met billen bloot (deel I)

Je kon de klok erop gelijk zetten, het belangrijkste nieuws sinds George Bush met zijn Britse hulpje Irak binnenviel, is door hufters in de pers braaf in een door het Witte Huis opgelepelde versie aan het publiek doorgegeven. Zelfs de *Financial Times* (6 december) opende op de voorpagina met de vette kop: BAKER TO SEEK IRAQ DEBT DEAL. Ons aller *NRC Handelsblad* zag kans het bericht dat Bush onverwachts James Baker naar Baghdad stuurde, weg te moffelen naar pagina 5, als uitsmijter in een paar regeltjes over een op te richten tribunaal in Irak, een Amerikaans *kangaroo court* om de eens vrienden, die vijanden werden, alsnog koud te kunnen maken, zittend onder een portret van Vrouwe Justitia. Bakers bemoeienis toont eindelijk de ware aard van de interventie in Irak.

Waarom was de aankondiging van Baker naar Irak sensationeel nieuws? Niet alleen omdat Jim (73) de vaste vuile-klusjesman is van de familie Bush. Hij kon vader Bush niet voor een tweede termijn redden, maar toen zoonliefs lot aan een zijden draad hing in Florida, werd Baker afgevaardigd. Hij begon 8 november 2000 aan de poten van Al Gore te zagen en op 13 december gaf Gore toe dat hij had verloren, terwijl hij met 300.000 stemmen had gewonnen. Oud-minister Warren Christopher (pleitbezorger voor Gore) was niet tegen het verbale geweld van de sluwe advocaat uit Houston opgewassen. Dat Bush te elfder ure Baker naar Baghdad stuurt, bewijst dat de nood voor de familie Bush opnieuw zeer hoog is. Officieel heet het dat Baker gaat uitvlooien, hoe Amerika het beste kan omspringen met 125 miljard schuld van Irak. Het alibi: Iraki's, jullie vriend Bush zendt zijn beste kracht, James Baker, om jullie in een uur van hoge nood te komen redden. Wat is echter de werkelijke reden? En daarom is dit dus ook zulk sensationeel nieuws. Noch *Financial Times* noch *NRC Handelsblad* komt zelfs met de naam Carlyle op de proppen als Baker weer op een smerige missie wordt afgezonden om voor de Bushes te redden wat er te redden valt.

In 1987 werd in het Carlyle Hotel in Manhattan de belangrijkste, gevaarlijkste, particuliere beleggingsfirma in de wereld opge-

richt. In 2003 heeft de Carlyle Group 21 kantoren in de wereld en werden in 55 landen miljarden belegd. Carlyle draait om olie en oorlog (defensieorders). Vader en zoon Bush, oud premier John Major, Donald Rumsfeld, Colin Powell, Paul Wolfowitz, een dijk Saudi prinsen, onder wie leden van de Bin Laden familie, oud ministers van Defensie als Frank Carlucci en Caspar Weinberger, en speculanten als George Soros (voormalige relatie van Mabel Wisse Smit), kortom, de Bush II regering is voor een belangrijk deel uit Carlyle *crooks* samengesteld. Want dat men met een groep nietsontziende, over lijken gaande gangsters heeft te maken, wordt glashelder bij het lezen van *The Iron Triangle*, (Dan Briody, John Wiley & Sons, New-Jersey, 2003). Weinige schrijvers of journalisten noemen ze wat ze zijn: speculerende, chanterende boeven. Ik kom met details hierop terug.

Eindelijk liet *The New York Times* in 2001 Charles Lewis, directeur van het Center for Public Integrity, aan het woord. Carlyle is zo diep verweven met de huidige regering Bush, dat George Bush Sr. overal en elders privéfondsen weet op te duikelen om zaken te doen nu zijn zoon president is. Met andere woorden, zoon Bush kan in de toekomst financieel voordeel halen via besluiten zijn regering neemt, via investeringen die de vader links en rechts tot stand brengt. De doorsnee Amerikaan weet hier niets van ‘and to me (Charles Lewis) that is a jaw-dropper’ (daar valt je bek van open).

Waarom ik de verantwoordelijke journalisten hufters noem (Barend & van Dorp zijn onze 21ste eeuwse Betje Wolff en Aagje Deken met hun oranjetelefoon), is omdat verondersteld verantwoordelijke media als *NRC Handelsblad* en *de Volkskrant* hun lezers opzadelen met zogenaamde nieuwtjes (Baker naar Baghdad) zonder deze berichten in een actueel en passend kader te plaatsen. Dit komt niet alleen uit onwetendheid voort. Men kent het vak niet en beoefent het niet zoals het behoort.

7-12-2003

Eindelijk de billen bloot (deel II)

Vanaf 09-11 heeft voor Bush vast gestaan, dat Irak en Saddam dienden te worden opgerold. Dit ingrijpen was hem vooral door Ariel Sharon gesouffleerd, die een rekening had te vereffenen voor de tientallen Scuds, in 1991 op Israël afgevuurd, toen Vader Bush Baker naar Tel Aviv stuurde met de smeekbede niets terug te doen. 09-11 was het moment voor Israëlische wraak. Was Israël betrokken bij het ronselen van Saudi zelfmoordpiloten in naam van Bin Laden? Het Israël van Sharon had het meeste belang bij een *War on Terrorism* met steun van een onvolwassen, onervaren amateur op het Witte Huis. Vooral als die oorlog tegen moslims in Irak zou worden gevoerd zoals Israël dit in Palestina deed. Bush begon al meteen 09-11 mede in de schoenen van Saddam te schuiven. Tot op vandaag denken zeven op de tien Amerikanen nog steeds dat Saddam 09-11 tot stand bracht. Kan je nagaan wat ook us-mediabaronnen en journalisten voor hufters zijn.

Maar Amerika was niet gereed voor een aanval op Baghdad. Er werd besloten eerst Afghanistan plat te gooien en Osama bin Laden uit te schakelen. In 2003 weten we hoe succesvol Bush daarin was. Ook wij waren weer haantje de voorste ons in Kabul voor het karretje van Washington te laten spannen. Intussen werd heftig gesleuteld aan de formule waarop Washington in Irak toch agressie zou kunnen plegen. Aangepaste geheime rapporten moesten uitkomst brengen. Niemand mocht ze zien vanwege de staatsveiligheid. Powell las in de Veiligheidsraad met een stalen gezicht voor uit een werkstuk van een student, alsof het *top secret* materiaal was. Hij stonk er in. In Londen moest een top-wapeninspecteur, David Kelly, zogenaamd zelfmoord plegen omdat hij Bush en Blair in gevaar zou kunnen brengen met hun gelieg en gedraai over Saddams geheime wapens. Het besluit om Irak aan te vallen lag in 2001 vast. Het werd in 2003 uitgevoerd, uiteindelijk zonder steun van de VN en de internationale gemeenschap, omdat Bush en Blair voor China, Rusland, Frankrijk, Duitsland en België geen passende leugens hadden kunnen opdissen om na het proefdraaien in Afghanistan er oorlog tegen Irak door te kunnen drukken.

Saddam was steeds een *top priority* voor de Carlyle groep geweest, de in 1987 door de Bush kliek opgerichte *Iron Triangle* tussen de zakenwereld, de oorlogsindustrie en zittende regeringen. President Dwight Eisenhower waarschuwde in 1961 bij zijn aftreden voor het dodelijke gevaar voor Amerika en de wereld, wanneer eens een dergelijk monsterverbond tot stand zou komen. De Bush clan heeft deze militaire gangsterformule in praktijk gebracht. Bush zat acht jaar als vice-president naast Ronald Reagan, was vervolgens zelf vier jaar op het Witte Huis. Nu zit zijn zoon er. Ook de verkiezing van 2000 - met James Baker als redder in nood - zal eens als een verkapte coup de boekjes in gaan, zoals de nimmer opgeloste moord op JFK in 1963 een coup was, waardoor het Pentagon de vrije hand kreeg in Vietnam.

Vader Bush reist nog steeds de wereld rond, in gezelschap van types als David Rubenstein, topmanager van Carlyle. Senior spreekt dan over herinneringen als president en vervolgens begeeft Rubenstein zich onder papa's gehoor om de deals voor Carlyle te sluiten en karrenvrachten dollars voor hun beleggingsfirma binnen te brengen. De joodse miljardair, George Soros, zag kans op 16 september 1992 in Londen *Black Wednesday* te regelen. Hij stelde tien miljard dollar tegenover het Britse pond en was bezig de pogingen van premier Major het pond te stabiliseren, te doorkruisen. Het pond wankelde. Via *shorting* blies Soros in zijn eentje bijna het Britse bankwezen op. *Shorting* betekent, dat de belegger aandelen of ponden leent, vervolgens de hele hap verkoopt, om de zaak terug te kopen als de waarde inmiddels fors is gedaald. Het is een uiterst riskante investeringsstrategie en in zakenkringen ziet men dit als '*dirty business*'. Soros won en verdiende in een dag 950 miljoen dollar. Later trad diezelfde Soros tot Carlyle toe, samen met diezelfde John Major. Als het om de poen gaat, wordt alles vergeven en vergeten. Onlangs stelde Soros in een ommezwaai van 180 graden vijftien miljoen dollar beschikbaar om te helpen voorkomen dat George junior, top-partner in Carlyle, herkozen zal worden voor een tweede termijn van vier jaar. Alles kan bij de *crooks of the Carlyle band*.

8-12-2003

Eindelijk de billen bloot (deel III)

A. Nicolai, staatssecretaris voor Europese Zaken, werd in Buitenhof langs de neus weg gevraagd hoeveel leden het Europese parlement telde. Geen notie. Het gemak waarmee hij de vraag ontweek, was het zoveelste bewijs van hoe geroutineerd Haagse hotemetoten raken in het verdoezelen van hun onkunde over waar ze mee bezig zijn. *de Volkskrant* kwam op de heldere gedachte een eigen testje uit te voeren onder parlamentsleden. Een derde van hen was zelfs niet bekend met hoeveel nieuwe landen staan te dringen om hun grenzen naar Lobith te verleggen. Niet minder dan 24 kamerleden wisten niet dat het Europese budget 97,5 miljard Euro omvat. Fundamentele kennis of voldoende ingrediënten van informatie om een opinie te vormen, zijn niet alleen afwezig bij kiezers. Het Haagse management van de BV Nederland zelf bestaat voor het overgrote deel uit geluk- en baantjeszoekers die het via de politiek hogerop zochten, zoals Kamp, van handelsreiziger in Overijssel tot minister van Defensie, of met een kwartje de wereld rond.

Jan Tromp berichtte vanuit New York in *de Volkskrant* over de Carlyle groep van de familie Bush, beschreven door Dan Briody. Wie van de kamerleden besloot na hiervan kennis te hebben genomen dit boek te bestellen en uit te spellen? Waarschijnlijk niemand. Zeker niet de bende van vier: Balkenende, Zalm, De Hoop Scheffer en Kamp. Er zou een test zijn samen te stellen met 50 vragen over het ware gezicht van het Amerika van Bush en de vier heren zouden als bakstenen zakken, zoals kamerleden door de mand vielen bij de test van *de Volkskrant*. Summa summarum: dit land wordt gerund aan de hand van grenzeloze ONKUNDE. Indien Shell, Philips of Akzo er managers op na zou houden van de Haagse bureaucratische kwaliteit, waren ook zij al lang in Albert Heijn-toestanden terecht gekomen. Om niet te spreken over onze nationale ‘voorlichters’, de 6.000 (of zo) journalisten. a) ze weten zelf niet van de hoed en de rand, of b) ze krijgen van hun bazen de ruimte niet om te melden wat ze wel degelijk weten. Het zogenaamde college van hoofdredacteuren is een met het ‘gezag’ collaborerend orgaan, waarvan ik in 50 jaar journalistiek

bedrijven het nodige heb meegemaakt. Een en ander is minutieus opgetekend in de thans verschijnende dagboeken. Daarom is het uniek, dat Henk Krol van de *Gay Krant* mij, voor het eerst in een halve eeuw dat ik bezig ben in dit vak, faciliteiten heeft geboden om te schrijven wat ik weet en denk. Henk is een absolute witte raaf onder hoofdredacteurs.

Dat Den Haag (in tegenstelling tot Brussel, Parijs, Berlijn en Moskou) nog altijd voor de schoothondjespositie kiest in Washington, is uitsluitend en alleen het gevolg van de hier heersende ONKUNDE, bij overheid en pers. James Baker is een ganef eerste klas. Zijn loopbaan zet hem neer als redder in nood van de belangen van de familie Bush. Misschien zelfs lang voor 09-11 heeft George naar leugens en passende formules gezocht om Irak over te nemen, zoals eens Jan Pieterszoon Coen de Molukken inrekende vanwege de peper en nootmuskaat. Bush vond in Tony Blair een ideale *partner in crime*. Chirac, Schroeder, Putin en Verhofstadt bedankten voor de eer.

Carlyle, Halliburton en Bechtel, allen dik bezet door Bush *cronies*, met directe lijnen naar het Pentagon en het industrieel-militaire complex, knokken momenteel om in Irak binnen te halen wat er binnen te halen is, alvorens ook andere gegadigden kans zien Baghdad binnen te dringen. Het gaat bovendien zeer slecht met de militaire bezetting. Er komt een verkiezing aan. Bush heeft super haast. Er vallen teveel US-doden. Hij dreigt de alleenheerschappij en controle over de rijkdommen van het land van Saddam te verliezen. Het exclusieve koekhappen voor Carlyle zal hij mogelijk binnenkort met Fransen, Duitsers en Russen moeten gaan delen. Hij wil snel van de US-dodenlijsten af, om een tweede termijn op het Witte Huis te kunnen zitten. Dat was de enige reden om James Baker naar Baghdad te sturen. Baker moet als advocaat zoveel mogelijk contracten dichttimmeren, zowel in de olie- als de oorlogsindustrie, want de Iraakse Quislings zal worden gevraagd een nieuw leger op te richten met modern, peperduur Amerikaans materieel, te betalen met olieleveranties. Geen enkele krant presenteerde het nieuws over de missie van Baker conform de feiten. Journalisten opereren als ko-

pieermachines van de US-media en persbureaus, net als hier al te dikwijls bemand door bange, respectloze en onkundige hufters.

9-12-2003

Eindelijk de billen bloot (deel IV)

De schurkerigheid van oud-minister van Defensie Frank Carlucci mag in deze serie niet ontbreken. Hoeveel Nederlandse hoge pieten zijn over de jaren in hun zondags kostuum bij hem op het Pentagon, hoed in de hand, op bezoek geweest zonder te weten wat een boef hij was? Joris Voorhoeve zal hem wel kennen, ‘How are you Frank?’ Carlucci begon zijn carrière naar de top van het Pentagon en de Carlyle Group van de Bushites als jonge diplomaat in de voormalige Belgische Congo. Patrice Lumumba was democratisch gekozen als eerste premier van de voormalige Belgische kolonie. Washington en Brussel hadden last van deze nationalist. Ze lieten hem in 1961 aan moten hakken. De Senaatscommissie van senator Frank Church stelde in de jaren 70 vast, dat de keurige president Eisenhower opdracht gaf Lumumba te vermoorden. Over de rol van de US in het Congo-drama (met alle gevolgen van dien tot op de dag van heden) schreef Ludo de Witte *De moord op Lumumba* (Uitgeverij van Halewijck, Leuven, 1999, 430 p.p.) Zouden Balkenende, De Hoop Scheffer, Zalm en Kamp dit boek hebben gelezen als Haagse topstaatslieden? Help het je geloven. Luister maar naar ze, dan weet je hoe laat het is.

US-ambassadeur Clare Timberlake was in Leopoldville toen Lumumba werd vermoord. Carlucci, Timberlake's rechterhand, zegt over die periode: ‘My country is not in the habit of meddling in the democratic affairs of a sovereign nation.’ (*The Iron triangle*, p.p. 25) Dit bewijst dat hij een gediplomeerde Yankee-bedrieger is. Types als hij frequenteren bij voorkeur andere onderkruipsels, die hun landgenoten voorliegen en dit als perfect normaal beschouwen. In 1969 was Carlucci reeds bevriend met Donald Rumsfeld, het huidige genie op het Pentagon.

We zien Carlucci vervolgens opduiken in Brazilië, als in 1964 president João Goulart wordt afgezet. Volgens *The Times* was Carlucci in 1973 in Chili, toen president Salvador Allende met instemming van Henry Kissinger werd vermoord. Als Beatrix en Claus op Huis ten Bosch een lunch voor Kissinger geven, moet men zich toch afvragen: ‘Lezen die mensen dan niets, of schuift het koninklijk paar slechts bij het vaste papegaaiencircuit aan?’ In

1978 dook Carlucci op als onderdirecteur van de CIA in de regering van Jimmy Carter, de in Christus herboren pindaboer uit Georgia. In 1981 vinden we hem terug in het Pentagon als tweede man van minister Caspar Weinberger.

In 1986 belandde president Ronald Reagan in het Iran-Contra-schandaal en moest admiraal John Poindexter aftreden als hoofd van de National Security Council. Carlucci werd zijn opvolger. Hij huurde als zijn tweede man de, toen jonge, generaal Colin Powell in. In 1987 volgde hij Weinberger op als minister van Defensie. En waar ging hij naar toe na de regeringswisseling? Naar de Carlyle Group. Het monsterverbond tussen defensie, overheid en zakenwereld (waar hypocriet Eisenhower in 1961 voor had gewaarschuwd) was met Carlucci een feit geworden. Hij wist hoe je regeringen moest omverwerpen, hoe je overzeese leiders liquideert, hij kende het Pentagon van binnen en buiten, werkte in het Witte Huis, had uitgebreide ervaring met *how to win friends in Congress*. Kortom, Frank was naast James Baker een nog idealere vuile-klusjesman voor de familie Bush. Bij Carlyle had hij de sleutelpositie in de affaires van de familie Bush in handen, namens pa Bush als ex-baas van CIA moordenaars. Dit frisse gezelschap deelt sedert 2000 in Washington de lakens uit. Niemand weet dit, want men leest alleen kranten of luistert naar Betje Wolff en Aagje Deken (Barend & van Dorp). Paparazzi informeren niet, maar bazelen.

Zou er een Euro om verwedden, dat professor Prikkebeen en de man die hij wipte, De Hoop Scheffer, toen zij een wit voetje gingen halen op het Witte Huis, in de verste verte niet bekend waren met de meest elementaire informatie over in welk afschuwelijk en misdadig gezelschap zij verkeerden. Ik herhaal het nog maar eens, dat toen Jozias van Aartsen mij 18 december 2000 tijdens de lunch beluisterde in een levendige cadens over wat een ploerten onze Amerikaanse bondgenoten onder Bush II eigenlijk waren, deze nieuwbakken minister van Buitenlandse Zaken me toewierp: ‘Maar mijnheer Oltmans, Bush is toch een keurige mijnheer?’ Die week ging hij in Washington kennis maken met Colin Powell, de ontdekking en creatie van Frank Carlucci. Dat is de toestand in de wereld.

10-12-2003

Terreuroorlog wordt verloren

Na lezing van tientallen commentaren in reactie op de arrestatie van Saddam in de internationale pers, wordt een aantal zaken duidelijk. Zeker is dat Saddam Hussein vanuit een ondergronds hol in een hut nabij Ad-Dawr geen leiding gaf aan de *muqawama*, de Iraakse guerrilla tegen de bezetting van Irak. Wat hem bezielde om te veronderstellen, dat hij niet vroeg of laat zou worden verraden en gevonden, mag Joost weten. Hij schijnt naar Qatar te zijn overgebracht.

Sommige commentatoren gaan terug naar 09-11 en de verschrikkingen die Amerikanen beleefden met het instorten van de WTC gebouwen in NYC. George Bush kondigde meteen algehele oorlog tegen terrorisme aan. Dit is misschien de infantielste streek uit zijn kortstondige leven als staatsman geweest. Hij maakte, wat in de filosofie een *conceptual error* heet. Terrorisme is een kwaad dat bestreden moet worden, zoals men dit met de misdaad doet. Je voert geen oorlog tegen de misdaad, noch oorlog tegen terrorisme. Misdaad of terrorisme zijn niet met overweldigende militaire macht te verslaan. Misdaad en terrorisme moeten worden bestreden. Daar passen geen oorlogsverklaringen, B-52 bommenwerpers, kruisraketten of vliegdekschepen bij, dus middelen die staten tegen legers en strijdkrachten inzetten van landen waarmee zij in oorlog zijn. Men moet dan ook stellen, zoals een aantal commentatoren doen: ‘Bush wilde de olie inpikken en hij gebruikte slechts de formule van terrorisme te bestrijden om een oorlog in Irak voor het Amerikaanse publiek aannemelijk te maken.’

Je doodt geen terrorist met napalm of met splinterbommen, want je treft ook duizenden onschuldige burgers. Je komt er niet mee weg bij helikopteraanvallen in Afghanistan negen en de volgende dag zes kinderen te doden en dan van de daken te schreeuwen: sorry, maar dit was normale ‘collateral damage’, zoals in alle oorlogen voorkomt. Nog minder kom je er mee weg om, als Paul Bremer heeft gedaan, op een persconferentie openlijk te verklaren: ‘We weten niet hoeveel Iraakse levens in de oorlog verloren zijn gegaan, we houden dat niet bij.’ Deze factoren in het

Amerikaans-Britse gedrag in Irak hebben het verzet alleen maar onverzettelijker gemaakt. Men wilde het verzet (dat in Washington en Londen terrorisme wordt genoemd) vernietigen, maar bereikte exact het tegenovergestelde. Uit de hele Arabische wereld stroomden *suicide bombers* naar Irak. Bush en zijn adviseurs zijn kennelijk blind voor het averechtse effect, dat ijzervreter Ariel Sharon tegen Israël aanwakkerde, door superieure Amerikaanse militaire machtsmiddelen aan te wenden bij het jacht maken op Palestijnse vrijheidsstrijders. Duizenden burgers zijn hierbij omgekomen, waardoor het verzet in Palestina alleen maar is toegenomen.

Wanneer Bush (en Blair) tot overmaat van ramp met het smoesje komen, dat zij met de oorlog tegen terrorisme het Nabije Oosten een nieuw gezicht willen geven, bijvoorbeeld door ware democratie in te voeren in Irak, concludeert ook Robert Fisk in *The Independent*, dat Amerika en Engeland bezig zijn een prijs te betalen voor hun 'infantiele pogingen om de Arabische wereld te hervormen'. Fisk heeft meer dan gelijk dat het felle verzet, zoals dit momenteel in Irak gericht is op de Amerikaans-Britse bezetting, met Saddam Hussein niets van doen had. Hetzelfde geldt voor Afghanistan.

Terwijl de ogen van de wereld op Irak waren gericht, hergroepeerde de Taliban zich in Afghanistan. Kim Sengupta meldde uit Kabul in *The Independent on Sunday* (14 december), dat de Amerikanen de controle, die zij dachten min of meer in handen te hebben, weer aan het verliezen zijn. Osama bin Laden en Mullah Omar hebben er zelfs een bondgenoot bij gekregen, Gulbuddin Hekmatyar. Deze strijder is een creatie van de geheime dienst van Pakistan, die werd ingezet tegen de Sovjetbezetting van Afghanistan. Er zijn bovendien ten behoeve van de financiering van het verzet 15.200 acres heroïne *poppies* uitgezet (vorig jaar nog maar 4.200). De New Yorkse denktank, de Council on Foreign Relations, heeft een uitvoerig rapport over Afghanistan uitgebracht onder de titel: *Are we losing the Peace?* Sengupta in Kabul laat een overtuigd 'Ja' horen. Terwijl Fiona Govan (*The Sunday Telegraph*, 14 december) meldt, dat een BBC-quiz onder Arabieren aantoonde, dat Osama bin Laden en Saddam Hussein bovenaan staan, gevolgd door Salidin, Arafat en Omar Shariff.

16-12-2003

War on energy

Nazi-Duitsland barstte in 1940 uit haar voegen. Hitler had echter een ernstig, onoplosbaar probleem. Er was oorlog uitgebroken. Waar moest hij de energie halen om de oorlogsmachine draaiende te houden? De invasie van Rusland in 1941 zou uitkomst moeten bieden. Olie van de Kaukasus, waar nu de Amerikanen op azen, was een belangrijk doelwit. De oorlog verliep slecht. De hap was te groot, zoals een eeuw eerder deze voor Napoleon te groot was geweest. De geallieerden wonnen vooral op beschikbaarheid van energie. Bush en zijn adviseurs besloten niet dezelfde fout te maken.

Washington zal zich op langere termijn voor dezelfde problemen als Hitler geplaatst zien. In 2020 zal 90 procent van de benodigde energie moeten worden ingevoerd, wil de US oorlogs-industrie op peil blijven. De Amerikaanse *way of life* kan alleen gehandhaafd worden, als de VS hun ongeëvenaarde positie van *super power* in de 21ste eeuw waar zullen kunnen blijven maken. Alles hangt af van olie.

Intussen kampt China, dat als een paddenstoel uit de grond schiet, met soortgelijke problemen. Bevolkingsgewijs staat 1 Yank tegenover 8 Chinezen. Amerika zal coalitievorming nodig hebben. Bij een confrontatie over bijvoorbeeld Taiwan, zou Japan aan Amerikaanse zijde staan. Maar wat doet New Delhi? Momenteel is India in pro-Amerikaanse handen, maar het is zeer de vraag of dit zo blijft. En wat doet Indonesië als vierde grootste land ter wereld, zelf een belangrijke energie leverancier? Bij nadenken over machtsverhoudingen in de 21ste eeuw lijkt op dit moment de jacht op terroristen allesoverheersend. De werkelijke oorlog is de *War on Energy*.

Terreurbestrijding is slechts fase 1 om de energiebronnen in de wereld onder Amerikaans beheer te brengen. De Bushes vertegenwoordigen zelf een energie-familie. Was Clinton nog bereid Suharto na 32 jaar op te offeren en een democratische proef met Megawati toe te staan, de regering Bush, juist bevreesd voor een fundamentalistisch Indonesië, lijkt eerder te mikken op verkiezingen in 2004, die bij voorkeur opnieuw een generaalsregime

aan de macht zouden brengen. Dan is de strategische energie in Zuidoost-Azië vast in Amerikaanse handen.

In 1960 overheerste de *Cold War*. De CIA verwijderde Sukarno, omdat hij China en Noord-Vietnam steunde tegen Zuid-Vietnam. Hij moest weg. Suharto werd onderkoning in Jakarta. Ook Sihanouk in Cambodja stond achter China en Noord-Vietnam. Hij moest weg en werd vervangen door generaal Lon Nol. Prins Sihanouk beschreef hoe dit in zijn werk ging in 1973 in *My War with the CIA*, (Allen Lane, London). Ik interviewde Sukarno in 1966 drie weken over zijn oorlog met de CIA. Zelfs premier Indira Gandhi van India sprak, in de vier bezoeken die ik haar bracht, over de kwalijke rol van de CIA in India. Toen was het alibi voor coups, moord en doodslag, de Koude Oorlog. Nu gebeurt alles in het belang van de *War on Energy*.

Sommige commentatoren blijven geloven, dat Amerikanen brave mensen zijn, bereid tot ongekende offers voor het welzijn en geluk der mensheid. Het is een Alice in Wonderlandinterpretatie van zuiver petroleumimperialisme. Met het blote oog valt waar te nemen, dat voorhoedeschermutselingen in de *War on Energy* dag in dag uit aan de gang zijn. Het gaat er om zoveel mogelijk van andermans energie onder Amerikaanse controle te brengen. Hitler realiseerde zich te laat, dat hij de Kaukasus nodig had. De Bushes zijn ruim op tijd begonnen in Irak. Wie volgt?

23-12-2003

Integriteit (deel I)

De *rat race* die we ‘leven’ noemen, draait om het dagelijkse gevecht te overleven en enige waarheid te vinden temidden van bedrog, misleiding en klein of groot geweld, dat in enigerlei vorm een bedreiging vormt. We lopen op ijs met wakken. In Dante's *Inferno*, werden bedriegers gefolterd in de achtste cirkel van de hel omdat deze werd bevolkt met verraders. Augustinus was overtuigd, dat ‘Death kills but the body, but a lie loses eternal life for the soul.’

Ook de homo sapiens in de 21ste eeuw wordt klaargestoomd voor een naar kwaad tot erger afgezakte samenleving, zonder dat een waarachtige discussie plaatsvindt over de betekenis of het belang van integer zijn. Laat staan, dat men aanwijzingen zou krijgen over hoe leugens van waarheid te onderscheiden, bijvoorbeeld door niet te projecteren maar werkelijk te kijken. Ook de *Oxford Dictionary of Philosophy of Mind* slaat de formulering, en dus de betekenis, van integriteit over. Een wereld waarin integriteit is uitgestorven, parallel aan de okapi in Centraal-Afrika, is een wereld verdoemd om als een achtste cirkel van de hel ten onder te gaan.

Het woord integriteit leidt naar wortels als ‘intact’ en ‘onaangeraakt’, dus zuiver. Wie zijn integriteit verliest, die beschadigt allereerst zichzelf en glijdt vervolgens steeds gemakkelijker af naar *self-destructiveness* voor zichzelf en anderen. Hugo Grotius was de eerste rechtsfilosoof die begon water bij de wijn te doen. In zijn *On the Law of War and Peace* stelde hij, dat schipperen met de waarheid alleen dan oneerlijk en leugenachtig gedrag was, wanneer het botste met de rechten van de persoon of instelling, die de leugen betrof. In tegenstelling tot Augustinus bracht Grotius dus de notie in de discussie, dat een leugen soms gerechtvaardigd kan zijn. Het was de eerste stap naar beschadiging en het verlies van in acht nemen van persoonlijke integriteit. De markies de Callières, secretaris van Lodewijk XIV, waarschuwde in 1713 al: ‘In het algemeen scheidt de vorming van advocaten gewoonten en geestesinstellingen, die niet gunstig werken bij het uitoefenen van diplomatie.’

Professor Sissela Bok van Harvard stelt, dat toen ambassadeur Adlai Stevenson in 1961 namens de regering van JFK voor de Veiligheidsraad verscheen (ed: ik heb die zitting als correspondent voor *Vrij Nederland* bijgewoond) en glashard loog over de Amerikaanse invasie bij de Varkensbaai op Cuba: 'he changed the course of his life'. Ook al wist Stevenson op dat moment zelf niet dat zijn instructies uit Washington gelogen waren, hij zou er in de wereld van politiek en diplomatie de rest van zijn leven om bespot worden. We zijn 42 jaar verder: zouden Bush, Powell, Cheney, Rumsfeld, Wolfowitz en consorten in staat zijn een test te doorstaan over wie van hen een integere persoonlijkheid bezit? De heren geven af op anderen, dat ze *evil* zijn, maar helaas het grootste *evil* wordt geboren in *minds* die onbekend zijn met waar Dante, Augustinus en Grotius zich mee bezig hielden: een methode vinden om de integere persoonlijkheid niet door *evil* te laten onder sneeuwen.

Immanuel Kant besprak deze aspecten met zijn studenten aan de universiteit van Koningsberg (1775-1781). De aantekeningen van studenten zijn vorige eeuw gepubliceerd. 'Truthfulness in statements which cannot be avoided is the formal duty of an individual to everyone, however great may be the disadvantage accruing to himself or to another,' stelde Kant 200 jaar geleden. Ik kende die uitspraak van Kant in 1956 niet, toen ik na grondig speurwerk hoe de kaarten in Indonesië en op Nieuw-Guinea lagen, de waarheid en de feiten bekend maakte. Dit zette de leugenaars en bedriegers van toen voor schut. Dus kreeg ik de rode kaart voor het leven. Om met Kant te spreken, de plicht van de journalist is, welke ook de nadelige gevolgen voor hemzelf zouden kunnen zijn, er voor te zorgen, dat 'the truthfulness of his statements' kloppen. Hoeveel journalisten zouden de test op hun integriteitsgehalte doorstaan?

29-12-2003

Nieuwe olieoorlog?

De voorpagina van *NRC Handelsblad* ging gisteren over makelaars die het woningaanbod manipuleren. Over een duurder treinkaartje. De bruid van Kollum. Militair verdacht van doden Irakees. NautaDutilh in dochters van de Italiaanse Parmalat. Minima vannacht acht graden. Foto van het Amsterdamse huis van de toekomst Tot zover ons aller Madurodamse Gazette, (*NRC Handelsblad*), voorpagina, 3 januari 2004.

In de wereldpers lezen we vervolgens over de hervatting van een nieuwe koude oorlog tussen Amerika en Rusland. De oorzaak: de jacht op en de verdediging van energiebronnen. Sinds oktober hoort men gekrakeel over de arrestatie in Moskou van Mikhail Khodorkovsky, Rusland's multimiljardair en voornaamste gangster. Hij runde Yukos, een machtig Russisch oliebedrijf, en stond op het punt een meerderheidsaandeel aan Exxon Mobil in Amerika over te doen. Analisten in de petroleumindustrie waren het er over eens, dat als Putin niet zou hebben ingegrepen, 'it would have ceded substantial control over strategic Russian resources to a foreign company, and an American one at that', aldus *The New York Times* heden.

Voor de Amerikanen schreeuwden moord en brand, want hun oliespel via handlanger Khodorkovsky, die sindsdien achter tralies zit, viel in duigen. Putin gedroeg zich als een dictator, meende Washington. Alsof heren van ENRON in Texas niet geboeid werden afgevoerd, of de topman van Parmalat in Italië de vorige week niet de nor in draaide wegens ongeoorloofde 'business practices'. Putin heeft in februari 2003 de voornaamste zakenlieden bij zich ontboden en hen op het hart gedrukt, dat het doel van zijn regering was 'to create a civilized partnership between business and the state'.

Khodorkovsky, die publiekelijk de zijde van Bush koos in het conflict met Irak, voelde zich rijk en machtig genoeg zijn eigen weg te gaan. Hij liep tegen de lamp. Hij huurde de Amerikaanse advocaat John Pappalardo, die bezig is 45.000 pagina's bewijsstukken van overtreden van de wet door te ploegen, om de verdediging ter hand te nemen. Wordt Khodorkovsky veroordeeld,

blijft hij tien jaar achter tralies. Diens plannen om Russische strategische mineralen voor een appel en een ei in Amerikaanse handen te spelen ten gunste van nog meer miljarden op Khodorkovsky's bankrekening werden effectief getorpedeerd.

Intussen zien we vandaag zich een volgende acte in het drama Georgië afspelen, waar de Amerikanen jarenlang hun kaarten zetten op Eduard Shevardnadze, om hun oliebelangen in het gebied van de Kaukasus en Russisch Azië veilig te stellen. Jonathan Steel spreekt in *The Guardian* over een nieuwe vorm van koude oorlog, waarbij Georgië nu al na Israël de voornaamste ontvanger van Amerikaanse ‘hulp’ in de wereld is. De VS hebben miljarden in Georgië gepompt voor burgerlijke organisaties, politieke partijen, media en kiesbureaus.

Shevardnadze sloot vorig jaar nog een langetermijndeal met het Russische Gazprom, waar Washington woedend over was. De Amerikaanse ambassadeur, Richard Miles, beklagde zich bij Shevardnadze, dat Washington bij zulke contracten eerst geraadpleegd diende te worden. Nu wint vandaag de jonge ultranationalist Mikhail Saakashvili de verkiezingen. Amerikanen houden hun hart vast hoe het dubbeltje gaat rollen. Komt er burgeroorlog? Moeten ze ingrijpen, zo dicht bij Moskou?

Eigenlijk hebben zij er natuurlijk geen flikker mee te maken, waarmee ik maar wil zeggen, dat Washington langzamerhand de hele wereld als achtertuin beschouwt, waar alleen zij de dienst uit kunnen maken. Wie weet wordt deze keer generaal Schwarzkopf er maar weer eens op uitgestuurd om orde op zaken te stellen, wat in Amerikaans jargon betekent, een nieuwe militaire invasie om energiebronnen, die anderen toebehoren, in te pikken. Zou Balkenende begrijpen wat er in Georgië aan de hand is?

4-1-2004

In augustus 2008 komen de VS en Rusland fel tegenover elkaar te staan door de bemoeienissen van Bush na de Russische inval in Georgië. Het komt niet tot Amerikaans militair ingrijpen maar de dreiging heeft sterk in de lucht gehangen.

Schietgrage privésoldaten

Een lid van het Zuid-Afrikaanse parlement, Raenette Taljaard, tijdelijk verbonden aan Yale University in de VS, heeft bestudeerd hoe de instabiliteit in Irak heeft bijgedragen tot een hausse in *soldiers of fortune*, ingehuurd door Bush en Bremer om de meer smerige klusjes te klaren, die in Irak dienen te worden opgeknapt. Dit om te voorkomen dat Amerikaanse militairen in uniform al te gemakkelijk van oorlogsmisdaden zouden worden beschuldigd. Dus besloot het Witte Huis Al Caponemethoden te herintroduceren in de guerrillaoorlogen in Irak en Afghanistan.

Taljaard wijst op het gevaar van deze nieuwe trend van superclandestiene oorlogvoering, die buiten de internationale rechtsregels valt. Amerika, Engeland en Zuid-Afrika zijn op dit ogenblik de drie landen die, op verzoek van de VS en de zogenaamde coalitie, dit soort gangsters in Irak bij bosjes heeft losgelaten om olie installaties en andere gevoelige militaire doelen extra bewaking te geven. Extra betekent: ze paffen verdachten gewoon dood, want er is niemand aan wie ze verantwoording schuldig zijn. Het is haast onvoorstelbaar, dat Nederlandse militairen indirect deel uitmaken van deze geallieerde gangsterpraktijken, maar Henk Kamp is snel afgestudeerd in het de Amerikanen naar de zin te maken. Aangezien onze parlementariërs bezig zijn met of Rob Oudkerk chantabel is en of hij wel of niet naar de hoeren ging, en de fameuze *nincompoop* Frans Weisglas zich onbedaarlijk opwindt over of Ali Lazrak van de SP een eenmansfractie mag oprichten, slaapt men in Den Haag als gewoonlijk door al deze maffiagebeurtenissen van onze grote bondgenoot heen. Kamervragen? Van wie? Zelfs niet van Marijnissen.

Het Witte Huis riep de hulp in van privé bodyguard- en beveiligingsbedrijven als Kroll, Armor, Control Risks, Rubicon en Global Risk om in Irak namens gouverneur-generaal Bremer - en ook in Afghanistan - vuile moordklussen op te knappen. Daar tussendoor zeilt dan Jaap de Hoop Scheffer die namens het Witte Huis (al noemt hij het gemakshalve de NAVO) officieel geregistreerde militairen probeert te ronselen om te helpen het getij van de reeds verloren oorlogen in Afghanistan en Irak alsnog

doen keren. Nauwelijks zat hij op het NAVO-hoofdkwartier of hij trok er al op uit om nog meer landen te bewegen vooral kanonnenvlees naar de oorlogsdoelen van George Bush te sturen, want stel je voor dat de Amerikaanse president alsnog in zijn hemd zou komen te staan.

De Zuid-Afrikaanse club *Meteoric Tactical Solutions*, een privé-huursoldatenbedrijf, is volgens Taljaard eveneens reeds in Irak bezig met het trainen van Irakezen in dit soort, buiten het internationale recht om uitgevoerde, gangsteroperatie's. Ook een Brits-Zuid-Afrikaanse maffiaoperatie, Erinys, heeft van het Witte Huis een miljoenencontract gekregen om illegale activiteiten (moordoperatie's) in Irak uit te voeren. Het staat allemaal open en bloot in *The New York Times* en andere bladen. Parlementen in Washington, London en Pretoria slapen er rustig doorheen, wat nog verder onderstreept hoe aftands de democratie langzamerhand functioneert. Aan het Binnenhof weet geen hond wat er in Irak of Afghanistan gebeurt. Wat intussen wel een feit is, is dat naast de 500 gesneuvelde Amerikaanse militairen sinds het zogenaamde einde van de oorlog in Irak, ook nog 21 Amerikaanse soldaten aldaar in die periode zelfmoord pleegden, omdat ze niet zagen zitten waar ze mee bezig waren. Liever dat, dan te worden opgeblazen. Zij worden bij de 500 niet meegerekend als psychiatrische *nut cases*. Om over, hoe de Iraakse bevolking zelf deze Amerikaanse bevrijding van Saddam ervaart, maar niet te reppen. Kan me er er iets bij voorstellen.

18-1-2004

Dagboek van een drakendoder

Eind 1996 was ik 40 jaar lang vanuit het Haagse machtscentrum onafgebroken gesaboteerd en journalistiek vermoord. Het vijfde jaar van mijn proces tegen de staat liep op zijn einde. De vooruitzichten om te winnen waren hopeloos. Van niemand met enige *standing* in mijn vak was hulp te verwachten, want vrijwel iedereen gaf er de voorkeur aan to cover his own ass. De hyena's lagen op de loer. Pieter Broertjes, de nieuwe hoofdredacteur van *de Volkskrant*, was een uitzondering. Hij nam Marc van den Eerenbeemt in dienst en wilde hem ook mijn dossier geven. Marc weigerde dit. Dus kwam de zaak Oltmans ter redactie in handen van Stieven Ramdharie, een man van goeden wil, maar de elektronische chaos in zijn hoofd maakte hem tot een warhoofd. Hij interviewde in het Babylon hotel in den Haag het voormalige hoofd van de geheime dienst van het Zuid-Afrikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken, in het bijzijn van prof. mr. Peter Nicolai. Diens kwalificatie's voor wat hij had gezien en gehoord komen later. Daar tussendoor fietste bij *de Volkskrant* een etterig type, Jan Tromp, die mij opbelde: 'Ramdharie stelde een overzichtsartikel over je proces samen, maar dat publiceren we niet want de lezers zouden zich afvragen of we gek zijn geworden om achter de gek Oltmans aan te lopen' (letterlijk). Tromp vergat zelf krachtig te hebben meegewerkt aan die treurige voorstelling van zaken.

Op 7 december 1996 verscheen portret over mij van een halve pagina in *de Volkskrant* van Erik van Ree (pseudoniem). Op 12 december belde ik mijn Nijenrode-kamergenoot (1946-1948) Henk Hofland bij *NRC Handelsblad*. Hij beschouwde publikatie in *de Volkskrant* als 'zeer schadelijk en vilein'. 'Het is het gevolg van interne oorlogjes over jou op die redactie,' zei hij. 'Daarom heeft Broertjes mij eens gezegd, dat hij met 150 idioten werkte.' 'Ach Wim,' zei de oud-hoofdredacteur van *NRC Handelsblad*, 'iedere Nederlandse hoofdredacteur werkt met 150 idioten. Ik zag deze week nog Hans Verploeg (algemeen secretaris van de NVJ) op televisie. Misschien staat hij momenteel voor de journalisten van Sport III op de barricaden, maar je kon gewoon zien dat hij eigenlijk in zijn broek deed.'

‘Maar waarom dan zo'n artikel als van Erik van Ree?’ vroeg ik hem.

Hofland: ‘Jij beseft onvoldoende, dat jij hier als een wandelend mijnenveld wordt gezien. Er wordt gezegd, kijk maar, nu zijn de advocaten van Oltmans, Nicolai en Pasman, ook al weer weg bij het kantoor van Hocker, Rueb & Doeleman.’

‘Dat is waar,’ zei ik, ‘maar die klets-kousen, die zich journalisten noemen, zoeken niet uit wat de druk van Den Haag is geweest, zowel op dit advocatenkantoor als op de NVJ, om mijn zaak los te laten. Men prefereert immers Den Haag te vriend te houden.’

Hofland: ‘Multatutli werd ook gek van dit land omdat hij eerlijk wilde zijn. Maar hij was een groot schrijver.’ ‘Ik wil geen schrijver zijn, ik ben een reporter. Jij hebt me daarvoor in 1953 naar de redactie buitenland van de krant gehaald.’

Hofland: ‘Ja, maar je moet je taalgebruik aanpassen aan gangbare gebruiken in het lieve vaderland.’

‘Vertaald betekent wat je zegt, mijn bek houden, zoals de rest doet om er zelf beter van te worden. Sorry, *no deal*, nu niet en nooit.’

Die dagen dronk ik een kopje koffie met psychiater Dolf van Dantzig in Del Calvi in de Beethovenstraat. Hij had in de krant gelezen, dat Nicolai en Pasman een procedure gaan starten tegen Arthur Docters van Leeuwen voor meined. Hij begroette me met de woorden: ‘Zo drakendoder’. Hij verduidelijkte: ‘Jij vecht nog altijd tegen personen, maar je strijdt in werkelijkheid tegen structuren. Jij gelooft blijkbaar altijd nog in een goede wereld. Een individu in gevecht met structuren is uniek. Je mag van Den Haag niet winnen.’

‘Ja, en ik mag ook van 99 procent van mijn collega's niet winnen.’

Van Dantzig: ‘De media zijn ook structuren. Als je ooit zou winnen zou dit een prachtige kroon op je leven zijn.’

Mijn team, Vermeer, Nicolai en Pasman, won op 15 mei 2000. Zij hadden zich eerst van onderdeeljes van de structuren als Hocker, Rueb & Doeleman, en ik van de NVJ, moeten bevrijden om te kunnen slagen. Trouwens ik ben een journalist, die sinds

1956 buiten alle structuren heeft geopereerd, om naar eerlijkheid en met behoud van zelfrespect te kunnen opereren, wat mijn dagboek, dat nu wordt gepubliceerd met vier delen per jaar, mogelijk dubbel zo waardevol maakt.

27-1-2004

Mythomaan

Hij is de man, de ziekelijke leugenaar, die van lieverlede eigen fantasieën voor waar houdt. Mythomanie, zegt de grote Van Dale, is 'ziekelijke fantasterij'. Door de geschiedenis heen hebben we vele voorbeelden van verziekte mythomanen gezien, die heilig overtuigd waren, dat Moskou zou kunnen worden bezet (Napoleon en Hitler), of dat de Vietcong, de in zwarte pyama's geklede boys van Ho Chi Minh, met gemak kon worden verslagen (Eisenhower, JFK, LBJ en Nixon). De heren geloofden hun eigen ziekelijke praatjes en offerden 58.000 Amerikaanse levens en enkele miljoenen Aziatische mensen aan hun waangedachten op. Aziatische slachtoffers werden nooit geteld, zoals dit in Palestina, Irak en Afghanistan weer niet gebeurt. 'We hebben geen idee,' zegt Paul Bremer, die kennelijk een computer heeft waar alleen Amerikanen en 'bondgenoten' in worden opgeslagen. Palestijnen, Irakezen en Afghanen zijn in de optiek van Bush en Blair toch maar *Untermenschen*. Om over Hutu's en Tutsi's maar helemaal niet te spreken. Die hebben trouwens geen petroleum, waar Dick Cheney oorlog voor voert.

Met veel fanfare kondigde Bush aan vijftien miljard dollar in AIDS-preventie te zullen stoppen. Ook daar is geen flikker van terecht gekomen. Bush en Blair hebben iedere cent nodig om landen plat te gooien, die niet naar hun pijpen willen dansen. En kaffer Balkenende doet er blindelings aan mee, omdat *international affairs*, nu dagelijks op zijn bordje, even vreemd en onbekend voor hem is als het klonen van het schaap Dolly. Ook wij hebben de regeerders die we verdienen. Ik ken er sommigen van. A priori blindelingse slippendragers van Amerika aan de hand van de drogreden dat Amerikanen ons in 1944-1945 hebben bevrijd. Wie denkt dat Amerika van de jaren 40 (ik landde daar voor het eerst in 1948) ook maar iets te maken heeft met het Amerika van 2004, moet zich laten nakijken, als het daarvoor al niet te laat is. Het Duitsland van Kaiser Wilhelm II was ook een ander Duitsland dan dat van Hitler.

Toen George Bush in januari 2001 op een ongebruikelijke manier toch op het Witte Huis belandde, stond voor hem vast dat

Saddam goedschiks of kwaadschiks gewipt diende te worden. Paul O'Neil, zijn eerste minister van Financien, heeft geschreven dat hij met stomheid geslagen was, omdat Bush tijdens de verkiezingscampagne hele andere geluiden had doen horen.

De Zweedse diplomaat Hans Blix, *UN chief weapons inspector*, heeft vorige week nog in Londen bij David Frost op ontbijttelevisie gezegd, dat Bush en Blair zich hebben gedragen als goedkope handelsreizigers, die de oorlog probeerden te verkopen door de rapporten van de inlichtingendiensten zwaar te overdrijven, zoals je dit doet met stofzuigers door de mogelijkheden aan te dikken. Oud-minister van Buitenlandse Zaken, Robin Cook (hij werkte jarenlang als minister onder Blair), blijft zeggen dat toen hij de premier sprak op 15 maart 2003, twee weken voor de Irak-oorlog, deze wist dat Saddam geen massavernietigingswapens meer had. Blair kon niet meer terug, verstrikt geraakt in het web van mythomane leugens.

Princeton professor Paul Krugman en columnist van *The New York Times* schreef 14 februari, dat bij de volgende verkiezing Amerikanen zeer waarschijnlijk Bush zullen beoordelen op wat hij heeft uitgevreten, en niet op diens mythomane kletspraatjes, waar hij het publiek al vier jaar mee opzadelt. Anderen zijn heilig overtuigd, dat Bush het spel zodanig zal spelen met nog meer opgeklopte angstverhalen en pertinente leugens, dat hij nog vier jaar op het Witte Huis kan zitten. Amerikanen hebben in november de kans hem weg te sturen. Doen ze dat niet, dan hebben zij nog eens vier jaar ellende en dode soldaten, alleen maar aan zichzelf te danken. Zoals wij Balkenende, Kamp, Verdonk en Zalm aan onszelf hebben te danken, gelukkig minder gevaarlijk, maar zeker niet de meest begaafde regeerders die dit land verdient.

15-2-2004

03-11 Madrid

Gisteren was ik bij de pinguïns van de Cape en hoorde toen ik thuiskwam van de *big bang* in Spanje. Daar heb je het visitekaartje van Saddam, dacht ik. Weer krokodillentranen alom. Maar wie had als eerste troepen naar Irak gezonden? Mijnheer Aznar, die stoer wilde doen (met Berlusconi) tegenover de hengst uit Texas, die sowieso niet weet waar hij mee bezig is. Erger nog: 80% van alle Italianen en Spanjaarden wilde niet dat er soldaten naar Irak werden gezonden. Achttien Italiaanse militairen werden eerder in Irak zelf opgeblazen.

Aznar maakte als een razende bekend dat ETA bezig was geweest. En ja hoor, de TV-netten wereldwijd haalden het gebruikelijke geouwehoer over ETA uit de kaartenbakken. Binnen de kortste keren waren er lange, zeurderige documentaires over de misdaden van ETA op de buis. De ETA zelf ontkende schuldig te zijn, maar die informatie werd zoveel mogelijk weggepoetst. Stel je voor dat twee dagen voor de Spaanse verkiezingen, bekend zou worden dat Al Qaeda en de moslim Jihad gewoon het plan dat ze hadden aangekondigd, uitvoerden?

Dan was de slachting in Madrid dus toch het resultaat van de botte bijl van Aznar en kon hij rechtstreeks verantwoordelijk worden gehouden voor het bloedbad van 03-11. Dat komt er van als je je met de verkeerde partij, Amerika, associeert tegen de democratische wil van 80% van je onderdanen.

Ik ging naar bed en dacht: de komende dagen horen we, dat het gewoon een tegenactie van de global Jihad tegen onze interventies in hun landen is geweest. ETA is immers gewoon niet in staat tot een simultane actie op drie stations in Madrid. Daar zijn het te grote warhoofden voor. Laten we hopen dat de moslims de actie opeisen voor de Spaanse verkiezingen, dan hangt de quisling Aznar.

En warempel, bij het opstaan bleek een Jihadbrigade in een brief in Londen de actie reeds te hebben opgeëist. We zijn in een godsdienstoorlog verzeild geraakt, waarbij een uit Londen afkomstig lid van Hamas op TV verklaart: 'Ik ben er trots op als zelfmoordcommando jullie mensen te gaan opblazen. Jullie tel-

len de dode burgers in Palestina al een halve eeuw niet. Nu gaan jullie in Afghanistan en Irak als beesten te keer.’ Ook onze eigen premier en zijn coterie van ja-broers begrijpen er helemaal geen moer van. We zijn voorlopig nog niet aan de beurt, maar kijk maar welke steden er wel aan de beurt komen.

Madrid was gisteren nog maar een begin. Wie geen lange afstands bommenwerpers heeft om een tegenactie uit te voeren wanneer hij wordt aangevallen, zal vroeg of laat tot andere acties moeten overgaan. Dat is wat we nu zien. Voltreffers thuis in antwoord op *unprovoked aggression* tegen Arabieren, welke in de jaren 40 in Palestina begon met een gewelddadig uitgevoerde stichting van de staat Israel.

12-3-2004

Op 7 juli 2005 werd Londen opgeschrikt door een terroristische aanslag. Op drie metrostations explodeerden bommen en ook in een bus werd een bom tot ontploffing gebracht. De aanslag werd al snel opgeëist door Al Qaeda. Dit werd in september bevestigd op een videoboodschap uitgezonden door de Arabische zender al-Jazeera. Al-Zawahiri, de tweede man van Al Qaeda, zei dat de aanslagen waren uitgevoerd om de ‘zionistische, Britse arrogantie te treffen’.

Grootmama van iedereen

Wachtende rond 06:00 uur op mijn bagage op Schiphol na een *overnight* vlucht uit Cape Town gisteren, bleek dit later in de ochtend het moment te zijn geweest dat Juliana (94) in haar slaap overleed. Thuis zette ik de televisie aan, omdat het Witte Huis en de Pakistaanse CIA coupgeneraal zeurden over een gevecht op leven en dood met Al Qaeda-strijders, met de connotatie dat wellicht Osama op het punt stond te worden vermoord. In plaats daarvan bleek dus een koningin van Oranje te zijn gestorven. Ik moet bekennen, toen ik om 11:00 uur in bed kroop om de *jetlag* kwijt te raken, bleef ik kijken naar televisiebeelden van deze oma aller oma's en kreeg tranen in de ogen.

Ik weet nog, hoe zij in 1978 ergens in het zuiden van Suriname bij een spoorwegproject uit een helikopter stapte en ik dacht: hemeltje majesteit, uw zomerjurkje lijkt bij V&D te zijn gekocht. En toch zag je op een kilometer afstand, dat zij koningin was. Haar eenvoud was grenzeloos. Maar haar gewoon willen zijn en gewoon doen, verdoezelde nooit haar werkelijke afkomst.

De eerste keer dat ik als kind Wilhelmina en Juliana meemaakte, was in 1936 in Le Howald, in de Franse Voagezen. Wij waren per auto onderweg naar Zwitserland. De directeur van het *Grand Hotel* kwam vragen of wij onze kamers wilden ontruimen, omdat vrij onverwachts koningin Wilhelmina en prinses Juliana arriveerden met een aantal leden van de hofhouding. Mijn ouders, zeer Oranjegezind, voldeden onmiddellijk aan dit verzoek. In de privésfeer van dit hotel, met roddelbladenfotografen toen nog in geen velden of wegen te bekennen, moet ik zeggen, dat het de eerste keer was dat koningin Wilhelmina mij als elfjarige jongen opeens deed denken aan mijn eigen grootmoeder. Onze grootmama was ook de eenvoud zelve. Ook zij droeg een chignon, een haarwring, als trouwens onze eigen moeder. Tot die toevallige ontmoeting in de Franse Voagezen, was Wilhelmina steeds die hooggezetten majesteit geweest in het statige paleis in Den Haag of op Het Loo. Van het ene op het andere moment, werden de koningin en haar dochter voor mij mensen, als iedereen.

In 1964 stelde ambassadeur baron van Heemstra in Mexico-Ci-

ty mij tijdens het staatsbezoek aan Juliana voor, die toen ik haar een hand gaf zei: ‘Oh, bent u nu mijnheer Oltmans?’ Dat was weer echt een spontane Julianesque reactie. Eigenlijk heb ik sinds Le Howald (Wilhelmina en Juliana waren op weg naar de ontmoeting met Bernhard die tot een verloving zou leiden) koningin Juliana's levenspad op de voet gevolgd. Ik kende door volmaakt toevallige omstandigheden een aantal mensen uit haar omgeving. *Inside* kennis van de drama's op Soestdijk in de 50'er en 60'er jaren, deden me altijd aan de kant van Juliana staan. Je zou in hedendaagse termen kunnen stellen, Bernhard was een Blair-, Berlusconi- en Aznaraanhanger op het internationale vlak, er op los timmeren dus, terwijl Juliana een Putin-, Schroeder-, Chirac- en Verhofstadtdame was. Dit betekende dus onoverbrugbare tegenstellingen binnen het huwelijk op Soestdijk. Toch heeft Juliana's onkreukbare en onwrikbare affectie voor Bernhard alle confrontaties en ook schandalen (*Lockheed*) weten te overwinnen.

Natuurlijk wist de koningin van de vele Bernhardiaanse slippertjes wereldwijd. Het deed haar onbeschrijflijk veel verdriet, maar met haar fundamentele, standvastige affectie voor haar man, de vader van vier dochters, en grootvader van ontelbare kleinkinderen, overwon zij alle pijn en vernederingen als echtgenote. Ik schreef haar eens om toch vooral memoires te schrijven, zoals haar moeder op haar oude dag had gedaan. Zij antwoordde met zoveel woorden: ‘Daar denkt geen haar op mijn hoofd aan.’ Dat is erg jammer, want hoe leerzaam en onthullend zou het zijn geweest om nu na de dood van een dame, die zo'n belangrijke rol in ons aller leven heeft gespeeld, haar emoties en gedachten over haar leven nader te kennen. Ik ben al heel lang van mening dat het koningshuis moet worden gesloten en de Oranjekooi wijd open moet worden gezet. Maar voor mij is Juliana altijd apart geweest. Dus ik ga de komende week naar Den Haag om afscheid te nemen van deze unieke dame. Juliana's worden immers niet meer gemaakt. Met haar dood sloot zij een Oranje-epoque af, waar haar dochter nooit aan heeft kunnen tippen.

21-3-2004

Racistische huilebalken

De relatie tussen 's werelds allochtonen en wat historicus Arnold Toynbee noemde, onze 'bleached white' mensen in het Westen, kenmerkt zich grosso modo door drie historische perioden. Tot Japan het grootste deel van Azië bevrijdde in 1941, gingen Afro-Aziatische landen gebukt onder Westers kolonialisme en imperialisme. Hun rijkdommen werden gejat en zij die zich verzetten, werden omgelegd. Onze generaal van Heutz was een expert in het breken van verzet in Indonesië het grootste moslimland ter wereld, dat wij zoetjes aan hadden ingepikt. Wilhelmina beschouwde hem in haar memoires nog als een held. De Britse hoge commissaris in Cairo omschreef Egyptenaren een eeuw geleden als 'playthings'. Wie denkt, dat apartheid een Nederlandse uitvinding is van Hollanders in Zuid-Afrika, zit er goed naast. Ik maakte in de jaren 60 onder Eisenhower nog mee in de VS, dat er toiletten op busstations waren voor zwarten en voor blanken, om maar wat te noemen.

Dus na 1945 brak fase twee aan. De overgrote meerderheid van de wereldbevolking met een andere huidskleur dan de onze, kreeg de gelegenheid, alsof het een gunst was, op eigen benen te staan. Een soort geveinsde, hypocriete gelijkheid tussen de rassen in de wereld zou voortaan worden erkend. Maar hoe decodeer je neerkijken op mensen met een andere pigmentatie dan blank uit Westerse kaaskopphoofden? Groot-Brittannië, dat het handigst van iedereen appels voor citroenen verkoopt, zag zelfs kans gemenebestlanden onder Elisabeth II tot nu toe aan het lijntje te houden, wat uiteraard te bespottelijk voor woorden is, maar aldus rolden de Britse dobbelstenen.

Voor iemand als ik, die drie generaties voorouders had die te Semarang werkten of werden geboren, bij wie thuis vele ooms en tantes van de Indotak van de familie kwamen logeren, groeide op in een milieu van een typisch Indische familie. Wat betekent dit? Dat drie generaties voor mij gelouterd en door Indonesiërs voldoende opgevoed waren om te begrijpen, dat moslims andere normen en waarden hadden, een geheel ander cultuur en historie hadden, die wij als blanke roversbende uit het Westen diende te respecteren. Of zoals Multatuli in *Max Havelaar* schreef,

dat een *belanda* meer van de regent van Lebak kon leren dan omgekeerd. Ik heb een leven lang gigantisch geprofiteerd van de opvoeding van mijn voorouders te Semarang.

Fase twee van erkenning van Afro-Azië werd echter gekenmerkte door een krankzinnige oorlog in Zuidoost-Azië waarbij letterlijk miljoenen onschuldige burgers in Vietnam, Laos en Cambodja met miljoenen bommen en chemische wapens naar de andere wereld werden geholpen. Deze week hoorde ik op *NOVA* de toenmalige minister van Defensie van Amerika, Robert McNamara, verklaren: ‘We hebben ons daar als oorlogsmisdadigers gedragen.’ Dat zei Sukarno tegen mij in 1966 (zie mijn *Memoires*) en ik deelde zijn mening met mijn Indische achtergrond volledig. Een andere CIA-methode om kolonialisme en imperialisme in fase twee voort te zetten, was het organiseren van staatsgrepen tegen hen die zich verzetten. Patrice Lumumba werd met toestemming van Eisenhower en België in Congo aan moten gehakt en vervangen door een de in Israël opgeleide schurk Mobutu. Na 32 jaar hoepelde hij op. Congo is er nooit meer bovenop gekomen. Het land is door buitenlandse rovers bezet en er zijn inmiddels honderdduizenden onschuldige Congolezen omgekomen. Wie is verantwoordelijk? Brussel en Washington.

In Indonesië werd Sukarno door de CIA afgezet en vervangen door generaal Suharto, die nog eens honderdduizenden onschuldige burgers afslachtte. De Amerikaanse ambassade voorzag deze moordenaar Suharto met lijsten van duizenden communisten die vermoord moesten worden, meldde Paul Brill pas op 22 mei 1990 in *de Volkskrant*. Staat er straks een ander Amerikaanse minister op om te biechten dat Amerika zich met de installatie van Mobutu en Suharto als oorlogsmisdager heeft gedragen?

Nu, in fase drie, heeft Bush een nieuwe truc bedacht. We gaan die heerlijk vrije Westerse democratie overal ter wereld introduceren, als het moet desnoods met *pre-emptive military strikes*, vooral als er veel olie zit. Eigenlijk is fase drie een variant op fase een. Bush denkt, dat hij de *playthings* van Afro-Azie (zelf heeft hij geen natuurlijke hulpbronnen *to speak of*) kan komen vertellen wat goed voor hen is. Het beroerde is echter, dat de gekleurde wereld er dus andere ideeën op nahoudt. Ik was in Babylon, Irak,

toen er in Texas Indianen en buffels rondliepen. De Iraakse beschaving is 5.000 jaar oud. Wij hebben andere meningen over hoe een land te regeren, dan Saddam had. Maar laat ze. Ook Irakezen hebben het recht hun eigen weg te zoeken en hebben geen behoefte aan een christelijke missionaris van het kaliber Bush. Hij zal er danook net zohard worden uitgetrapt als hij binnengekomen is. Het is Vietnam *revisited*.

Ik vraag me af, hoe de conversatie zou zijn verlopen als deze *illiterate* uit Crawford, Texas, 150 jaar geleden tegenover de regent van Lebak zou hebben gezeten. Bush had hem waarschijnlijk op de plaats rust als onbruikbaar neergeschoten, zoals hij nu met Afghanen en Irakezen doet. Daarom telt hij de *playthings* die onschuldig in Irak en Afghanistan worden omgelegd ook niet. De Joden doen hetzelfde met Palestijnen. Het interesseert ze geen ene rooie rotmoer hoeveel onschuldige Palestijnen er de afgelopen halve eeuw omkwamen. Men houdt de cijfers niet bij. Doet de maffia trouwens ook niet.

Wat doen 's werelds alloctonen nu in fase drie? Ze slaan beperkt en behoedzaam terug. Drieduizend doden 09-11 in New York. Wereldwijde hysterie. Tweehonderd doden in Madrid. Heel Europa in rouw gedompeld. Koningen, presidenten, premiers, de hele bende pinkt een traan weg tijdens een opgedragen mis in Madrid. Wat zou de Heer denken van die ontroostbare staatslieden en politici, die de eerste mis voor drie of vier miljoen onschuldige Aziatische burgers nog moeten organiseren. Dat zou mijnheer McNamara moeten doen, die zich 40 jaar later realiseert een massamoordenaar van onschuldige burgers te zijn geweest.

Ik betitel de aanwezigen in de kathedraal van Madrid als ‘verdwaalden’, inbegrepen minister Ben Bot. Met mijn Javaanse *input*, is het duidelijk dat nog altijd een rascistisch *Übermensch*-gevoel overheerst, zelfs in fase drie, tegenover de Afro-Aziatische wereld. Wanneer, *if ever*, zal de mensheid het beschavingspunt van de regent van Lebak bereiken, dat een onschuldige dode Palestijn, Irakees, Afgaan, Rwandees, Indonesiër, Colombiaan, Congolees, noem maar op, een even trieste affaire is als een dode Amerikaan, Jood, Spanjaard of wie ook, die tot de Westerse wereld behoort?

27-3-2004

Als koppensnellers?

Er gaat geen dag voorbij, dat in de krant of via de televisie allerhande begrippen worden gehanteerd en luid verkondigd door mensen, tot de hoogste regionen van gezaghebbers en beleidsmakers aan toe, die fundamentele ingrediënten van informatie missen, waardoor hun uitspraken onwaar en al te dikwijls onzinnig, zijn. Ze infecteren miljoenen denkprocessen van de nog minder of niet geïnformeerden. Wereldwijde misverstanden veranderen in epidemieën van onjuiste meningen omtrent zaken van het allergrootste belang.

Wat is denken? De *Oxford Dictionary of Philosophy of Mind* stelt het aldus: denken is ‘the act or the process of having ideas and thoughts, including reasoning, problem solving, decisionmaking, the formation of mental models, and the contemplation of knowledge, beliefs and opinions’. Dat is een mondvol. Maar wie stopt en nadenkt, weet dat de overgrote meerderheid van aardbewoners ook in de 21ste eeuw al te dikwijls intern wordt bestuurd en bewogen door de allergrootste nonsens denkbaar, die voor hen de allergrootste waarheid inhoudt. Het is een beangstigende gedachte, maar een vaststaand feit, dat miljoenen mensen voor zoete koek de meest walgelijke leugens vanuit het Witte Huis als de ultieme waarheid in hun hoofden blijven coderen, zelfs in de VS zelf.

De woedende Irakezen, die Amerikaanse bezetters doden, worden als beesten en verachtelijke monsters door de woordvoerder van president Bush - en alle nieuwsbureaus en TV-stations zeggen het hem plechtig na - afgeschilderd. Je hebt natuurlijk monsters en monsters. De een zit in een supersonische bommenwerper en flikkert de meest beestachtige projectielen, op proef geleverd door de wapenfabrikanten met het doel zoveel mogelijk onschuldige burgers in een ander land levend te verbranden, naar beneden en neemt er een whisky'tje bij. De ander, ongevraagd door Amerika bezet, die zijn eigen bommen in zijn keldertje moet maken, schiet vier Amerikanen uit een passerende auto dood, steekt de boel in de fik en hangt de verkoolde lijken aan de dichtstbijzijnde brug.

Wie zijn hier de werkelijke monsters? Professor Cliteur durft het al niet meer hardop te zeggen. Maar het zijn de Bush-Amerikanen, wat iets anders is dan 'de Amerikanen'. Zij zijn deze oorlogsmisdaden en bombardementen en onmenselijke strijd in Irak begonnen aan de hand van leugens en bedrog. En onze Jan Peter laat geen gelegenheid voorbij gaan in Washington de schoenen van Bush te poetsen, net als Kamp, Bot, De Hoop Scheffer en dergelijke voor mij verachtelijke portretten, die niet behoorlijk hebben nagedacht. Ik sta niet aan de kant van het Bush-Amerika maar er lijnrecht tegenover en begrijp de Irakese koppensnellers maar al te goed. Hoe anders je te verweren tegen een bezetter, dan met blote handen? Ik kan niet wachten tot deze verachtelijke moordenaarsbende in Washington ophoepelt. Misschien is er weer een zetje van Osama bin Laden-filosofie voor nodig. Madrid was geen daad van Osama, maar van het denken en de achterliggende strijd van hem om aan het spel van Amerikaanse oorlogsmisdaden tegen de volkeren van de Afro-Aziatische wereld een einde te helpen maken.

2-4-2004

Ontmenselijking

In 1974 ontmoette ik voor deel II van mijn wereldwijde interviews over *Grenzen aan de groei* van de Club van Rome (Bruna) de Zweedse minister van Wetenschapsbeleid in haar werkkamer in Stockholm, mevrouw Alva Myrdal, echtgenote van de Nobelprijswinnaar econoom Gunnar Myrdal. Hem interviewde ik nadien. Wat mevrouw Myrdal me op het hart drukte was, dat niet de atoombom, maar de kans op een wereldwijd terrorisme haar grootste zorg was. Geweld was toenemende, *fair play* afnemende. De eeuwen van het duel bij het beslechten van geschillen, lag ver achter ons.

In *Homo Ludens* (De mens als speler, 1938) herinnerde Johan Huizinga aan de *Disfida di Varletta* uit 1503. Hierbij streden dertien Italiaanse ridders tegen dertien Franse ridders. Hij die overbleef won de oorlog voor zijn land. Ziet u het voor zich? Bush, Cheney, Powell, Wolfowitz, Perle te paard met getrokken zwaard optrekken tegen Saddam, Tariq Azis, Arafat, Sjeik Yassin, en Osama bin Laden niet te vergeten. Bij oorlog voeren, werd vele eeuwen geleden de verwantschap tussen sport en vechten nog erkend.

In het voetspoor van mevrouw Myrdal verscheen in 1983 *The Dehumanization of Man* van Ashley Montagu en Floyd Matson (McGraw-Hill, New York). Hun boek, stelden zij, moest een onzichtbare ziekte identificeren, namelijk een aandoening van de menselijke psyche, die bezig was zich universeel te verspreiden. Deze gevaarlijke besmetting werd nog niet door de wetenschap of medici (met uitzondering van de psychiatrie) erkend, terwijl de symptomen overal herkenbaar waren, aldus de schrijvers. ‘Its destructive toll is already greater than that of any war, plague, famine, or natural calamity on record but its potential damage to the quality of human life and the fabric of civilized society is beyond calculation’. Zij waarschuwden voor de ontmenselijking van de mens.

Evil was in opmars. Hannah Arendt beschreef dit correct na bijwoning van het Eichmann-process. *Evil* droeg een nieuw gezicht. ‘It no longer wears horns. Instead it wears the face of

banality, of every day normality. And this normality is much more terrifying than all the atrocities put together. This new type of criminal commits crimes that make it well-nigh impossible for him to know or to feel that he is doing wrong.’ Dit is exact wat mevrouw Myrdal in 1974 bedoelde. Montagu en Matson geven als voorbeeld, hoe Richard Nixon, na alles wat was bekend geworden over Watergate, op televisie ging en verkondigde: ‘I am not a crook.’ De ‘invisible disease’ in opmars.

Hoeveel signalen zijn niet de laatste decennia van de vorige eeuw afgegeven, na de Oklahoma City ramp (1995) (echt niet het werk van Osama bin Laden), of de gifgasaanval in de ondergrondse in Tokyo (1995)? *The Economist* van 2 maart 1996 constateerde reeds, dat ‘one man's terrorist is another man's freedom fighter’. Hoeveel Amerikanen hebben niet jarenlang gelden ingezameld voor de IRA? Tegelijkertijd was Arafat een monster zolang hij geweld niet afzwoer als methode om de vrijheid van Palestina te bevechten.

IRA-bommen in Londen of Hamas-bommen in Jerusalem, ‘Our democratic instinct is not to talk to terrorists,’ schreef *The Economist*, ‘but then we must ask, why not?’ Wat als terroristen feitelijk vrijheidsstrijders zijn? ‘An honest government must admit that terrorism often does expose a legitimate grievance,’ schreef zelfs dit toonaangevende, Britse blad. Nu hebben we het stadium bereikt dat het leger moet worden ingezet om spoorwegbommen op te sporen. Amerikanen gebruiken B-52 bommenwerpers om wat zij als verwarde hoofden zien tot de orde te roepen, Palestijnen gebruiken *suicide bombers* en de vraag is wat er nog staat aan te komen. De ontmenselijking van het aardse plaatje zet zich gestadig voort, zoals Myrdal, Montago en Matson een kwart eeuw geleden waarschuwden.

04-04-04

Hoe wordt geoordeeld?

De Amerikaanse sociaal-psychologen Richard Nisbett van de University of Michigan en Lee Ross van de Stanford University in Californië zijn van mening dat verkeerde beoordelingen, en dus onherstelbare fouten, voortkomen uit buitensporig leunen op intuïtie. De enige manier om ‘sound judgements’ te bereiken, is door simplistische intuïtieve strategiën te vervangen door afgaan op statistische principes, die ook wetenschappers hanteren. Nisbett zegt in *Psychology Today*: ‘The world gets more and more technical. Decisions we have to confront in our daily lives and in our national life require an ability to make inferences from statistical data. Should we smoke cigarettes? Should we wear seat belts?’ Het vormen van een mening hangt af van absoluut betrouwbare informatie waarover men beschikt en moet beschikken om een gefundeerd oordeel te kunnen vormen.

Wat Nisbett en Ross eveneens bestudeerden, was hoe het komt dat de meeste mensen vasthouden aan een eerder gevormd fout oordeel, ook al worden bewijzen dat de werkelijkheid anders is met karrenvrachten aangevoerd.

Vandaag nog hoorde ik in Hard Talk op de BBC een vertegenwoordiger van de puppetregering in Irak antwoorden dat het nog steeds mogelijk is dat massavernietigingswapens in Irak gevonden worden. Nog een stapje verder en we lezen dat Hans Blix, oud-wapeninspecteur in Irak, Bush en Blair vergelijkt met heksenjagers, die hun eerder gevormde overtuiging over Irak en Saddam wilden bewijzen via leugens en vervalsingen om maar gelijk te krijgen voor de Bühne. Waren zij normale mensen, en geen politici die aan hun politieke positie verkleefd zijn, hadden zij al lang moeten toegeven dat hun intuïtieve en vijandige gevormde oordeel van nul en generlei waarde was, omdat zij naast de werkelijkheid en de feiten zaten aan de hand van geklets van dissidenten en inlichtingendiensten, die hun bazen probeerden te plezieren.

H.G. Wells was al van mening dat het vergaren van voldoende ingrediënten van informatie bij het vormen van een oordeel even belangrijk was als leren lezen en schrijven. Japan is het enige land

ter wereld, dat bij de opvoeding met deze stelling terdege rekening houdt. Nisbett en Ross schreven hierover in hun boek *Human Inference: Strategies and Shortcomings of Social Judgement* (Prentice-Hall, New Jersey, 1980). Ik denk dan: stel je voor dat Amerika een president zou hebben met een minimum aan intellectuele bagage, dan zou hij alsnog in een weekeinde op Camp David kennis kunnen nemen van wat sociaal-psychologen al jaren geleden hebben uitgespeld over hoe oordelen derailleren door gebrek aan betrouwbare informatie. Misschien zou hij dan zelfs hebben begrepen dat met het Amerikaanse volk, de Veiligheidsraad en de wereld leugens op de mouw te spelden, de realiteit der dingen niet verandert en dat degene die opzettelijk bedriegt vast en zeker een bloedneus oploopt. Die lel zijn de Irakezen bezig Bush uit te delen.

9-4-2004

Niets geleerd

Zondag 23 oktober 1983 reden twee trucks, geladen met explosieven, een compound van Amerikaanse mariniers in Beirut binnen. Er kwamen 219 mariniers om het leven, er werden mensen 75 gewond en 20 of 30 werden vermist. Vice-president George Bush, net zo'n kletskaus als zijn zoon, vloog naar Libanon en verklaarde op de plek des onheils, dat president Reagan zich niet zou laten verjagen door 'a bunch of insidious terrorist cowards, who will not shape US foreign policy'.

Niet alleen waren het dezelfde teksten die zijn zoon nu hanteert, maar de mariniers verdwenen natuurlijk binnen de kortste keren uit Beirut. Zelfs *The New York Times* speldde de lezers op de mouw dat het maar om een Shiitische splintergroep zou gaan. De Islamic Ismal en de Party of God, gesteund door Iran in het door Syrie bezette deel van Libanon, zouden schuldig zijn, terwijl de overgrote meerderheid van de Arabieren de Amerikanen bewonderden en lief hadden. Dit schreef de joodse journalist Thomas Friedman in de *Times* die heden ten dage nog veel grotere onzin over de Arabische wereld in zijn prominente krant ten beste geeft.

Er waren 5.800 buitenlandse militairen van Frankrijk, UK, US en Italië in Beirut. Hun officieren maakten in de *Times* bekend, dat de veiligheid van hun soldaten onder de omstandigheden van guerrilla-activiteiten niet was te garanderen. 'We zijn in Beirut en leven hier om de bevolking goed te geven door onze aanwezigheid,' aldus de Franse commandant Lt. Col. Philippe de Longeaux. 'We zijn niet hier om in de loopgraven gevechten te leveren. Werkelijke veiligheid is er niet.' Jacques Chirac heeft wel uit de ervaringen lering getrokken. De familie Bush, Blair en de *crook* Berlusconi dromen rustig verder en kennen hun geschiedenis niet. Die zijn niet in het vredige Beirut binnengestormd, maar in Bagdad, wat een heel ander verhaal is.

Wat deden Reagan en Bush om de aandacht van de debacle in Beirut af te leiden? Tezelfdertijd vielen parachutisten en mariniers het staatje Grenada binnen, want Cuba was bezig met honderden vrijwilligers een nieuwe landingsbaan aan te leggen, om

Grenada en premier Bishop te assisteren bij het nieuw leven inblazen van de toeristenindustrie. Reagen hield een radiorede van 30 minuten, waarin hij alles bij elkaar loog, namelijk dat Grenada bezig was een nieuwe sovjet-buitenpost te worden, en dat de Amerikanen maar net op tijd waren gekomen om dit te voorkomen. De CIA had agenten vooruit gestuurd om premier Bishop en andere ministers van tevoren te vermoorden, dus het ministaatje was machteloos tegen het militaire, terroristische geweld van de VS.

Reagan herhaalde ook dat hij nooit Beirut in de steek zou laten na laffe aanslagen van terroristen en moordenaars, terwijl hij zelf als de grootste en gemeenste terrorist van de wereld bezig was. Kolonel Khadaffi was volgens hem 'een dolgedraaide hond' die dus 20 jaar later met open armen in Brussel zou worden binnengehaald. We leven in een griezelige 21ste eeuw om maar één reden, namelijk dat de Amerikaanse terroristen van weleer, nu de enige *super power* zijn.

6-5-2004

Vrijheidsexport via kippen zonder kop

In 1975 schreef mijn vriend, de Spaanse neurofysioloog, Jose M.R. Delgado een essay, overgenomen door Amerikaanse wetenschappelijke tijdschriften: WE ARE NOT BORN FREE, BUT SUBSERVIANT TO GENES, ENVIRONMENT AND NEURONAL MECHANISMS. Ik durf mijn kop er over te verwedden dat Bush & Co., of Balkenende, Zalm, Bot en Kamp niet weten waar Delgado het toen al over had, afgezien van het feit dat ze niet weten wie hij was. Zij zijn immers de sujetten die *freedom* denken te kunnen exporteren zonder te weten wat de *modus operandi* van *freedom* in bovenkamers zijn.

Vrijheid voor Irak is het motto in Washington. Welke de psychologische, neurologische en andere begrenzingsen aan die missie zijn, weten Bush, Rumsfeld, Cheney en Powell niet. Of het kwartetje in Den Haag onder aanvoering van Jan Peter, nat achter de oren. ‘We are not responsible for our genes, for the early imprinting of the metabolic imprinting of sensory perceptions (ed: believe in Allah), or for the frames of reference which structure the brain.’

‘Freedom must be learned, re-lacing automatism and instinctive responses with intelligent choices based on rational behavior,’ waarschuwde Delgado. ‘Cultural conditioning, ideological indoctrination, and education are transformed into differential characteristics which modify the anatomy, physiology, and biochemistry of neurons (ed: onze informatie verwerkers).’ En dan: ‘The experience for each individual leaves material traces stored in intracerebral memory.’ Bedenk even hoe de *brains* van de Texas *oil rich boy* waren gecodeerd, of die van Iraakse generaals of die van Saddam zelf. Nu wil de baas in het Witte Huis met *preemptive military strikes* en krankzinnige schietpartijen op voor moslims heilige plaatsen in Irak, de Irakese moslims uitleggen wat de Texaanse vrijheid betekent en dat zij daarop maar even een, twee, drie een overstapje moeten nemen en klaar is Kees. Wie volgt er dan in het Nabije Oosten, Syrie, Iran, om Bush zijn *frames* te kopiëren?

De huidige misdadige Amerikaanse agressie is kippen-zonderkop werk. 'The search for new referential systems and new values modifying existing beliefs should be based on modern neurobiology,' waarschuwde Delgado een kwart eeuw geleden. 'Blood chemistry is similar in individuals from different races. Morphology and physiology of the brain is also similar in most people. Antibiotics are effectively being used across the globe. But ideological confrontations between east and west, between marxism and liberalism, between Arabs and Jews do have economic, historical and political bases, but no biological basis. These antagonisms have been created by human brains, and could be solved by wiser brains of future man...' Maar de wijzere Westerse mannen 25 jaar later slaan om zich heen met tanks en Apachehelikopters tegen weerloze moslims en weten eigenlijk niet waar ze mee bezig zijn.

14-5-2004

De huid als clubtrui

Terug uit Parijs kwam ik toevallig een boekje tegen met de titel: *Huidskleur*, van dr. R.D.G.Ph. Simons (Elsevier, 1985).

Het begint met de waarschuwing: ‘La plus stupide de noblesses c'est l'aristocratie de la peau.’ Ik zou de nodige figuren weten die ik die uitspraak onder de neus zou willen wrijven met hun dwangneurose waardoor ze menen dat ze de christelijke democratie aan andere volken moeten opdringen, die een ander pigment dan ‘bleached white’ hebben, zoals Arnold Toynbee dit eens uitdrukte. Deze keer geen Westerse ridders te paard naar Constantinopel. Deze keer zijn het Texas houwdegens in Apachehelikopters volgeladen met splinterbommen die zoveel mogelijk mensen om zeep moeten helpen.

In 1455 werd bij pauselijk decreet vanuit Rome aan christenen toestemming verleend ongelovige volkeren te onderwerpen. Onder ras werd verstaan: ‘d'Individus semblables issus de parents de meme sang’. Pas veel later leerde de wetenschap bij toediening van antibiotica en andere medicijnen hoe irrelevant de rol van huidskleur was in de menselijke samenleving. Ook Amerikaanse roodhuiden genazen met kinine en penicilline. Ook negers gaven bloed voor niet-negers. ‘Nothing is more vital than error.’

De zogenaamde nieuwe Democratie Paus in Washington, die het Witte Huis moest kraken om aan de macht te komen, riep zich uit tot Paus der geavanceerde Westerse landen en bestijgt geen knol, zoals de middeleeuwse ridders, en hij draagt geen harnas of zwaard. Hij stuurt zijn piloten door het luchtruim en bombardeert hen die niet naar hem willen luisteren zo plat als een dubbeltje. De piloten voelen zich bij hun duikvluchten in Afghanistan en Irak als jagers op wilde eenden in Kentucky, althans dat roepen zij elkaar vanuit hun cockpits toe.

Een der fraaiste conclusies van dr. Simons was jaren geleden: ‘De huid dient slechts als clubtrui of beter nog, als distinctie om de economisch zwakkeren van de economisch sterkeren te onderscheiden.’ Dat is een conclusie om maar eens diep over na te denken.

4-6-2004

Pfaff wil Bush vervolgen

In de *International Herald Tribune* van 13 juni vergelijkt de columnist William Pfaff het gedrag jegens ‘staatsvijanden’ van de klik rond Bush met de klaagzangen van Adolf Eichmann, die bestaande Duitse wetten als een belemmering zag om in te hakken op vijanden van de nazi's, dus op de eerste plaats de joden. Pfaff gaat zelfs zo ver om te stellen dat na de laatste lekken van binnenuit naar de media, regeringsadvocaten de president glashard schriftelijk adviseerden, dat hij geen rekening behoefde te houden met internationale verdragen of door Washington ondertekende conventies welke martelen niet toestaan. Volgens hen rechtvaardigde de *War on Terror* ieder middel om er achter te komen wat de jihadisten in hun schild voerden in verband met de Amerikaanse nationale veiligheid.

Pfaff vervolgt dat ambtenaren zich beklaagden omdat regels en wetten hen belemmerden, dat zij naar willekeur mensen arresteerden die verdacht werden van medeplichtigheid aan 09-11. Men wilde hen voor onbepaalde tijd achter slot en grendel kunnen zetten en houden. Dat is wat er gebeurt in Camp X Ray op Cuba en wat gebeurde in de Abu Ghraib gevangenis in Bagdad en vele andere plaatsen in Irak en Afghanistan (en Israel) tot foto's wereldkundig werden gemaakt.

Bush probeerde op televisie op 24 mei de zaak weg te poetsen met dat het slechts om een handjevol *hillbillies* zou zijn gegaan. Verder kwam vast te staan dat bijna 90 procent van de gearresteerde en gemartelde Irakezen helemaal niets met 09-11 of terrorisme tegen de USA te maken had. Het ging voornamelijk om mensen die zich op het verkeerde moment op de verkeerde plaats bevonden. Ze werden hard aan de tand gevoeld en als ze geen informatie konden geven, beklaagden de commandanten van de ondervragers zich er over niets op te schieten met losse flodders. Dan werden de duimschroeven verder aangedraaid en de commandanten kwamen opnieuw niet verder. Dus de martelescalatie werd verder opgevoerd.

Pfaff: ‘Dit walgelijke schandaal is misschien wel een der ernstigste uit de Amerikaanse geschiedenis.’ Het congres wilde Bill

Clinton notabene afzetten vanwege zijn niet kloppende formule wat seksuele gemeenschap met een Witte Huis trainee betekende. Wat nu is gebeurd, is niet alleen een reden om George Bush af te zetten, maar om hem, plus leden van zijn kabinet, evenals militaire commandanten in rechte te vervolgen. Regeringsadvocaten worden nu reeds vragen gesteld (in de woorden van Pfaff), 'how president Bush and others could commit war crimes and get away with it'.

14-6-2004

Wereldgevaar door onkunde US

Professor Jeffrey Sachs, voorheen Harvard adviseur in Moskou, en momenteel directeur van het Earth Instituut van de Columbia University, heeft als zijn mening bekend gemaakt, dat de US als solo *super power* uitblinkt in onkunde over realiteiten in de wereld, en dus een levensgroot gevaar voor de hele mensheid oplevert. Volgens Sachs opereert Amerika van de Andes tot Centraal-Azië vrijwel blindelings zonder een minimum aan fundamentele kennis over deze regio. De VS storten zich blindelings op andere volken zonder enige fundamentele kennis van verschillen in cultuur en fundamentele normen en waarden. Sachs: ‘Onze leiders krijgen met situaties te maken, die ze niet begrijpen en dus ook niet kunnen helpen oplossen.’ Waar hij ook in Washington regeringsambtenaren en leden van de hoogste uitvoerende organen te spreken krijgt, constateert Sachs, dat vooral ‘the low income world’ niet wordt begrepen. Historicus Arthur Schlesinger Jr. zei het eens tegen mij aldus: ‘Amerika wordt niet gehinderd door kennis van de geschiedenis.’

US militaire uitgaven zullen dit jaar 450 miljard dollar bedragen tegenover vijftien miljard aan ontwikkelingsgelden in landen waar honderden miljoenen mensen van twee dollar per dag moeten overleven. Amerika's economie staat of valt met de oorlogsindustrie aan het werk houden. Een val waar ook het Hitler-regime in tippelde. De nazi-economie bloeide door Krupp en I.G. Farben, joodse nazibedrijven die zelfs werkkrachten uit Hitlers concentratiekampen leenden om de oorlogsindustrie aan de gang te houden. Joden, die joden als dwangarbeiders inzetten om Hitlers oorlog te winnen. De nazis haalden Duitsland uit het slop, maar de voormalige Britse minister van Defensie, Lord Chalfont, zei mij eens: ‘Je kunt niet wapens blijven aanmaken zonder ze vroeg of laat in te zetten.’ Hitler deed dit op zijn manier. Reagan, vader Bush en zoon Bush op hun manier. Uiteindelijk begint het militaire optreden van US-leiders in de wereld steeds meer op nazimethoden te lijken. Er wordt gelogen tegen de klippen op. Er worden documenten verdoezeld onder het mom van bescherming van de nationale veiligheid. Er is een eerste US con-

centratiekamp op Cuba gebouwd. (De VVD is *bei uns in Holland* Amerika's vurigste bondgenoot. Ze hebben dan ook fris verloren bij de Europese verkiezing.)

Eric Schmitt herinnerde er 14 juni in *The New York Times* aan, dat de Amerikaanse luchtmacht vorig jaar bekend maakte precisiebombardementen op Iraakse leiders te hebben uitgevoerd. Pas nu blijkt uit vrijgekomen gegevens, dat van de 50 luchtaanvallen er nul slaagden, en dat vele onschuldige Iraakse burgers door de missers om het leven kwamen. Het is onthutsend om te constateren, dat de Westerse wereld steeds meer door gepatenteerde oplichters en criminelen wordt geleid. Blair riep in het parlement dat alle beschuldigingen over Britse oorlogsmisdaden door de *Daily Mail* slechts in gemonteerde foto's op misdadige wijze waren gepresenteerd. Tot een fotowinkel in Engeland de autoriteiten opbelde, dat een Britse soldaat teruggekeerd uit Basra een filmpje ter ontwikkeling had aangeboden waar de martelingen van Irakezen op waren vastgelegd. Nu beginnen dus ook processen tegen Britse bezetters van Irak. Intussen is Blairs naam haas. Hij babbelt vrolijk verder over de successen in Irak en weet van oorlogsmisdaden natuurlijk niets. De Britse kiezers zorgden tenminste voor een nederlaag voor de partij van Blair.

16-6-2004

Mosterd na maaltijd

Mark Lawson (*The Guardian*) publiceerde een waarheid als een koe, waar onze kiezers van portretten die onze belangen in Den Haag gaan bewaken, ook wel eens aan mogen denken. Politici kunnen, zolang zij op het pluuche zitten, nooit of te nimmer toegeven dat ze er naast zaten (bijvoorbeeld Balkenende en Zalm, om toe te geven dat het faliekant mis was om met Bush en Blair mee te hollen naar Irak). Lawson geeft een schitterend voorbeeld. Chirac, Schmidt, Putin en Verhofstadt hebben beter nagedacht dan Balkenende, maar zitten ook langer in het vak.

Bill Clinton heeft memoires geschreven en voor tien miljoen dollar verkocht. Hij zegt nu, dat het ‘a terrible moral error was allowing miss Monica Lewinsky to put her mouth where she did.’ Noch zijn advocaten, noch de Al Gore-campagne voor het presidentschap zouden hem hebben toegestaan, die opmerking in 1999 te maken. Clinton hield dus zoveel mogelijk zijn mond over de waarheid, maar nu hij al bijna vier jaar ex-president is, komt wat hij werkelijk denkt boven water.

Zijn opvolger, George Bush, gaat gewoon door met de ene leugen op de andere stapelen, want hij zit nu in het net gevangen, waardoor Clinton werd verhinderd indertijd met zijn billen bloot te gaan. Notabene op dezelfde dag dat een onderzoekscommissie van het Amerikaanse congres officieel bekend maakte dat Saddam geen moer met 09-11 te maken had gehad (een van Bush'es argumenten om Irak aan te vallen), herhaalde de president van de kansel bij een toespraak voor militairen, dat Saddam en Bin Laden samen de torens in Manhattan hadden opgeblazen.

Toegeven dat Bush er van A tot Z naast heeft gezeten, komt pas weer jaren nadat hij uit het Witte Huis is opgehoepeld, in dan voor 20 miljoen te schrijven memoires. Intussen zijn tienduizenden Afghaanse en Irakese burgers, die niets met het gekrakeel vanuit Washington te maken hebben gehad, om het leven gekomen. Gedeelten van steden en dorpen werden van stratosferische hoogten weggevaagd. Ook coalitiemilitairen werden bij bosjes neergeschoten. En dan komt over zoveel jaar Bush met een boek, dat hij verkeerd gegokt had en eigen volk en de wereld

maar wat op de mouw spelde. Dan acht ik Clintons gelieg over te zijn gepijpt in het Witte Huis door een vrijwilligster een leugen van minder ernstige aard, dan die van Bush, Blair (en Balkenende) over de dwingende noodzaak Irak met geweld om te ploegen en naar de Westerse hand te zetten. Het scheelde een haar of de Republikeinen hadden Clinton om diens leugen afgezet. Bush blijft, met wat hij op zijn kerfstok heeft, rustig zitten, omdat de Republikeinen voorlopig een meerderheid behouden in het Congres.

21-6-2004

De onoverkomenlijkste sukkel

In de 40 jaar dat ik in New York woonde, raakte ik van een aspect van de Amerikaanse samenleving overtuigd. Zwarten die denken dat zij door blanken als gelijken worden aanvaard, zien in negen van de tien gevallen een zwart fata morgana. De rest is sociaal-maatschappelijk theater. Men doet alsof (net als hier), maar denkt er het zijne van. Omgekeerd dito. Ik danste als enige blanke op een partij van uitsluitend zwarte vrienden van een succesvol zwart model in Harlem. Een zwarte parachutist in uniform vroeg de jongen waarmee ik danste mij aan hem te geven met de opmerking: ‘Waar heb je die melkkoe vandaan?’ Ging zelfs met hem mee naar huis. Diens vrouw sliep die avond in een andere kamer.

George Bush koos als zijn minister van Buitenlandse Zaken, generaal Colin Powell, een telg uit een gezin emigranten met een café au lait-huid, waarnaast Condoleeza Rice verder schitterde als autochtone US zwarte adviseuze.

Die keuzes vielen goed bij het zwarte kiezersdeel, dat niet in de smiezen had, dat Powell en Rice slechts waren ingehuurd om de komende vier jaar het vuile werk van de Bushes een zwart vernisje van goedkeuring te verlenen. De zwarten trappen er iedere keer weer in tot ze na drie jaar inzien dat iedere Amerikaanse familie dit jaar alleen al 3.400 dollar meebetaalt aan extra kosten voor de waanzin van oorlog in Irak. Er werd reeds 126 miljard dollar uitgegeven aan het avontuur om Saddam te verwijderen en de olie in te pikken. Althans, dat bedrag geven Bush, Powell en Rice op. In werkelijkheid is het waarschijnlijk reeds het driedubbele. Het zal, als in de US gebruikelijk is, niet de misdadige oorlog zijn en de ontelbare Irakese slachtoffers die de publieke opinie in de VS zal omturnen naar een afwijzen van die oorlog, maar de dollars die men mist in de dagelijkse portemonnee, die George zullen wegsturen.

Weken geleden heb ik op deze plaats meegedeeld dat ik, via mijn contacten die naar het Iraakse verzet lopen, met stelligheid kon melden dat de werkelijke oorlog tegen de Amerikanen pas rond of vanaf 30 juni zou beginnen. Zojuist deelde sukkel Colin

Powell mee dat hij en de Amerikaanse regering overvallen en verrast waren door de dezer dagen sterk toegenomen guerrillaoorlog tegen de aanwezigheid van Amerikanen. Waar halen Bush, Powell en Rice hun informatie vandaan? Van de ingehuurde CIA interim-premier Iyad Allawi? Die verrader-idioot kondigde in de *NRC* aan het verzet te zullen vermorzelen. Hoe? Met wat? Amerikaanse mariniers? Of zal het Bush en de zijnen vergaan als JFK, LBJ en Nixon, die de Vietcong in Vietnam beloofden te zullen vermorzelen en hun generaals vroegen van de daken van huizen met helikopters naar oorlogsbodems te ontsnappen?

26-6-2004

Saddam voor de camera's

Voor het eerst heeft de hele wereld Saddam Hoessein kunnen zien als mens, terug uit het krokodillengat, geschoren, voorzien van een gefatsoeneerde baard, shirt, colbert en strijdbaar. Mevrouw del Ponte, de onbekende *cerberus* uit Italië, had al een harde dobber aan Slobodan Milosevic. Wacht maar tot ze de vechtjas uit Bagdad onder handen nemen. Deze mijnheer is niet voor de poes. Als hij zijn kaken open trekt, zal de wereld luisteren.

Het is opmerkelijk dat hij is overdragen als *enemy combattant* wat gelijk staat bij de huidige Iraakse justitie als vogelvrij. Daarom hebben de Amerikanen hem na de show van gisteren maar weer meegenomen. Het is in verkiezingsjaar. Terwijl hij werd weggegeven als cadeautje bij de overdracht van de Iraakse zogenaamde soevereiniteit, leek het Washington veiliger hem als krijgsgevangene in eigen beheer te houden.

Saddam wenste niet mee te werken tot zijn advocaten aanwezig zouden zijn. Tienduizenden Arabische advocaten hebben zich als vrijwilligers gemeld om Saddam te helpen verdedigen. Er zal nog wel een halfjaar overheen gaan. Eerst wil Bush zeker zijn van zijn tweede termijn, die hem steeds verder lijkt te ontglippen.

Saddam stelde meteen al, dat zijn land op onwettige wijze was binnengevallen en was bezet. Hij noemde de vertoning een farce en de werkelijke misdadiger was Bush. Er werd een CIA-regering gevormd van vroegere weglopers. Saddam maakte onomwonden duidelijk, dat de werkelijke misdadiger in Irak George Bush was. De Amerikaanse president maakte gisteren bekend dat hij zou zorgen, dat de doodstraf in Irak zou worden heringevoerd, opdat Saddam de kogel zou krijgen. Moesten daarvoor zoveel Amerikanen en Irakezen sneuvelen? Bush heeft er een kolonie bij onder het mom van soevereiniteit voor Irak onder leiding van een CIA-er, Alawi, die in Irak moet gaan doen wat Suharto 32 jaar in Indonesië deed, plunderen en miljardair worden ten koste van het volk dat Bush zegt te willen redden. Die man is natuurlijk niet van de eerste leugen gebarsten, zoals de hele wereld begrijpt, behalve het Haagse kwartet en Jaap de Hoop Scheffer, maar dan noem je er ook een. Mislukte politici worden maar al te graag collaborateurs van *crooks*.

Noorderzon

Paul Bremer, de voormalige dictator van Irak - volgens de Algerijnse UNO-onderhandelaar Ibrahim was hij dat - is met de doodstille trom twee dagen te vroeg uit Bagdad vertrokken. Niemand wist waarom, maar hij is geruisloos opgestapt. De Irakezen konden zijn bloed wel drinken. Gegronde redenen.

Hij bekleedde de meest ongeschikte post uit zijn loopbaan. In de jaren 80 was hij ambassadeur in Den Haag. Wijd en zijd beklaagde men zich over zijn arrogante en bekakte optreden, net zoals dit nu over ambassadeur Clifford Sobel tot in het parlement toe wordt gedaan. Sobel denkt ook dat Den Haag een soort joodse dependance van Washington is en men blij mag zijn dat Bush ons tegen de Belgen, Fransen en Duitsers beschermt. Balkenende is de opperrabijn. Daarom wil Sobel de JSF aan hem verkopen, waar Fortuijn zo tegen was.

Begin jaren 80 richtte een zakenman, Frans Lurvink een denktank op in een poging journalisten uit Oost en West aan de praat te krijgen op kasteel Den Alerdinck. De NOS en andere organisaties waren hier nauw bij betrokken. Lurvink ging praten bij de toenmalige ambassadeur Bremer in Den Haag om diens steun te krijgen. Frans kwam lichtelijk misselijk terug vanwege de houding, de arrogantie, en de onzin, die Bremer debiteerde. Geen wonder, dat hij in het Bush-team paste.

Naast een waslijst van andere blunders is de grootste, dat Paul Bremer het arme Irak heeft opgezaald met een zogenaamde soevereine Iraakse interim CIA-groep. Alawi is in alle opzichten de miskleun van de eeuw. Hij zou zelf terecht moeten staan als oorlogsmisdadiger. Hij stuurde indertijd een CIA-kar volgeladen met springstoffen Noord-Irak binnen. Deze trof onder meer een bus met kinderen en veroorzaakte een afschuwelijke ramp. Nu heeft hij zijn mond vol over andere oorlogsmisdadigers.

Roger Cohen ontmoette Bremer in een voormalig paleis van Saddam. Hij schreef in *The New York Times*, dat Amerikanen er niet van houden om als 'empire builders' te worden beschouwd, maar dat Bremer juist een schoolvoorbeeld van een klassieke proconsul der imperialistische landen uit vorige eeuwen was ge-

weest. Hij werd dan ook gehaat en verschool zich in de *green zone*, die ook voor zelfmoordcommando's onbereikbaar was. Opgeruimd staat netjes. Wie volgt. Er komen er nog velen, als ze levend weg weten te komen.

3-7-2004

Beatrix, Ruud en Jan

Met Jan Pronk heb ik over de jaren een haat-liefdecorrespondentie onderhouden. Laatst kwam ik hem tegen en zei hij, dat hij mijn brieven had bewaard. Toen Pronk na 1965 heftig voorstander was om de CIA-coupgeneraals in Jakarta met miljarden in het zadel te houden, schreef ik hem, dat hij zich niet realiseerde waar hij mee bezig was, om zich te laten meeslepen door Washington. In 1972 luisterde ik tijdens een vergadering van de Club van Rome in Algiers naar een toespraak van Pronk over het dekolonisatieproces en de Derde Wereld, die zo raak was, dat ik enthousiast op hem afstormde en hem feliciteerde. Ook dit herinnerde hij zich in 2003.

Langzamerhand was hij in Den Haag tot nagelbijten thuis veroordeeld, toen onverwachts bekend werd dat Kofi Annan hem tot zijn afgezant in Soedan had benoemd. Dezer dagen stonden Annan en Pronk samen de pers via CNN te woord. Rara hoe kan dat?

Hetzelfde met Ruud Lubbers. Ook hij liep na belangrijke verdiensten als premier een aantal belangrijke internationale functies mis en werd weggemoffeld als professor in Tilburg. Op Ria was hij al jaren uitgekeken en het leven zag er weinig rooskleurig voor hem uit. Na 1994 en het staatsbezoek aan Zuid-Afrika leerde ik hem enigermate kennen en ik zat in 1994 tegenover hem in het befaamde torentje. Hij vond dat de staat onrechtmatig en onbehoorlijk had gehandeld. Zelf met handen en voeten gebonden aan het Haagse gedoe, kon hij me maar in beperkte mate te hulp komen. Maar goed, als donderslag bij heldere hemel benoemde Kofi Annan hem tot UN tsaar voor de vluchtelingen.

En nu komen we bij Beatrix. Wat had Kofi Annan in hemelsnaam te zoeken bij het huwelijk van Willem-Alexander en Maxima? Als rechtgeaarde dochter van prins Bernhard reisde de kroonprinses als jonge vrouw mee met haar vader naar Bilderbergconferenties en leerde het vak van lobbyen en scharrelen achter de coulissen van de wereldpolitiek van hem. Bernhard had netwerken en zo heeft Beatrix de hare. Haar vader belt een Amerikaanse uitgever dat hij moet ophouden met de Oranjes miljarden toe te dichten die er niet zijn, en het gebeurt. Beatrix springt

er zorgvuldiger mee om. Wat zij doet is strak afgeschermd van de publiciteit. Ze zei eens tegen een hoge Amerikaanse bezoeker dat zij tegen kruisraketten was, die dat de pers meedeelde. Dat zou haar niet nog eens overkomen. Het valt natuurlijk nooit te bewijzen welke telefoonnummers de majesteit op Noordeinde draait. Maar het blijft opvallend, dat twee op een houtje bijtende, kundige Nederlandse politici, Ruud en Jan, hun loopbanen nu kunnen beëindigen met opvallend hoge benoemingen juist door een huisvriend van de Oranjes, Kofi Annan. Als deze analyse klopt, dan kan men concluderen, dat haar opleiding bij haar vader voor Nederland belangrijke vruchten afwerpt. De koningin slaat gewoon geklets met ministers over, gaat recht op haar doel af, wint veel tijd, en de klus is geklaard. Zij had slechtere keuzes kunnen maken, dan om Lubbers en Pronk nog aan de bak te helpen.